

Tineretul lumii

12

1962

SUMAR

De-o vîrstă cu republica — coperta I

	Pag.
Ziua republicii	1
10 cuvinte sau proiect de dicționar	1
Din toată inima	4
Ce au putut vedea oaspeții la Moșca	6
Universitatea din Timișoara	8
Tineretul din Vietnamul de sud — țară martiră	10
S-a întîmplat la Atena	12
Casa de cultură a tineretului și studenților din Iași	
Trei săptămîni printre tinerii italieni	16
F.B.I. pe urmele studenților democrași	18
Cel mai tîndr student sovietic	19
Ei trăiesc sub fascism	20
Cartea, prietena noastră	22
Poezia începutului	23
Poate fi obținută energia electrică fără turbine? ..	24
De la puful de bumbac în magazine	25
Sport	26
Jocuri distractive	28
Turism	coperta a III-a
Ne așteaptă munții cu nea	coperta a IV-a

Versuri:

O. PANCU — IAȘI

Muzica:

L. PROFETA

CÎNTEC DESPRE PATRIA IUBITA

Cantabile

mf Solo bariton

1. În li-be-ră ța - ră, din plin să tră-iești, Să urci vi-sul tî - năr pe
sche-le, — A - ceas-tă mîndri-e la noi o gă-sești, Mîndri - a Re-pu-bli-cii
me - le...
În li-be-ră ța - ră, din plin să tră-iești, Să urci vi-sul tî - năr pe
sche-le, — A - ceas-tă mîndri-e la noi o gă-sești, — Mîndri - a Re-pu-bli-cii
Maestoso
me - le! — A - ceas-tă mîndri-e la noi o gă-sești — Mîndri -
o gă-sești
- dri - , a Re-pu-bli-cii me - le! — me - le!

I

În liberă țară, din plin să trăiești,
Să urci visul tîndr pe schele,
Această mîndrie la noi o găsești,
Mîndria Republicii mele!

II

Ca-n basme, să faci din orașe grădini,
Pe-alei să auzi ciocîrlia,
Să crești spic de aur și-nalte uzini
Și-n cîntec să-ți spui bucuria!

III

Cît muntele falnic, furnale să crești,
Scînteile lor pară stele,
Această mîndrie la noi o găsești,
Mîndria Republicii mele!

Notă: Fiecare strofă se cîntă de două ori

Tineretul lumii

Revistă internațională a tineretului editată de F.M.T.D., apare lunar în limbile maghiară, polonă, română și rusă și o dată la două luni în limbile germană, engleză, franceză și suedeză.

COMITETUL DE REDACȚIE

Director: Weissbach Rolf (R.D.G.).
Redactor-șef: Shun Nishizawa (Japonia).
Redactori: Bernard Jean Claude (Franța), Jala Tom (Canada), M'diongue Boubakar (Senegal), Pillal Govinda (India), Schumann Martin (R.D.G.), Tarasov Feodor (U.R.S.S.), Yttergren Karin (Suedia).

ADRESE

Redacția centrală: Benczur-utca 34, Budapesta VI, R.P. Ungară

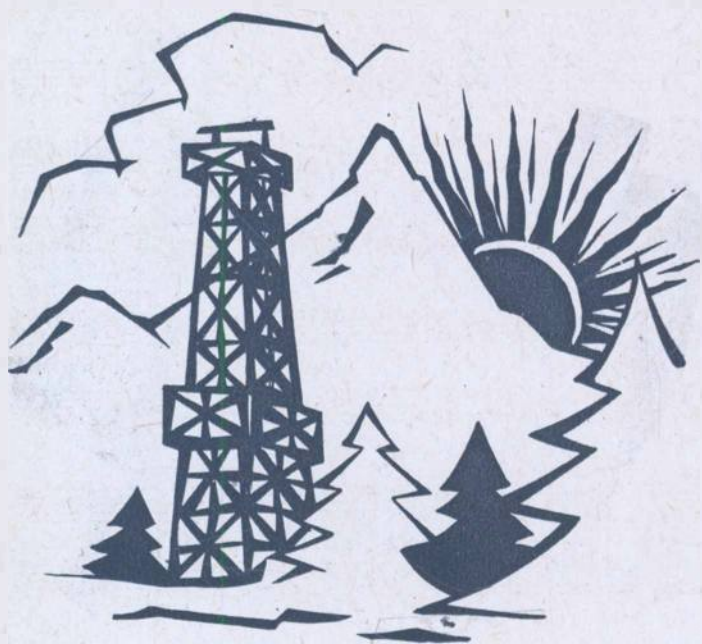
Redacția ediției în limba română: Piața Scînteii nr. 1, București

Lece

Am cules, în rîndurile de mai jos, o seamă de cuvinte. Dintre ele, unele sînt noi; atît de noi chiar încît „Dicționarul limbii romîne moderne“, deși apărut doar cu patru ani în urmă, nu le cuprinde (*cineclub, relon*). Altele (*milionar, manual, tractor*), mai de mult ivite în vorbire și în scris, sînt și ele „noi“, datorită faptului că anii noștri le-au îmbogățit sensul. Veți întîlni, printre cuvintele de mai jos, nume de oameni (*Tripsa, Aneste*) și nume de localități (*Bicaz, Maliuc, Onești*) necunoscute sau abia pomenite odinioară și care în vremea din urmă se bucură de o largă răspîndire.

Acest „proiect de dicționar“ nu-și propune scopuri lingvistice. Sînt 10 cuvinte desprinse din carnetul unui reporter. Doar 10 cuvinte — dintre alte sute și mii — care, asemenea unor cristale, reflectă cîte un crîmpei din luminoșii ani ai republicii. Și fiecare dintre ele cuprinde cîte o semnificație în plus, profundă și emoționantă, trăgîndu-și rădăcinile din realitatea ai cărei martori și părtași sîntem.

ZIUA REPUBLICII

Ferestrele deschise larg spre soare
Azi nu mai au nici gratii, nici zăvoare
Și nici o mînă nu le-a mai închis,
Ce-a fost doar vis azi nu mai este vis.

Cît a trecut de-atunci? Un an, un veac,
Poporul tău îngenuncheat, popor sărac,
Azi s-a-nălțat și altă soartă, și alt nume,
Că nu mai este singurel pe lume...

Și-s stele aproape cum aproape
Ți-e ceru-ntreg răsfrînt,
Pămîntul vechi, bun doar pentru morminte,
Acum ți-e frate, harnic și cuminte.

Și-așa cum te-am visat, cutezătoare,
Ți-ai prins în pletele de aur ca pe-o floare
O purpurie, delicată stea,
Și rîzi cu riset de lumină, țara meal

OTILIA CAZIMIR

cuvîinte

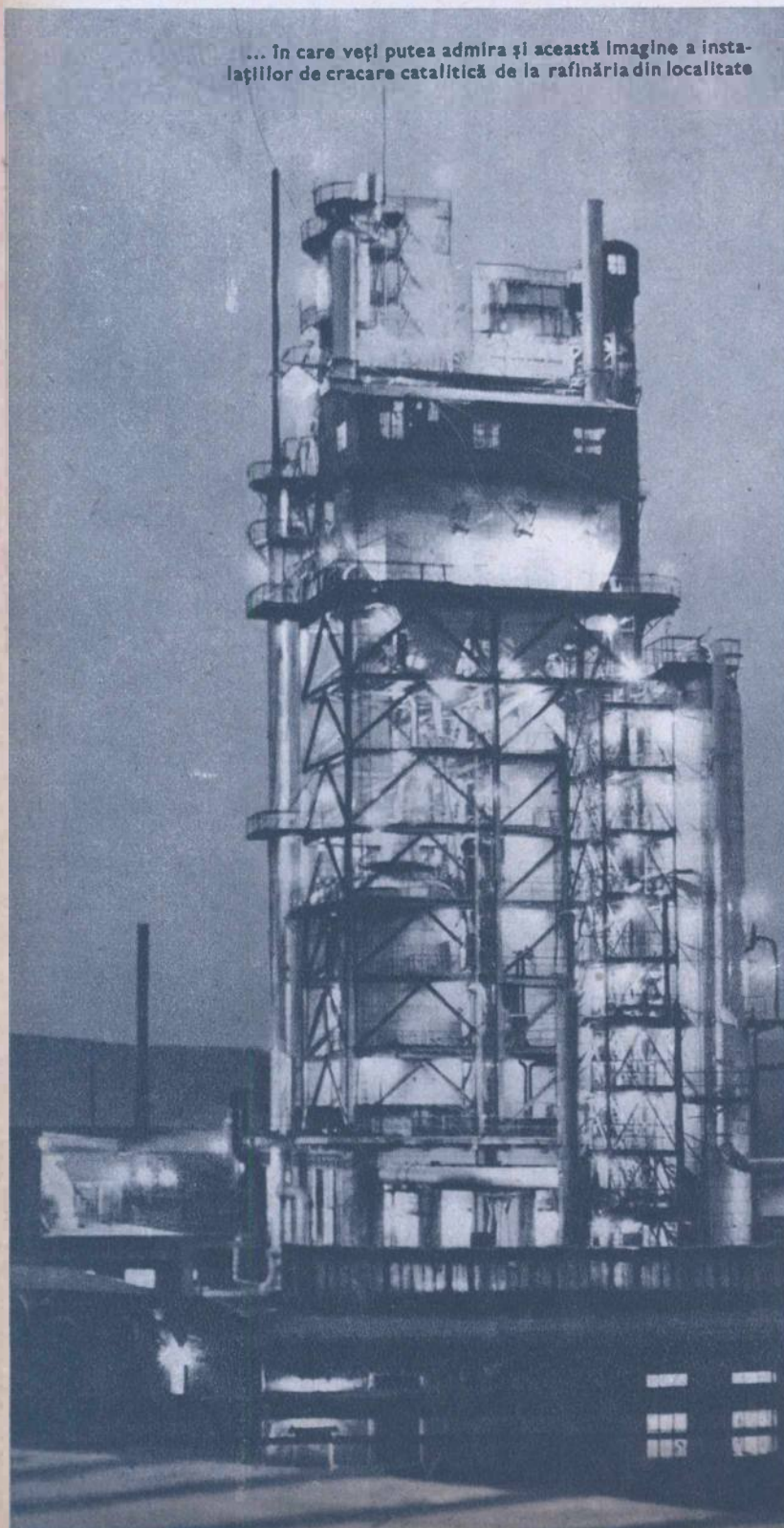
sau proiect de dicționar

ANESTE. Numele unei familii muncitorești, numeroase, din cel mai mare port dunărean. Tatăl, Aneste Chirică, astăzi în vîrstă de 55 de ani, a lucrat vreme de cîteva decenii ca docher. Descărcînd cu brațele șlepurile și vagoanele staționate la dană. Lui și sutelor de muncitori care trudeau mai pe nimic de dimineața pînă noaptea tîrziu, vătafii le spuneau în batjocură „ciolane” sau „oase”. Nu erau oameni, erau „oase”. Locul spinărilor istovite de odinioară au început să-l ia, chiar din primul an de republică, îndată după naționalizare, macaralele, tractoarele cu remorci, autostivuitoare, benzile transportoare. Comunistul Aneste Chirică este astăzi unul dintre cei mai prețuiți mecanici de utilaje din portul Galați. Numai cei mai mari dintre cei opt copii ai săi își amintesc despre bucata de pîine care nu le ajungea niciodată. Celor mai mici, în schimb, istorisirile din trecut ale tatălui le par de neînțeles, un vis urît... Ei trăiesc într-un oraș socialist, în care nu se mai pomenește de armatori și vătafi. Sub ochii lor s-a înălțat centrul nou, adevărată grădină de trandafiri; crește cartierul siderurgistilor, pe deal la Țiglina — luminos, elegant, asemenea construcțiilor de pe litoral. Familia Aneste numără în rîndurile sale doi membri de partid, cinci utemiști, doi pionieri. Iar dacă scrutezi viața și preocupările fiecăruia dintre ei și ale tuturor laolaltă, ai sentimentul că ți se înfățișează, simbolic, o părticică din însăși imaginea republicii.

BICAZ. Spre cetatea luminii din munții Moldovei urcă, an de an, zeci de mii de turiști. Într-acolo de unde coboară, de-a lungul liniilor de înaltă tensiune, marele fluviu de energie. Prefăcută în kilowați, Bistrița parcă ne suride prietenos din becul care serile ne veghează lectura. Zbuciumată, învîltorată, Bistrița își mîna devale plutele, nu sînt mulți ani de atunci, pe lîngă un sătuc de țapinari și tăietori de pădure. Dar cine își mai amintește ce era nu de mult în valea unde se întinde acum noua noastră mare, de-a lungul și de-a latul căreia, sub veghea Ceahlăului, alunecă nave? Cine-și mai amintește ce era pe locul impunătorului baraj? Să-i întrebăm pe absolvenții universității Bicazului. Pe cei care au înălțat cetatea, de la primul țaruș, de la primul metru cub de beton, de la prima oră a cursului de calificare. Ei sînt astăzi răspîndiți în toate colțurile țării, pe toate marile șantiere — de la Suceava la Craiova, de la Argeș la Onești. Toți ne vor spune că pentru ei cuvîntul Bicaz nu înseamnă doar cetatea luminii și lacul de acumulare, ci *universitatea*, locul unde au trecut un mare examen al

... în care veți putea admira și această imagine a instalațiilor de cracare catalitică de la rafinăria din localitate

vieții. Aici au devenit constructori. Și tot aici, cei mai buni dintre ei au primit carnetul roșu de comunist. Bicăz, cuvînt pe care ei nu-l pot pronunța altfel decît cu emoție și mîndrie, ce însemna înainte de anii republicii? Sătucul „pitoresc” unde, în bordeiele lor, înainte de a adormi frînți de oboseală, plutășii de pe Bistrița suflau în opaiț...

CINECLUB. Nu-l căutați în dicționar. Nu-l veți găsi. Căutați-l, în schimb, printre constructorii de tractoare de la poalele Timpei, printre topitorii de metal de la „Oțelul roșu”, printre ceferiștii timișoreni, la Casa de cultură a studenților din Capitală... Ei și mulți alții vă vor arăta un frumos vis al lor, depănat pe ecran. Vă vor arăta aparatul de filmare, nedespărțit tovarăș al timpului lor liber, vă vor arăta pagini de scenariu, șerpi de celuloid, fotografiile de actori. Actorii să nu-i căutați undeva departe, în marile studiouri ale lumii, ci aici, aplecați deasupra benzii de montaj, vechind șuvoiul de oțel sau luîndu-și notițe în amfiteatru. Cineclubul? Toate acestea la un loc, întruchipînd cea mai nouă pasiune cultivată în rîndurile artiștilor amatori. Filmele pe care le vedeți sînt făcute de ei, de la generic pînă la „sfîrșit”. Tema? Crîmpeie din viața întreprinderii — munca unei brigăzi, căutările unui inovator, succese pe frontul calității; iată însă, acolo unde se ivește, și cite un Marinică „drăgălașul”. Poate din rîndurile acestor entuziaști va răsări mîine un al doilea Gopo, care va cuceri alți lauri; lauri de aur pentru o cinematografie dintr-o țară unde, înainte de anii republicii, milioane de oameni nu avuseseră posibilitatea să vadă în viața lor un film.

MALIUC sau, cum i se mai spune, „capitala stufului”. Unul dintre cele mai anonime de odinioară locuri. „Locuri” și nu „localități” — fiindcă nu era decît o insuliță pustie din împărăția apelor, călcată doar de lupi și mistreți. Grînd sălbatic de la mila 24 a canalului Sulina. Apă, stuf. Stuf, apă. Atît. Stuful, această plantă anonimă care a cunoscut în anii noștri o „carieră” extraordinară, a scos din anonim și Maliucul. L-a integrat în istorie. L-a pus în slujba valorificării uneia dintre marile bogății ale celui mai tînăr colț al țării noastre. Stuf înseamnă hîrtie, îmbrăcăminte și alte zeci de produse necesare omului. Nu trece un an fără ca o nouă serie de cititori să nu-și dorească în bibliotecă versurile lui Eminescu și Arghezi. Cărți înseamnă hîrtie. Hîrtie înseamnă pădure. Dar pădurea crește, pînă a fi bună de prefăcut în hîrtie, abia într-o viață de om. Și atunci?... Ca și grîul, stuful crește în fiecare an. Stuful putrezea odinioară în ape sau ridică vîlvătaii pe deasupra Deltei. De la felul cum poate fi mai lesne și mai economic recoltat pînă la alegerea momentului optim pentru această operație, sute de probleme s-au pus în fața tinerei noastre industrii stuficole. Locul unde să fie studiate și dezlegate aceste sute de probleme a fost ales Maliucul. Pe grîndul sălbatic de odinioară se aliniază șirurile de ferestre ale unor laboratoare moderne. Noaptea — privesc de necrezut în Delta de odinioară! — se aprind de-a lungul acestei insule, întocmai ca pe bulevarde, lumini de neon. Nu știu, zău, ce-or fi gîndind în sinea lor califarii și cormoranii, pelicanii și lișițele?!

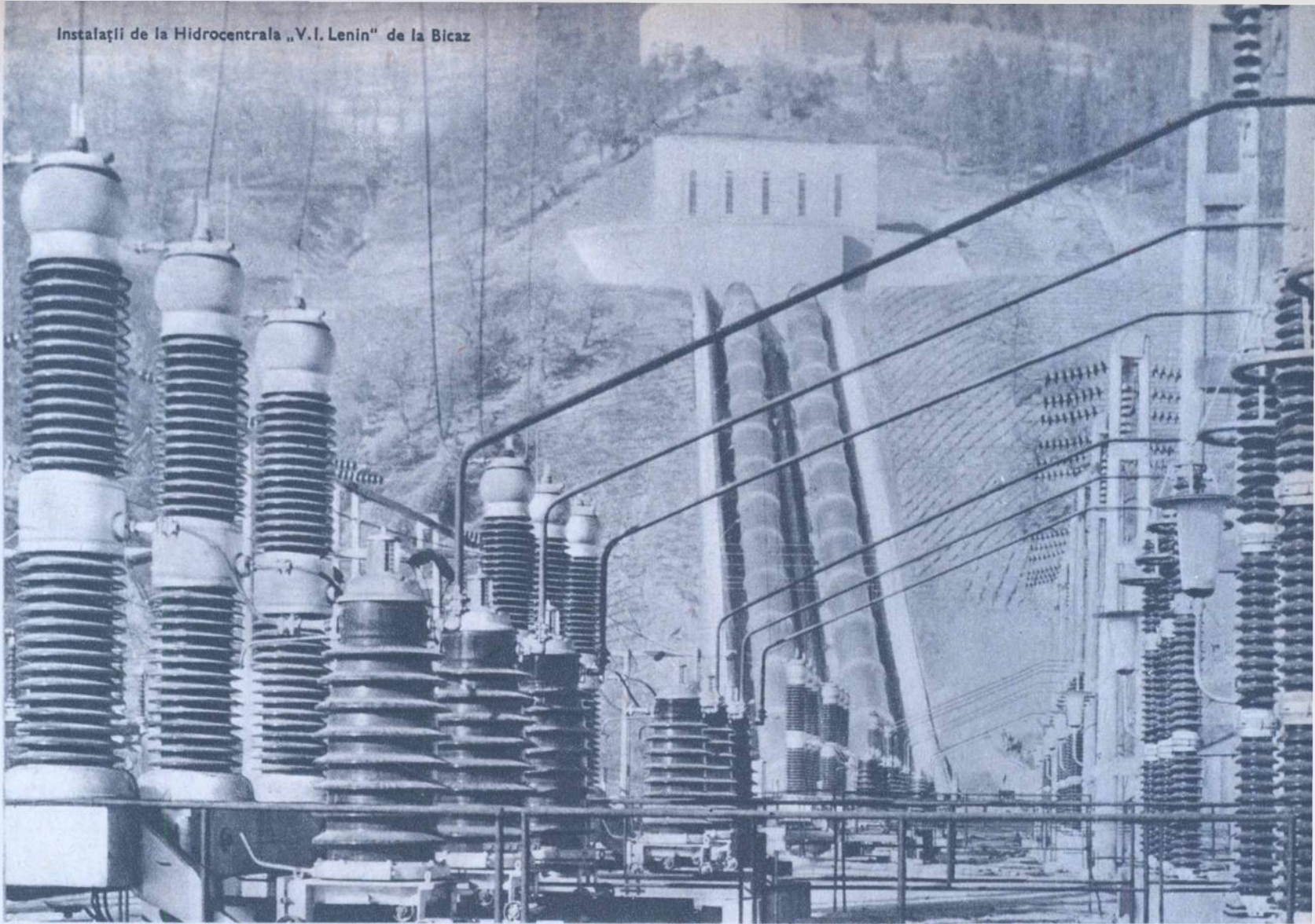
MANUAL. Altădată, ca și acum, înțelesul cuvîntului era același: carte care cuprinde elementele fundamentale ale unei științe, ale unei arte sau ale unei îndeletniciri practice, folosită mai ales în școală. Altădată ca și acum?... Altădată, va să zică în 1933, în crunta epocă a curbelor de sacrificiu, regimul burghezo-moșieresc sacrificase un milion de copii de vîrstă școlară să rămînă în afară de școală. Altădată, va să zică în 1936, din cei 346 de elevi înscriși la școala din Bădălan (cartier muncitoresc al Galaților) numai 37 și-au putut cumpăra manuale. Din unsprezece școlari — unul singur! Iar acum, în anul 1962, fiecărui copil din Republica Populară Romînă, începînd de la clasa I și terminînd cu a VII-a, i s-au distribuit gratuit manualele. Știți, la scara întregii țări, cîte manuale? 17 400 000. Este darul părintelui iubit al copiilor, partidul.

MILIONAR. Puține sînt cuvintele, asemenea acestuia, în care înțelesul vechi și cel nou să se excludă cu atîta tărie! Iar despre asta n-a vorbit, cred, nimeni și niciodată mai convingător decît o țărancă din Bărăgan, de la înalta tribună a sesiunii extraordinare a Marii Adunări Naționale care a consacrat victoria colectivizării. Zicea, așadar, Dobrița Dima din Platonești:

„Stau cîteodată și mă gîndesc la ceea ce sînt astăzi și mai că nu-mi vine să cred că eu, o țărancă, care în urmă cu douăzeci de ani abia ridicam ochii din basma, conduc acum o gospodărie colectivă, a cărei avuție obștească se numără în milioane. În anii regimului burghezo-moșieresc cînd auzeam de milioane îmi apărea în fața ochilor chipul moșierului hain, la care slugăream din tată-n fiu, pe o nimica toată; vedeam cum carele încărcate cu bucate, strînse de pe cîmpul udat cu sudoarea frunții noastre, plecau din sat, lăsîndu-ne cu pătulele goale și muritori de foame. Astăzi, cînd chibzuiesc la treburile gospodăriei noastre colective și văd avuția obștească, în minte îmi răsăr stăpînii Bărăganului roditor — colectivității noastre”.

Cine a învățat-o pe Dobrița să nu se mai sperie de milionari și să-și ridice ochii din basma, cine a dat aripi gîndirii oamenilor? Altoit pe tradiționala înțelepciune, răspunsul a fost cuprins în cuvintele rostite de la aceeași tribună de președintele colectivei din Boianul Clujului:

„Pe la noi oamenii au următoarea zicală: «O vorbă bine socotită face cît o ploaie bună, iar un sfat bun face cît o avere». Nouă, colectivștilor, partidul ne-a dat sfaturi înțelepte și ajutor de mare preț”.

ONEȘTI. Ca despre atâtea alte târguri din urgisita de altădată Moldovă, și despre Onești se putea spune: „locul unde se moare”, „locul unde nu s-a întâmplat nimic”. Semnalmente? O uliță principală, pe care se înghesuiau, ca oile toropite de soare, dughenele; un monument al eroilor; căsuțe cu zaplazuri cenușii, putrede și știrbe. N-ai crede astăzi! Magistrare străjuite de peluze cu flori, blocuri moderne, în culori pastelate, vitrine strălucitoare. Nu o uliță; nu un cartier. Un oraș întreg. O știre recent publicată în ziare ne-a anunțat că noile construcții numără peste 5 000 de apartamente, școli, cinematografe și magazine. Cine era mai slăbuț la geografie dibuia altădată mult și bine cu degetul pe săraca hartă moldovenească. Citadela petrochimiei românești — acesta fiind cel mai înalt titlu al Oneștilor — îți sare acum în ochi. De la Borzești înainte (de care e legată frumoasa legendă a stejarului lui Ștefan, dar, să recunoaștem, legenda nu le prea ținea de foame borzeștenilor) se întinde șiragul de uzine ce prefăce viața oamenilor de pe Trotuș. Erau pământuri ostenite și bolovănoase; sînt pământuri bogate azi, fiindcă din ele „cresc” prețioasele substanțe ale combinatului chimic, aici se înobilează țifeiul rafinării, aici își iau zborul stolorile de kilowați ai termocentralei, iar mâine vor rodi „arborii de cauciuc” — altfel spus va intra în funcțiune combinatul de cauciuc sintetic. Și astfel, în locul zimbrului dispărut de pe stema de odinioară a Moldovei, petrochimia înalță la loc de cînte formula etajată, ca un fagure, a chimiei organice.

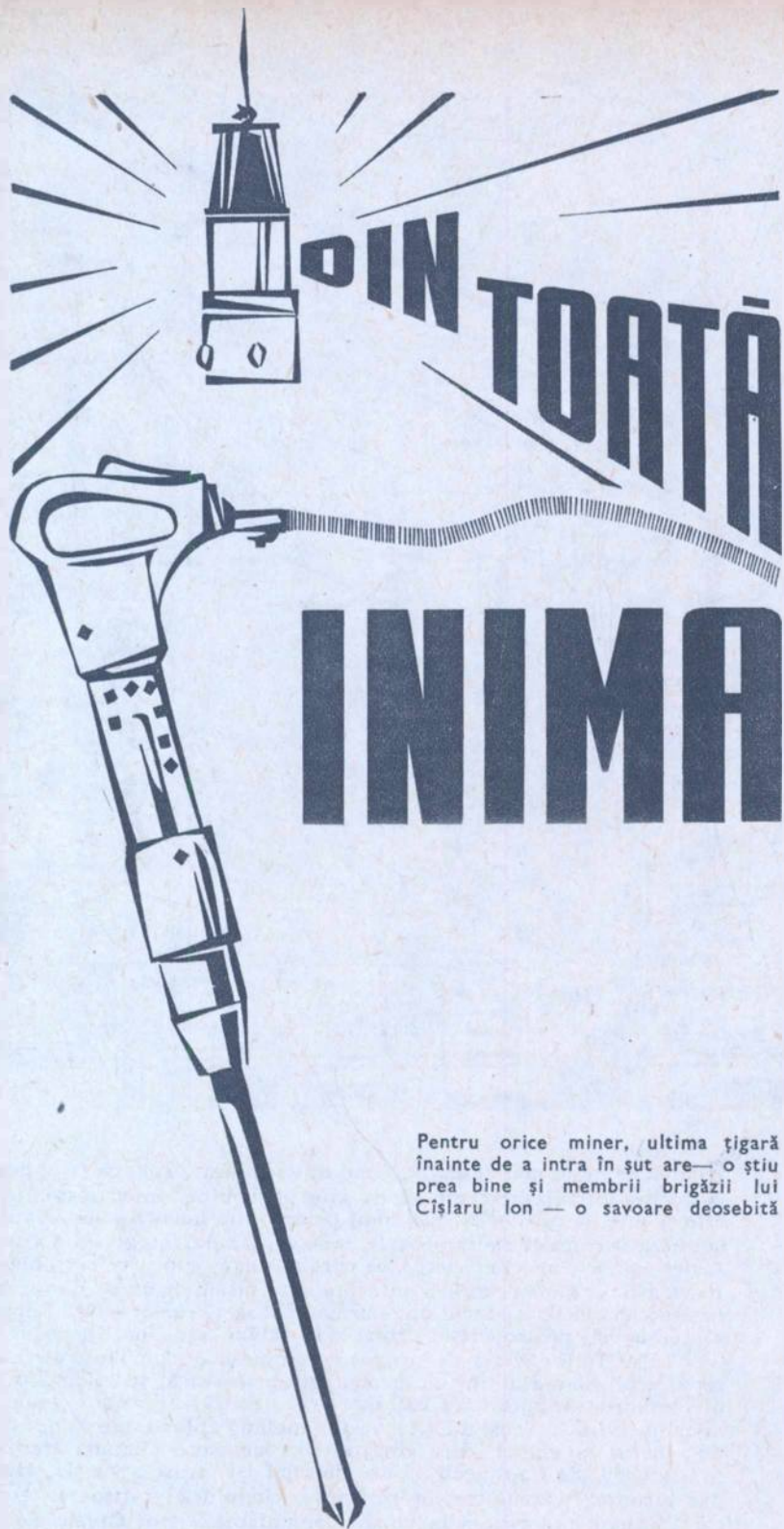
RELON. Cuvîntul acesta modern — desemnînd o realitate vestimentară, care de la o vreme încoace pătrunde prin modelele și culorile cele mai plăcute în viața noastră cea de toate zilele — domină, uriaș, zările moldovenești de lângă Piatra Neamț. De departe se văd pe acoperișul uzinei din Săvinești cele cinci litere. Ținutul acesta, să ne amintim de „Amintirile” lui Creangă, are o tradiție a „torcălăilor”. Însă firul tuns de pe spinarea mioarelor nu poate fi asemuit cu delicatețea firului de păianjen născut din te miri ce ... „Torcălăii” de la Săvinești, fete și băieți (nu vă uitați la vîrstă!), stăpînesc un meșteșug în fața căruia s-ar minuna Nică a lui Ștefan a Petrii. Ei au în urmă niște ani buni de chimie și-și tot șlefuiesc în continuare cunoștințele, fiindcă firul de relon e tare pretențios și năzuros și, dacă nu știi, te

încurcă de nu te mai descurci. Unul dintre ei mi-a spus că firul acesta petrochimic, înfășurat un an de zile pe bobine, înlocuiește lîna a cîteva sute de mii de oi. Iar apoi, pentru a se bucura și mai tare de surpriza stîrnită de cuvintele sale, mi-a arătat și o fotografie. Cartonul lucios înfățișa un cîmp neted pe care pășteau, sub privirea obladuitoare a unui cioban, cîteva sute (nu sute de mii!) de oi. Fotografia fusese luată exact pe locul unde urma apoi să se construiască impunătoare uzină, pe acoperișul căreia stau astăzi cele cinci litere: relon.

TRACTOR. Știați că tractorul românesc e cam de-o vîrstă cu republica? Ne-am amintit din nou astă-primăvară, în zilele istorice ale sesiunii extraordinare închinată colectivizării. Atunci, acolo, în marea incintă, a fost adusă o veste îndelung aplaudată: de pe banda de montaj a uzinei din Brașov plecase spre cîmpuri tractorul nr. 100 000. Se împlineau 15 ani de cînd își făcuse apariția, timid, dar biruitor, primul tractor românesc, rîndunică vestitoare. Acum, ca și atunci, același om la volan: comunistul Victor Oprea. Se mai măsoară și altfel drumul parcurs: la fiecare patru zile din 1962 se produc tot atîtea tractoare cît în întregul an al începutului, 1947. Vă mai aduceți aminte de urletele reacționarilor? „Tractorul românesc, basmul cu cocoșul roșu”... După cum se vede, unele post-scripturi ale istoriei au o teribilă ironie. Dar de reacționarul care-și dăduse cuvîntul că se va arunca în fața primului tractor dacă comuniștii vor reuși să-l fabrice vă mai aduceți aminte? Să te lași călcat, timp de 15 ani în șir, de o sută de mii de tractoare ar fi, ce-i drept, o performanță! Auzi, stimabile?

TRIPȘA. Ce mult înseamnă acești ultimi 15 ani, cît de puternice sînt energiile puse în valoare în atît de scurtul răstimp istoric ne-o arată și următorul fapt: știați că în primul an de republică Eroul Muncii Socialiste, vestitul oțelar Ștefan Tripșa pășea abia în primul an al școlii profesionale? E imposibil, firește, să-i schițezi biografia în cîteva cuvinte, dar gîndiți-vă la pașii pe care i-a făcut pînă azi acest vlăstar al Hunedoarei! Ucenicul de ieri, deputatul de astăzi în Marea Adunare Națională, n-a împlinit încă 30 de ani...

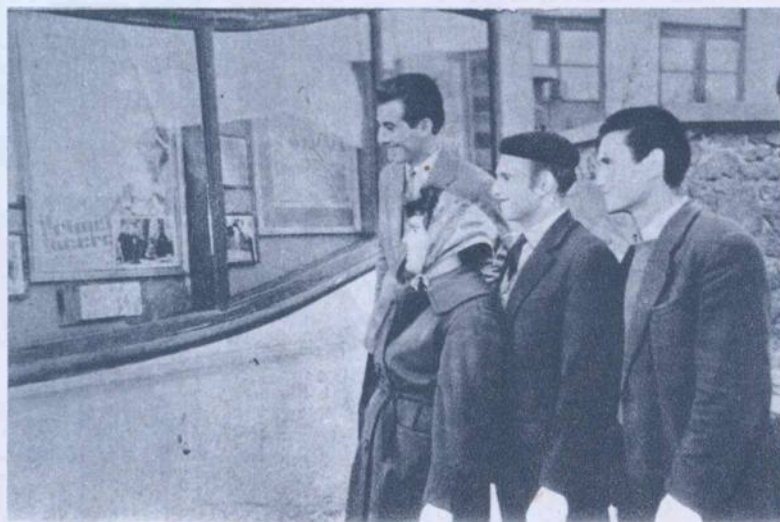
În loc de încheiere, l-aș invita pe cititor să colaboreze la acest modest „proiect de dicționar”. Să aibă, la rîndul său, bucuria de a descoperi noi fapte și semnificații scaldate în fascicula de lumină al stelei roșii ce se înalță pe stema republicii.

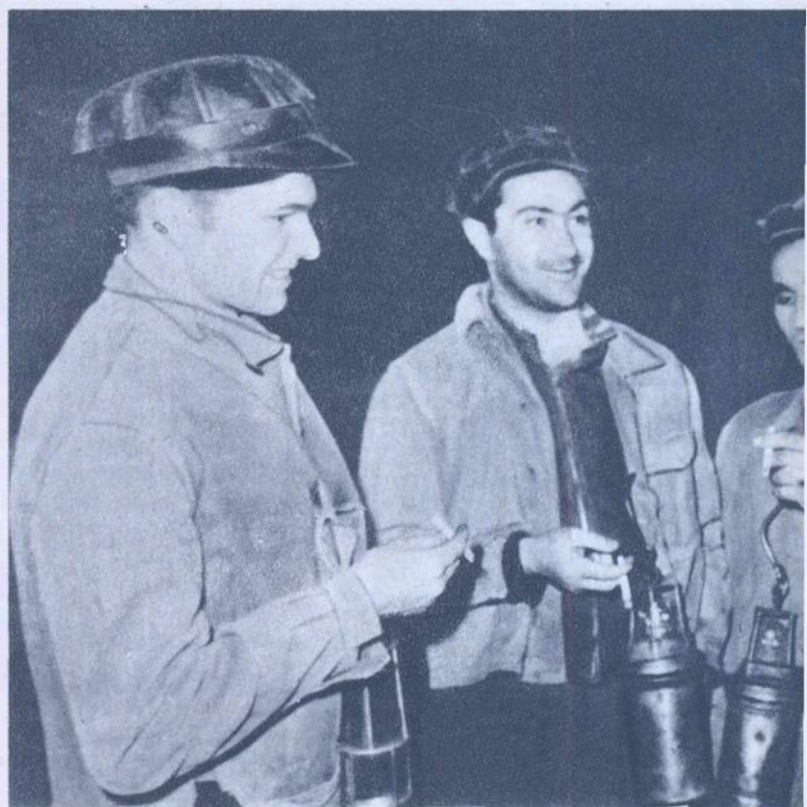
DIN TOATĂ INIMA

Pentru orice miner, ultima țigară înainte de a intra în șut are— o știu prea bine și membrii brigăzii lui Cișlaru Ion — o savoare deosebită

Cișlaru Ion cu soția și doi dintre membrii celeilalte „familii”, brigada (Beraru O. și Cîrstea D-tru), nu știu pentru care film să se hotărască

Gn orice anotimp al anului, un popas în Valea Jiului înseamnă o întâlnire cu tinerețea. Mai ales dacă ai prilejul să cunoști — fie și în trecut — mineri ca cei din brigada lui Cișlaru Ion din Petrila. Iată-i pe trei dintre membrii brigăzii: în fața mea stă Cișlaru, un flăcău blond, tăcut, cu priviri stăruitoare și zîmbet deschis; alături, Rotaru Ion, șef de schimb — masiv, ciolănos și cu chip de adolescent; cel de-al treilea —

Rot

Șișu Virgil —, tot șef de schimb, se plimbă energic de colo pînă colo. Îi înțeleg neastîmpărul; se gîndește că acuși, acuși trebuie să înceapă ședința organizației U.T.M. la care a fost convocat.

Discutăm despre munca brigăzii.

... Da, se muncește *fain* în brigadă, avem *ortaci* buni, care știu că e *musai* să dai *fest* cărbune, să trimiți *la zi* cît mai multe *rizue* pline...

Stilul e presărat cu expresii locale. Dar cite o moldovenească înmuiere a lui „n” sau sclipă-

tul unui „fusei” îi trădează. De fel, nu-s din Valea Jiului. Și ei și mulți alți membri ai brigăzii au venit aici acum 5, 8 sau 10 ani, de la sute de kilometri. Din Oltenia sau de lîngă Ploiești, din nordul Moldovei sau din Constanța. Au venit atrași de cărbune, de marea aspră a muncii minerului, de frumusețea „fării diamantelor negre”.

Rotaru Ion a citit o carte despre Iuliu Hajdu, Șișu Virgil s-a împrietenit în armată cu un tînăr miner utemist, chiar din Petrila, iar Andrei Dumitru — alt membru al brigăzii — a venit la un frate.

Unii erau utemiști, alții au devenit aici. Pe toți organizația de partid i-a ajutat, i-a sprijinit să învețe meserie pe lîngă cei mai buni mineri, i-a educat în spiritul tradițiilor revoluționare ale Văii Jiului. Dintre cei 15 oameni din brigada lui Cișlaru Ion 10 sînt acum membri sau candidați de partid.

Au venit de la sute de kilometri și au devenit petroleni. Istoria corectează geologia. Adevărat e — nu-i vorbă — că procesul de formare a unei roci durează multe, multe milenii. Dar în numai cîtiva ani după eliberare, cărbunele — simbolul Văii Jiului — a căpătat o însușire în plus: o uriașă forță „magnetică”.

Veneau aici și în trecut tineri de la sute de kilometri. Veneau, dar nu atrași de Valea Jiului, ci împinși din alte părți de foame și de spectrul șomajului. Și găseau aici o muncă epuizantă, un salariu de mizerie, accidente zilnice. De aceea după un an, doi se risipeau care încotro.

I-am întrebât pe cei trei interlocutori dacă nu se gîndesc să plece din Valea Jiului. M-au privit uimiți. Apoi mi-au arătat fotografia de pe un panou de onoare (Cișlaru, Șișu și Cîrstea, alt membru al brigăzii), mi-au făcut pe hîrtie socoteala că realizează lunar cam 2 500 de lei fiecare, iar unul a încheiat în cel mai autentic limbaj local:

— Că doară n-am bolunzit de cap să plecăm!

Pe drept cuvînt

— Strașnici feciori..., adevărați mineri..., mîndria noastră...

Aprecierile se refereau la membrii brigăzii lui Cișlaru Ion. Le-am auzit de la mineri bătrîni, de la un inginer, de la un membru în comitetul de partid al minei.

La început m-au surprins aceste elogii fără rezerve, știind cît de „zgîrciți” în laude sînt oamenii Văii Jiului. A fost însă suficientă o scurtă documentare asupra istoriei brigăzii ca să-mi dau seama cît de îndreptățite erau.

Sînt trei ani de cînd a luat ființă la mina Petrila brigada condusă de Cișlaru Ion. Trei ani înseamnă 36 de luni. În nici una dintre acestea brigada „n-a stat sub plan”, ci, dimpotrivă. În întrecerea socialistă dintre brigăzile din întregul bazin carbonifer ea a ocupat anul trecut locul al doilea. Un tren lung de circa un kilometru și jumătate

ar fi necesar pentru a încărca în vagonete cele 2 250 tone de cărbune date peste plan de brigadă în primele trei trimestre ale anului acestuia.

2 250 de tone!... Există cifre care emoționează ca un vers inspirat.

Și poate mai mult decît cifrele depășirilor, din istoria scurtă a brigăzii impresionează sentimentul major de răspundere colectivă al tinerilor mineri.

Mi s-a relatat un caz. Cu cîteva luni în urmă, unul dintre vagonetari, de curînd intrat în brigadă, a făcut o „nemotivată”. A fost mare tulburare. Așa ceva nu se pomenise în întreaga istorie a celor aproape 3 000 de șuturi de la înființarea brigăzii. L-au luat din scurt.

— Cum e?

— Cum să fie..., am lipsit.

— Asta știm și noi, dar cum de-ai putut lipsi?

— Să vedeți...

Dar nici un fel de explicații nu l-au scutit de mînia membrilor brigăzii. Nici cînd vinovatul și-a cerut iertare ceilalți nu s-au îmbunătățit.

— Iertați-mă, iertați-mă, bombănea furios Rotaru Ion. Să „ierte”, asta-i meseria popilor. Noi sîntem mineri. Dăm cărbune. Înțelegeți? Minerii.

Miner! O profesiune? Mai mult, un titlu de onoare.

ROZA VÎNTURILOR

Dacă un istoric s-ar apuca să scrie o lucrare în legătură cu condițiile pe care le aveau în trecut minerii din Valea Jiului pentru petrecerea timpului liber, el n-ar avea decît două posibilități: sau să scrie aproape numai propoziții negative (nu era..., nu exista...), sau să-și limiteze tot studiul la maximum o jumătate de pagină. Atît de puțîn are de scris.

Să, luăm, ca exemplu, acea parte a Văii Jiului, de la Petroșeni spre Cîmpa. Toate instituțiile „cultural-sportive” care existau aici, mai-mai că pot fi enumerate pe degete. La Petroșeni — un cinematograful; la Petrila — o „instalație proprie pentru joc de cugle” (cum îi se spune aici popicelor) înjghebată de un circiumar pentru a atrage clientela; la Lonea stăteau „la dispoziția credincioșilor” două săli de biliard, amenajate chiar în curțile bisericilor ortodoxă și unită. A-dăugați că fiecare mină avea cîte o fanfară — pentru înmormîntări — și... cam atît. Ce să facă un tînăr după ieșirea din șut? Duminica mai pleca pe munte, dar în celelalte zile...

— Noroc bun. Ce faci după-amiază? De regulă, tînărului căruia i se punea cu două decenii în urmă întrebarea dădea din umeri.

Cum își petrec timpul liber tinerii din brigada lui Cișlaru Ion? Sub aspectul acesta, brigada nu se deosebește cu nimic de altele din Petrila, Petroșeni sau Aninoasa. Dar dacă am trage o săgeată în toate direcțiile către care se îndreaptă membrii brigăzii pentru a-și petrece timpul liber, am realiza o adevărată roză a vînturilor.

— ... Ce faci după-amiază?

— Am repetiție la cor, răspunde Talabă Nicolae.

— Joc șah, informează scurt Prisecaru Mihai.

— Mă duc la școala de calificare, declară Rotaru Gheorghe.

— Am lecție cu profesorul de acordeon, precizează Andrei Dumitru.

— Mă duc la cinema..., mă duc la club..., la spectacolul dat de teatrul din Petroșeni..., la meci..., citesc o carte ... etc... etc...

... Ultimele cinci răspunsuri sînt valabile aproape pentru oricare dintre membrii brigăzii.

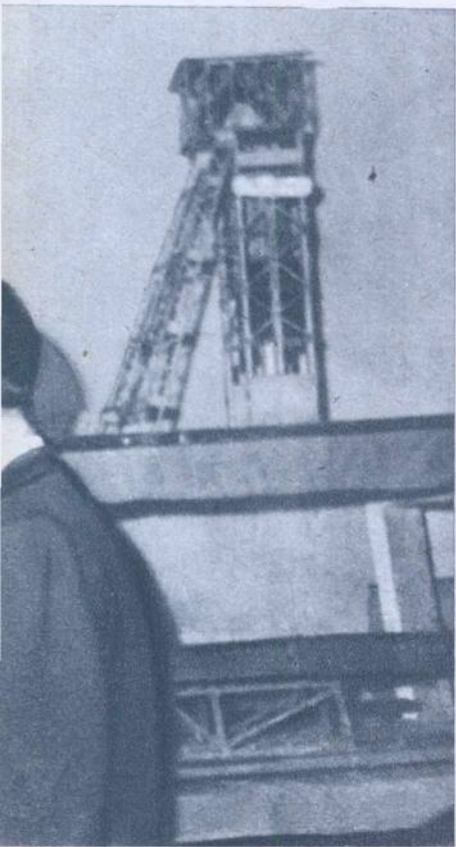
Se spune că omul, oricît de tînăr s-ar menține sufletește, tot pierde treptat ceva, pe măsura trecerii anilor. Anume, capacitatea de a se mira.

Dar în fața deosebirii violente dintre felul în care erau nevoiți în trecut tinerii mineri petroleni să-și petreacă timpul liber și felul în care și-l petrec azi membrii brigăzii lui Cișlaru, un bătrîn și-ar recăpăta întreaga capacitate de a se ului pe care o avea în adolescență. Nu-i vorba numai de condițiile ce s-au creat în acest sens în micul orașel minier Petrila, ci mai cu seamă de faptul că spectacolul, cartea, sportul au devenit pentru cei mai mulți pasiuni și în multe cazuri adevărate necesități. Ca și în aba-taje, la club, în excursii sau pe stadion, membrii brigăzii se dăruiesc cu cea tinerească pasiune exprimată în limba romînă prin trei cuvinte: din toată inima.

CEZAR RADU

Gheorghe la o lecție de exploatare minieră

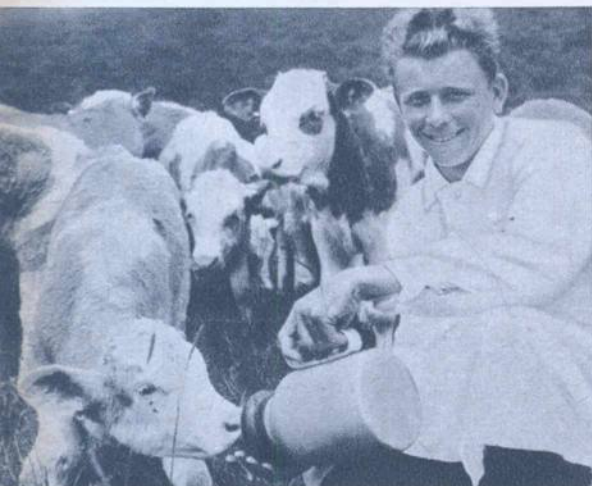

A sosit „Sportul popular”...

ce au putut vedea oaspeții la Moțca

In toamna acestui an, un număr de 85 de tineri propagandiști ai Comitetului raional al U.T.M. Pașcani au participat la un instructaj privind organizarea învățământului politic în satele raionului. Ei au aflat printre altele că mulți utemiști și tineri de

la gospodăria colectivă din Moțca, îndrumați de organizația de partid din comună, au mers să muncească în sectorul zootehnic. Ei au adus o însemnată contribuție la dezvoltarea acestei importante ramuri de producție, gospodăria obținând cele mai bune rezultate pe raion. În una

Tinărul îngrijitor de animale Wilhelm Theusch de la G.A.S. Homorod, raionul Rupea, obține frumoase succese în muncă

Îngrijind după metode științifice animalele, gospodăriile colective obțin venituri mari

dintre zile, propagandiștii au plecat să viziteze această gospodărie. Ce au aflat și au văzut ei la Moțca?

Oaspeții au vizitat fermele de animale, unde peste tot domnesc ordinea și curățenia. Sutele de animale — vaci, oi, porci, păsări — sînt bine hrănite și îngrijite. În privința producției de lapte, G.A.C. Moțca se numără printre gospodăriile fruntașe din regiunea Iași.

Acum cîțiva ani, în gospodărie, sectorul zootehnic era slab dezvoltat. Producția dată de animale era foarte scăzută din cauză că în sectorul zootehnic nu lucrau oameni cu suficientă pricepere și dragoste pentru meseria de crescător de animale. Deseori îngrijitorii se schimbau înainte de a prinde cîte ceva din tainele acestei meserii. Dar mai era o cauză care îi făcea pe oameni neîncrezători în posibilitățile de a crește producția de lapte. Majoritatea vacilor gospodăriei erau din rasa Sură de stepă neameliorată, despre care se spunea că nu pot da mai mult lapte decît o capră. Cine poate dovedi contrariul?

Președintele gospodăriei a cerut sprijinul organizației U.T.M., dar nu mai înainte de a-și trimite pe propriul său fiu să lucreze ca mulgător. De atunci nu a trecut prea mult timp. Astăzi, utemiștii Dascălu Sevastian, Tîmpău Tudorache, Acatrinei Dumitru și alții se mîndresc, pe bună dreptate, cu titlul de mulgător fruntaș. Ei au demonstrat practic, chiar și celor mai sceptici, că, atunci cînd pasiunea și elanul tineresc își dau mîna cu priceperea, nu există sarcini oricît de grele care să nu poată fi rezolvate.

Despre acest lucru au vorbit Dascălu Sevastian și ceilalți îngrijitori oaspeților care le-au vizitat gospodăria. Ei au subliniat pe bună dreptate însemnătatea pe care o are studierea atentă a metodelor înaintate, schimbul de experiență la locul de muncă. Acest lucru părea mai greu la început. Iată un exemplu. Specialiștii au arătat îngrijitorilor cît este de păgubitoare lăsarea vițeilor la vaci.

— Faceți alăptarea la biberon, spuneau specialiștii. Ușor de zis, dar greu de făcut. Unele vaci nu dădeau un strop de lapte pînă nu-și vedeau vițeii.

Mulgătorii au apelat atunci tot la... metodele științifice. Așa cum au citit în cărți și broșuri, au organizat mulsul rațional la ore fixe, au dat cele mai bune furaje vacilor în timpul mulsului, pentru a le sustrage atenția, și au aplicat cu multă conștiinciozitate masajul ugerului. Tinerii au început să cunoască particularitățile fiecărei vaci și să aplice diferențiat cele mai înaintate metode zootehnice. Primele rezultate au fost încurajatoare, cu toate că nu erau prea grozave. Dar fiecare litru de lapte muls în plus reprezenta o verigă care a contribuit la obținerea succeselor.

Alți utemiști, printre care Boris M. Alexandru și Coste C. Vasile, au intrat ca îngrijitori la oi, iar Măriuța Elena, care a devenit candidată de partid, și utemista Costăș Viorica au devenit îngrijitoare fruntașe la păsări. Gospodăria are în prezent 3 500 de păsări matcă, dar numărul celor crescute și valorificate în cursul anului este cu mult mai mare.

După ce la Consfătuirea pe țară a țărănilor colectivști, care a avut loc în toamna anului trecut, s-a indicat ca în fiecare gospodărie să se crească 500—600 de păsări la suta de hectare, la Moțca s-a stabilit că una dintre primele sarcini este scoaterea unui număr cît mai mare de pui. Auziseră tinerii, iar unii și văzuseră, incubatoare moderne, existente în alte părți. În lipsa acestora, în gospodărie s-a apelat la o metodă simplă, practică și care nu necesită investiții mari. S-a amenajat o așa-numită cameră incubator. Utemista Neculai Jana a dat dovadă de multă pricepere, reușind să asigure temperatura și umiditatea necesare ca și într-un incubator modern. În felul acesta, gospodăria a reușit să scoată mii de pui.

În sectorul zootehnic a luat ființă o grupă a U.T.M., care a organizat o insufletită întrecere în rîndul îngrijitorilor de animale și păsări. Tinerii discută deseori despre metodele de muncă ale celor mai buni dintre ei, învață mereu lucruri noi și folositoare, stabilesc măsuri operative pentru lichidarea lipsurilor care se ivesc. Anul acesta, utemiștii și-au lărgit sfera preocupărilor. Ei au dat un prețios ajutor la ducerea la bun sfîrșit a unor acțiuni importante, printre care însilozarea furajelor, terminarea construcțiilor etc.

Nu prea de mult, în fiecare grajd au fost instalate difuzoare de la stația de radioficare. Să muncești și să ascuți muzică — iată o îmbinare utilă și plăcută. Toate acestea reprezintă numai cîteva aspecte din cele văzute de oaspeții la colectivști din Moțca. Și propagandiștii care au vizitat gospodăria și-au exprimat hotărîrea de a populariza în comunele lor o serie de metode văzute la Moțca. Cunoștințele politice pe care le vor căpăta tinerii din fermele de învățămînt ale U.T.M. de la sate în această iarnă îmbinate cu asemenea învățăminte practice pot da într-adevăr rezultate.

C. BORDEIANU

Bărăgan. O zi de toamnă tîrzie. Din ceață se cerne o bură mărunță. S-ar părea că nimic nu mai tulbură întinderile nesfîrșite. Doar aici, colo, liniștea e străpunsă de duduitul tractoarelor care fac pe ultimele suprafețe arături de toamnă.

La gospodăria colectivă din Plevna a început o activitate nouă. Într-o sală se predă lecția la unul din cercurile de învățămînt agrozootehnic de masă cu durata de trei ani. Printre colectivității care s-au strîns în jurul lui Constantin Goia se află și tinerii Dumitru Alexandru, Aurelia Gavrilă, Niculae Petcu, Aurica Bucur și alții. Ascultă cu interes. Nu credeau că despre grâu se pot spune atît de multe lucruri.

După terminarea lecției am discutat cu câțiva dintre ei. Am vorbit cu Dumitru Alexandru, Aurelia Gavrilă și cu Niculae Petcu.

— Multe cunoștințe, extrem de

zootehnie. Era în prisacă împreună cu ceilalți cursanți, după expunerea lecției. După ce le vorbise despre importanța albinăritului și despre procedeele moderne în apicultură, lectorul cercului lor le arăta felul în care sînt pregătiți stupii pentru iarnă. În caietul lui, Ion Banciu așternuse în aceeași multe rînduri. „Și aici la albine știința își spune cuvîntul” — îi spunea el unui tînar din sat urmărind atent explicațiile lectorului.

Membrii gospodăriei colective „Victoria socialismului” au fost anul acesta printre primii pe raion care au terminat recoltatul porumbului, semănatul grîului și executarea arăturilor adînci de toamnă. Împreună cu colectivității care urmează cursurile cercului de agricultură am mers pe cîmp unde a avut loc o aplicație practică. Aici mecanizatorii din brigada a 6-a de la S.M.T. Lehliu terminau de făcut ogoare pe ultimele suprafețe de teren ale

gospodăriei colective. Pe brazdă — așa cum se vede și din fotografie —, utemista Soveja Nicola, inginer agronom în gospodăria colectivă, le-a explicat cursanților cum trebuie făcute arăturile adînci de toamnă pentru a se obține recolte bogate de porumb. Printre cursanți sînt și foarte mulți tineri. Cunoștințele căpătate la cursurile învățămîntului agrozootehnic de masă îi ajută să muncească cu mai mult spor pentru întărirea și dezvoltarea gospodăriei lor colective.

Asemenea tineri sînt cu mii în satele raionului Lehliu. Pe unii dintre ei, cum sînt Ion Stoian, Gh. Bălan, Niculae Gîndea și alții, i-am întîlnit la sfîrșitul lecției cercului de creștere a animalelor de la gospodăria colectivă „Înfrățirea” din comuna Dor Mărunt. Gospodăria colectivă de aici a dat o mare atenție dezvoltării creșterii animalelor și a obținut cea mai mare producție de lapte pe cap de vacă furajată

din raion. Dar colectivității știu că se pot obține producții și mai mari. Pentru aceasta însă trebuie să ai temeinice cunoștințe profesionale. Or, una dintre principalele căi de a realiza acest lucru sînt cursurile agrozootehnice de masă cu durata de trei ani.

Peste 150 de membri ai gospodăriei colective „Înfrățirea” din comuna Dor Mărunt s-au înscris la cursurile agrozootehnice. În întreg raionul, la cele 175 de cercuri ale învățămîntului agrozootehnic, peste 8 700 de colectivități învață cum se pot obține producții agricole vegetale și animale cît mai mari, cum să lupte cu mai mult succes pentru întărirea și consolidarea gospodăriilor lor colective, pentru a îndeplini cu succes sarcinile deosebit de importante trasate agriculturii noastre socialiste de către Partidul Muncitoresc Român.

MARIN ROTARU

PRIMELE

LECȚII

folositoare, vom dobîndi la învățămîntul agrozootehnic. Nu e destul să semeni grîul, de exemplu, chiar dacă faci treaba asta la timp și bine — îmi spunea unul dintre ei. Pentru a obține o recoltă bogată mai trebuie să știi multe alte lucruri. Să luăm, de exemplu, soiurile de grâu. Să vedeți cum s-au petrecut lucrurile în gospodăria noastră. În timp ce pe o tarla însămînțată cu grâu din soiul „A 15” s-a obținut o producție de 1 500 kg la hectar, pe alta cultivată cu grâu „Triumph” s-au obținut 2 800 kg la hectar...

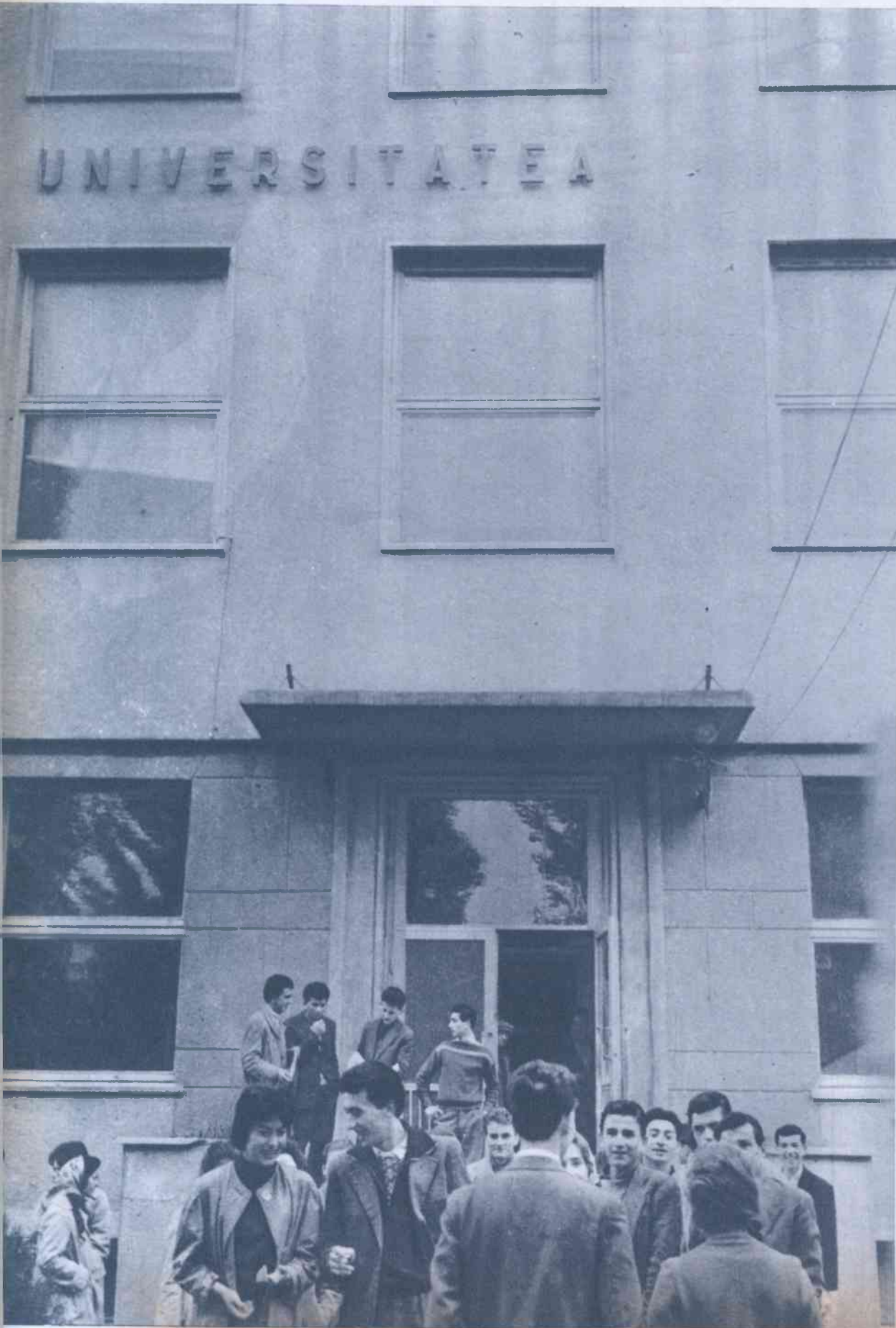
Tinerii erau veseli. Le plăcuse lecția urmată de o aplicație practică care se terminase tocmai atunci. În fața exponatelor din diferite soiuri de grâu au putut înțelege mai bine care sînt deosebiriile dintre acestea și mai cu seamă care sînt cele mai potrivite soiuri de mare productivitate pentru zona în care se află gospodăria lor colectivă.

La gospodăria colectivă „Secera și ciocanul” din comuna Plevna, raionul Lehliu, funcționează 3 cercuri agricole, frecventate de 180 de cursanți, și unul de creștere a animalelor, urmat de 45 de colectivități. La fiecare dintre ele sînt înscriși numeroși tineri, băieți și fete. Mobilizați de organizația U.T.M., ei au răspuns chemării consiliului de conducere al gospodăriei colective, înscriindu-se la învățămîntul agrozootehnic. Pe unul dintre ei, Ion Banciu, l-am cunoscut în prisaca gospodăriei. El urmează cursurile cercului de

Soveja Nicola, inginer agronom la G.A.C. din satul Nucet, împreună cu colectivității din cercul de agricultură, la o aplicație practică

UNIVERSITATEA

din
TI-
MI-
ȘOA-
RA

La începutul acestui an universitar, studenții Institutului pedagogic de 5 ani din Timișoara au fost martorii unui eveniment emoționant: pe frontispiciul clădirii, litere mari, în relief, inscriau o nouă denumire: UNIVERSITATEA. Cea de-a patra universitate românească a luat naștere ca o mărturie a grijii permanente pe care statul socialist o poartă tinerei sale generații.

Istoricul Universității din Timișoara nu cuprinde prea mulți ani. Universitatea s-a dezvoltat din fostul Institut pedagogic de 5 ani, care, la rîndul său, a avut ca cel mai îndepărtat „strămoș” Institutul pedagogic de 3 ani, înființat în 1948. Dar de la cei 82 de studenți cît avea atunci unica facultate a Institutului pedagogic de 3 ani, Facultatea de matematică și fizică, și pînă la cei 1 200 de studenți cu cîți și-a început activitatea universitatea timișoreană e un drum ascendent uriaș.

— Așa cum arată acum, spune studentul Cornel Vlădoreanu din anul III al Facultății de matematică-mecanică, universitatea noastră nu e o clădire prea impozantă. Dar... ia privește puțin spre dreapta unde se înalță acest vast șantier. E șantierul noii clădiri a universității.

Împreună am făcut apoi o vizită pe șantierul care începe chiar de lângă clădirea actuală și se întinde pe o suprafață de 20 000 m p. Zidurile, îmbrăcate în schele, sugerează, prin formelor, aspectul impozant pe care-l va avea universitatea timișoreană. Noua clădire va cuprinde 10 amfiteatre, 41 de laboratoare, 39 săli de seminarii, 28 de cabinete, un bloc turn pentru serviciile administrative și bibliotecă, o aulă, o sală de sport. Noua construcție, modernă, va fi o îmbinare armonioasă de beton și sticlă. Ansamblul arhitectural va fi dominat de blocul turn, care va avea fațada decorată cu compoziții executate din plăci de ceramică colorată. La fel vor fi împodobiți și pereții vastului hol care va lega aripa sălilor de curs cu blocul turn. Despărțită de restul clădirii se va construi, ca un frumos monument arhitectonic, cea mai mare aulă din Timișoara, ai cărei pereți vor fi din sticlă. Un sistem de jaluzele, acționate automat, va camufla pereții ori de cîte ori va fi nevoie. Cele 10 amfiteatre vor fi și ele construite după cele mai moderne cerințe tehnice. Clasică tablă neagră din lemn cu nelipsitul ei burete vor dispărea. Locul tablei îl va lua o bandă de material plastic. Pe măsură ce se scrie pe ea, banda se va mișca vertical înfășurîndu-se pe un sul și se va șterge automat. Comandată printr-un buton, ea va rula, curată,

gata pentru o nouă întrebare, în sens invers. Dar tabla va fi folosită numai de studenți. Profesorul va face demonstrații, va scrie formulele pe un... ecran. Pentru aceasta el nici nu va trebui să se miște de la catedră. Stînd pe scaun, cu un creion special în mînă, el va scrie și va desena pe o sticlă încorporată unui sistem special de proiecție.

Noua clădire va mai cuprinde, de asemenea, o aripă cu un singur etaj unde vor fi instalate atelierele de pictură și sălile de repetiție pentru instrumentiștii muzicali.

Universitatea din Timișoara are acum trei facultăți: Facultatea de matematică-mecanică, Facultatea de fizică și Facultatea de filologie. Construirea noii

clădiri va da posibilitate să se înființeze noi facultăți și, bineînțeles, să ridice considerabil numărul studenților.

Așezată pe malul Begăi, cu fața spre „orașelul studentesc”, Universitatea din Timișoara va fi un splendid și modern palat al culturii noastre socialiste.

AUREL GEORGESCU

Un interior plăcut (în căminul de studențe din complexul social studentesc al Timișoarei)

TINERETUL DIN VIETNAMUL DE SUD

Soldați diemiști maltratând un tânăr

NGUYEN VAN HINH

secretar general al Frontului național de
eliberare din Vietnamul de sud

Intre 29 noiembrie 1961 și 18 ianuarie 1962, trupele americane și ngodindhieniste au efectuat aproximativ 100 de operații de curățire în toate districtele provinciei Ben tre. Toate aceste raiduri au fost efectuate sub conducerea unor ofițeri americani. Inamicul a ucis 85 de persoane, a arestat 102, a violat 20 de femei. Printre victime se numără 3 catolici (H. Hoa, de 39 de ani, B. V. Trong, de 45 de ani, și N. Trang, de 42 de ani), 3 copii (Xanh, 6 ani, Nhi, 10 ani, Thanh, 14 ani). La 16 decembrie, șeful poliției diemiste la Cau mong l-a ucis pe tânărul N. V. Dang, de 24 de ani, și a mâncat ficatul victimei; la 17 decembrie la Thanhthoi, zbirii diemiști au împușcat pe țărani N. V. Ngu, de 42 de ani, B. V. Tung, 26 de ani, D. V. Thang, 42 de ani, și apoi au început să taie în bucăți trupurile victimelor cu cuțitele...

Astfel sună una dintre știrile difuzate de agenția de presă a eliberării în emisiunile sale zilnice. Tonul sec al informației, precizia cifrelor fac și mai monstruoase crimele săvârșite de americanii diemiști.

Astfel mor compatrioții noștri. Tinerii cultivatori împușcați lângă ogoarele lor, copiii nevinovați, în mijlocul jocurilor lor, oameni religioși de orice confesiune, surprinși în rugăciune... Soarta aceasta ne pundește de pretutindeni, în orezării, în fața altarelor, în păduri, în orașe. Și ce moarte! Pentru a răspîndi teroarea, inamicii noștri au știut să combine mijloacele de masacrul cele mai moderne cu practicile barbare ale Evului Mediu. Poate nu ar fi de crezut un fapt ca acesta în zilele noastre, în era atomică: la Cu chi, nu departe de Saigon, în anul 1961, șeful districtului diemist, un anume Binh, a mâncat ficatul și inimile a 68 de persoane, pe care le-a spintecat cu propria sa mină! Pentru că acest articol se adresează tineretului, voi adăuga că nici una dintre aceste victime nu depășea 20 de ani. Evident, regimul fascist din Saigon, care are binecuvîntarea dolarului, se teme de tineri, înspăimîntat de aspirațiile

de libertate și de ardoarea de luptă a tineretului.

Asemenea masacre feroce sînt numite de către imperialiștii yankei „război neconvențional” (unconventional war) sau „luptă anti-subsversivă”. Acestea sînt numai niște formule palide, care nu reușesc să ascundă fondul agresiunii militare americane. Nimeni nu se lasă de altfel înșelat. Aș putea să citez, printre altele, părerea emisă de 16 intelectuali americani, printre care celebrul savant L. Pauling, laureat al Premiului Nobel, într-o scrisoare adresată președintelui Kennedy la 10 aprilie 1962 și în care intervenția Statelor Unite în Vietnamul de sud era condamnată ca fiind o „gravă violare a dreptului internațional, a principiilor O.N.U. și a nobilelor idealuri ale poporului american”.

Intervenția S.U.A. nu a început însă de azi, de ieri. Ea datează din 1950, adică din toiu „războiului murdar” din Indochina. Aceasta dovedește, dacă mai este nevoie, caracterul imperialist al așa-numitului „ajutor militar american”. Însă cele 2 600 milioane de dolari, 180 000 tone de armament și cei 200 de consilieri din S.U.A. nu au reușit să salveze corpul expediționar francez de la derută și nu au putut împiedica semnarea acordurilor de la Geneva din 1954.

Ca și bourbonii, imperialiștii au uitat însă totul; învățămintele istoriei nu le-au servit la nimic. Înlocuindu-i pe francezi, noii colonialiști au început să transforme Vietnamul de sud într-o colonie și o bază militară. A fost instalată o dictatură sîngeroasă, condusă de un mandarin feudal Ngo Dinh Diem, pe vremuri instrument de represiune al „guvernaților generali” francezi. Washingtonul înarmează mina călăului cu mijloacele de exterminare cele mai eficace. Vietnamul de sud a fost trecut prin foc și sabie. Niciodată compatrioții noștri nu au cunoscut atîtea nenorociri. În 8 ani, peste 90 000 de oameni au fost uciși, o jumătate de milion au fost întemnițați, torturați și apoi puși în libertate, aproximativ 300 000 sînt încă deținuți...

Desigur, tineretul sud-vietnamez are de suferit mai mult decît celelalte pături sociale cruzimile impuse de americano-diemiști,

de la cîștigarea puterii de către călăul Diem.

Îndată după semnarea acordurilor de la Geneva, organizațiile Mișcării pentru pace create la Saigon și în celelalte mari orașe i-au atras pe tineri în mare număr în rîndurile lor. Însă să dorești pacea reprezenta cea mai gravă crimă în ochii ocupanților americani și ai regimului diemist, care erau deja gata să saboteze armistițiul și reunificarea țării. Tinerii intelectuali, studenții, muncitorii au constituit obiectul unor persecuții violente. Să amintim doar de moartea în temnițele diemiste a lui Nguyen Van Duong, tânăr profesor de la Facultatea de drept din Saigon, partizan al păcii.

A urmat apoi ceea ce lacheii americanilor au considerat „politica lor de stat”: stabilirea unor așa-numite „agrovile”, adică a unor mari lagăre de concentrare. Tineretul care a căutat să se impotrivescă acestor măsuri cu toată hotărîrea, ca și întreaga populație, a dat din rîndurile sale sacrificii imense, ca urmare a represiunilor barbare.

Însă una dintre cele mai mari nenorociri pentru tinerii sud-vietnamezi o constituie militarizarea la exces a țării. Supunîndu-se dictatului stăpînitorilor săi, Ngo Dinh Diem sporește fără încetare efectivul armatei sale, care numără acum peste 400 000 de oameni: 9 divizii de infanterie, 3 brigăzi (aeriană, marină și blindate), plus 100 000 de oameni ai „gărzii civile” și poliției. Potrivit noilor planuri stabilite de misiunea americană Staley, în iunie 1961, armata regulată sud-vietnameză își va dubla efectivul în 1962. Pretutindeni deci în regiunile în care Diem reușește să-și impună dominația se petrece o înrolare cu forța, de o amploare și o cruzime nemaivăzută. În orașe, toate persoanele între 18 și 35 de ani, orice ar fi — funcționari, muncitori, studenți —, sînt supuse unor exerciții militare obligatorii și înrolate în formații paramilitare („Tineretul republican”, „Tineretul catolic”...). Diem urmărește să mobilizeze, de asemenea, 360 000 de femei soldați. El își îndreaptă atenția în special împotriva tineretului din școli. Procentajul celor care cad la diferitele examene se ridică la 85—90 la sută din înscriși, ceea ce înseamnă aruncarea în

stradă a mii de studenți și elevi în fiecare an. Dacă ne gîndim că armata șomerilor grupează 1 500 000 de persoane (dintr-o populație de 14 milioane de locuitori), înțelegem întreaga dramă a tineretului școlar în fața alternativei: moartea de foame sau resemnarea de a servi drept carne de tun în scopurile americano-diemiștilor. Celor care preferă viața liberă fugind la țară de înrolările forțate Diem le rezervă soarta unor execuții sumare și a torturilor medievale.

Însă nici un popor nu poate accepta să se plece la nesfîrșit sub un asemenea jug apăsător. Orice represiune provoacă revolta. Este o lege care se aplică și în sociologie. Milioane de compatrioți ai noștri s-au încadrat deci în lupta revoluționară pentru a cere să se pună capăt represiunilor, pentru a cere dreptul la viață normală, retragerea materialului și personalului militar american, constituirea unui guvern de unitate națională, democratic, care să aplice o politică externă de pace și neutralitate.

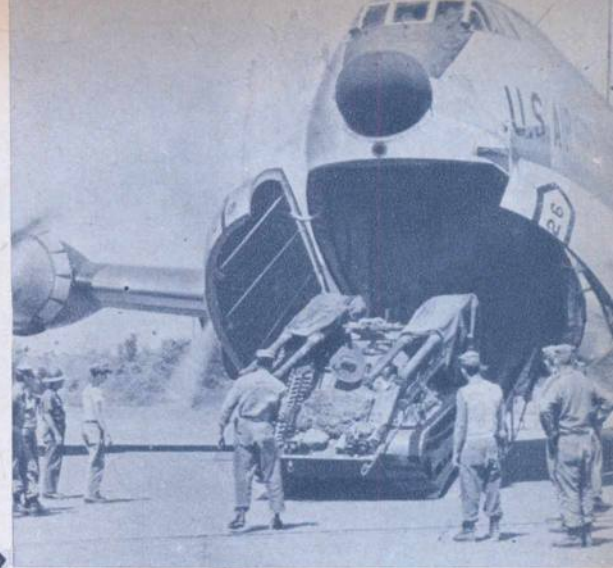
Nu trece o zi fără ca populația regiunilor rurale să nu pătrundă cu forța în unele localități din Vietnamul de sud, înarmată doar cu voința hotărîtă de a-și vedea acceptate revendicările legitime. Comandanții diemiști fac față acestor manifestații cu baioneta la armă. Însă, cum spune un vechi proverb, poți face multe lucruri cu baioneta, dar nu să te rezemi pe ea.

Mișcarea revoluționară a căpătat o amploare fără precedent în istoria țării noastre și din ea fac parte acum toate păturile sociale, toate partidele politice, toate confesiunile, în jurul programului de acțiune al Frontului național de eliberare din Vietnamul de sud. În februarie 1962 a avut loc primul congres al frontului și a fost ales un Comitet Central compus din 52 de membri, în frunte cu Nguen Huu Tho, celebru avocat și inflăcărat patriot.

Inamicii poporului nostru nu vor mai putea comanda multă vreme. În cursul anului 1961 au fost scoși din luptă 20 000 de oameni din armata sud-vietnameză. Lucrul acesta zdruncină în mod grav moralul trupelor americano-diemiste, a căror nemulțumire a căpătat de multe ori forma unor rebeliuni fățișe.

Așa arată satele sud-vietnameze, în care populația nu mai poate suporta teroarea, mizeria

Cu armament american sînt reprimăți patrioții sud-vietnamezi

Pe lângă lovitura de stat din 11 noiembrie 1960, mai amintim de bombardamentul aerian al Palatului lui Diem de către propriii săi ofițeri (27 februarie 1962). Potrivit agenției de eliberare, în primele trei luni ale anului 1962 au dezertat 5 000 de militari die-miști, citeodată unități întregi, adesea cu arme și totdeauna îndreptîndu-se către zona eliberată.

După cum se vede, poporul nostru a spus un nu hotărît neocolonialismului yankeu.

În această luptă tineretul sud-vietnamez a devenit conștient de rolul său de onoare de a se afla în primele rînduri ale patrioților. Exemplele se cunosc. La 5 martie 1961, aproape 10 000 de persoane, printre care foarte mulți tineri, s-au îndreptat către centrul provincial Caolan, purtînd pancarte cu lozincile obișnuite: „Încetarea operațiilor de curățire“, „Restabilirea securității în regiunile rurale“... Acestor aspirații pașnice armata diemistă le-a răspuns prin salve de mitralieră. Au căzut mai mulți tineri țărani. Însă ceilalți au continuat marșul. Au urmat noi rafele asasinice. Coloana manifestanților a continuat însă să avanseze. În fața acestei hotărîri eroice, armele dușmane au tăcut. Aceasta este numai a dîntre miile de asemenea întîmplări. În fața violenței represive, numeroși tineri au ales lupta în cadrul forțelor armate de eliberare.

Tineretul din orașe s-a arătat, de asemenea, în măsură să reziste opresiunii, exploatații și terorii. Trebuie subliniat aici profundul sentiment patriotic care însuflețește masa studenților și elevilor din Saigon. În timpul războiului de rezistență ei au dat mult de furcă colonialiștilor. Manifestațiile studențești din 1950, în special ieșirea în stradă a unei jumătăți de milion de locuitori ai Saigonului la 19 martie 1950, au rămas una dintre cele mai frumoase realizări ale luptei noastre de eliberare. E ușor de înțeles de ce sub regimul americano-diemist tineretul din școli este în primele rînduri ale luptei. Dorințele sale cele mai scumpe sînt: realizarea independenței naționale și a unei păci trainice. Revendicările sale imediate: sporirea creditelor pentru învățămînt, deschiderea unor noi școli, folosirea limbii vietnameze în învățămîntul superior.

Însă regimul lui Diem, înfeudat politicii agresive a S.U.A., se face că nu aude aceste deziderate legitime sau le consideră drept „activități subversive“!

Tineretul muncitor ocupă un loc deosebit în luptele sale neîncetate împotriva salariilor scăzute, concedierilor, impozitelor apăsătoare, vieții scumpe, și în special împotriva politicii economice trădătoare a cliii de la putere. Sub egida „Asociației oamenilor muncii pentru eliberarea Vietnamului de sud“, oamenii muncii din orașe, de pe plantații, din „colonii agricole“ dau dovadă de energie în lupta perseverentă, care dă de furcă autorităților.

Trebuie semnalată în mod deosebit participarea tineretului din rîndul minorităților naționale la acțiunile de masă împotriva regimului, pentru apărarea intereselor vitale ale poporului. În regiunea marilor platouri, politica represivă a lui Diem, care recurge la măsuri de „asimilare sistematică“ a naționalităților, a fost combătută cu energie de compatrioții noștri din munți, sub conducerea Mișcării naționalităților autonome, membră a Frontului național de eliberare. Tineretul a jucat și aici un rol de frunte, aducînd grele sacrificii. De pe acum s-a ajuns la eșecul planurilor diemiste, de creare a unor „zone ale prosperității“, și administrația reacționară a fost înlăturată de pe o vastă regiune.

În momentul de față, agresiunea militară-americană a devenit fățișă, și tinerii noștri își concentrează eforturile în rezistența împotriva înrolării forțate, împotriva operațiilor de curățire și manevrelor trupelor dușmane. Ei cer, de asemenea, să se pună capăt manevrelor imperialiste, cer restabilirea păcii și reunificarea pașnică a țării. De la constituirea „Asociației studenților și elevilor pentru eliberarea Vietnamului de sud“ și a „Federației tinerilor pentru eliberarea Vietnamului de sud“, lupta tineretului sud-vietnamez este strîns legată de mișcarea patriotică națională, dirijată de Frontul național de eliberare, care exprimă aspirațiile pe de-a-ntregul juste ale mării majorități a compatrioților noștri care trăiesc la sud de paralela 17.

Precipitîndu-se în ajutorul regimului marionetă pe cale de

descompunere rapidă, imperialiștii yankei au dat jos masca. Din mai 1961, data vizitei la Saigon a vicepreședintelui S.U.A., Johnson, Washingtonul și-a arătat pe față voința de a stabili dominația directă asupra Vietnamului de sud. Personalități militare americane de frunte, cum ar fi Taylor, H. Felt, Lemnitzer, au efectuat turnee de inspecție în „Republica“ lui Diem, așa cum făceau înainte „guvernatorii generali“ francezi. Cu începere de la 8 februarie 1962, la Saigon s-a instalat un înalt comandament american și în puțină vreme au fost introduse în Vietnamul de sud un puternic efectiv de trupe, sute de avioane, mii de tone de armament. În momentul de față, 6 500 de militari americani iau parte la operațiile de curățire. În ciuda dezmințirilor mai mult sau mai puțin ipocrite, aviatorii americani îi mitraliază pe compatrioții noștri, răspîdesc produse chimice toxice asupra recoltelor noastre; alți ofițeri, comandînd unități diemiste cu efective pînă la o companie, strivesc sub cizme plantațiile noastre de orez. Punîndu-și în aplicare planul lor criminal, concentrarea forțată a populației în lagăre de concentrare, denumite „cătunuri strategice“, americano-diemistii au întreprins din decembrie 1961 numeroase operații militare în toate provinciile Vietnamului de sud și au dezlănțuit o vinătoare de oameni sistematică, a cărei barbarie nu este egalată decît de cinismul oficial. Imperialiștii americani au împins nerușinarea pînă la a acoperi mișcarea noastră patriotică cu cele mai josnice calomnii: subversiune, agresiune indirectă, jaf la drumul mare etc. Drept culmea perfidiei, ministrul de război al S.U.A., Mac Namara, a declarat la 27 februarie 1962 la Chicago: „Tuturor mișcărilor care sînt denumite războaie de eliberare și mișcare populară aș vrea să le dau denumirea de activități subversive și agresiune nefățișă!“.

Însă acest război riscă acum să se extindă dincolo de frontierele Vietnamului de sud. Există indicii că imperialiștii yankei pregătesc intrarea în joc a forțelor Pactului S.E.A.T.O. „Asiaticii împotriva asiaticilor“ — aceasta este o idee scumpă Washingtonului. Manevrelor militare

din insulele Mindoro din Filipine, urmate de alte manevre în Thailanda, de demersuri febrile pentru crearea unui pact N.E.A.T.O. (al Asiei de nord-est), acestea par să fie premisele creării unor „forțe de intervenție“ alcătuite în primul rînd din asiatici, căreia Washingtonul să-i tragă sforile. Și împotriva cui? Bineînțeles, împotriva popoarelor iubitoare de libertate și pace. Nu este o întîmplare faptul că neutralitatea Cambodgiei este supusă unei amenințări din partea sateliților S.U.A.

Denunțăm cu toată vigoarea planurile întunecate ale imperialiștilor yankei, agresiunea lor armată în Vietnamul de sud și complotul de extindere a ostilităților în Indochina și în Asia de sud-est.

Colonialiștii și ațîțătorii la război să afle însă că populația sud-vietnameză va ști să reziste și că tineretul sud-vietnamez a luat hotărîrea să se opună pe toate căile traducerii în viață a planurilor imperialiste. Compatrioții noștri contează și pe propriile lor forțe și pe sprijinul opiniei publice mondiale. Federația tinerilor pentru eliberarea Vietnamului de sud se bucură de sprijinul prețios al tineretului din întregul Vietnam și din toată lumea acordat mișcării noastre patriotice. În zilele noastre, tinerii — din țările coloniale, ca și din țările independente — trebuie să-și asume nobila sarcină de a lichida pentru totdeauna colonialismul, această rușine a omenirii.

Cu acest prilej aș vrea să-ți încredințez pe tinerii din toate țările că pot fi mîndri de tovarășii lor sud-vietnamezi. Lor li se adresează acest apel care se ridică din Vietnamul de sud, țară martiră:

Cereți cu toată hotărîrea încetarea imediată a războiului de agresiune dus de Statele Unite în Vietnamul de sud! Opriți mîinile criminale ale americano-diemistilor!

Și încă un apel la adresa tineretului american:

Scumpi prieteni! Conducătorii voștri vă trimit să muriți pentru o cauză nedemnă în Vietnamul de sud. Ridicați-vă împotriva războiului colonialist! Cereți retragerea necondiționată a celor 6 500 de militari, a materialului și armamentului american din Vietnamul de sud!

S-A ÎNTÂMPLAT LA ATENA

Opoziția studenților greci • Persecuțiile
prin care se încearcă împiedecarea organiză-
rii sindicale a studenților • Incălcarea li-
bertăților democratice • Lupta pentru mai bine

oi, cei care ați auzit vorbindu-se de un anume Homer, voi, cei care ați învățat în școală că ideea de democrație s-a născut în Grecia, voi, cei care ați vizitat — sau ați visat să vizitați — Parthenonul, voi, cei care cunoașteți Grecia ca pe o țară cu atracții turistice, v-ați gândit vreodată la viața poporului nostru? Ați urmărit lupta grea pe care o duc pentru libertate și democrație? Ați citit în ziare cum sînt persecutați tinerii, cum sînt închise universitățile, cum este neglijat învățămîntul? V-ați întrebat vreodată de ce mii de tineri greci emigrează, își părăsesc patria? Ați înțeles amărăciunea lor, lacrimile, de ce își pleacă frunțile cu un sentiment de rușine?

Voi, tinerii care aveți organizațiile voastre, cluburile, frumosa voastre reviste, burse de studii, ați cunoscut cum trăiesc organizațiile noastre, cum arată sediile lor?

În rîndurile care urmează am vrea să vi-l prezentăm, în linii generale, pe studentul grec, așa cum este el, lupta sa pentru condiții mai bune de viață, de studii, pentru libertăți democratice.

Poate că Grecia este singura țară din lume unde în mod oficial nu există o uniune națională a studenților. O asemenea uniune nu a existat niciodată în Grecia. Din timp în timp apăreau cîteva elemente la unele întîlniri internaționale (Klosters etc.), care se dădeau drept reprezentanți ai studenților greci; ei erau susținuți de partidul guvernamental.

Principala organizație sindicală a studenților este D.E.S.P.A. (Comitetul administrativ al asociațiilor studențești de la Universitatea din Atena), din care fac parte cîte trei studenți pentru fiecare dintre cele șase asociații ale Universității din Atena. Deoarece nu există o uniune națională, D.E.S.P.A. reprezintă în fapt organismul executiv suprem al studenților greci. Din 1956, și mai ales din 1958, asociațiile studențești din facultăți au devenit terenul de acțiune al activității scizioniste a guvernului. De ce? Pentru că este avantajos pentru guvern să-i mențină pe studenți într-o stare de amorfeală, împiedicîndu-i astfel să ia parte la manifestările indignării maselor față de neglijarea absolută a învățămîntului.

Prin manevrele guvernamentale și printr-o organizație denumită E.C.O.F. s-a căutat să se reinvie mișcarea fascistă E.O.N. din perioada dictatorială a lui Metaxas (1936—1940). Această așa-numită organizație este alcătuită din oameni suspecti, „studenți” permanenți în serviciul siguranței și care, în general, sînt disprețuiți în cadrul organizațiilor studențești. Membrii E.C.O.F. au la activul lor condamnări pentru delict de drept comun, ei au

avut manifestări huliganice în parlament față de deputații opoziției. Însă aceasta nu-i împiedică pe reprezentanții guvernului să-i însărcineze cu propaganda în favoarea regimului reacționar din țara noastră. În septembrie 1961, la cîteva săptămîni înaintea alegerilor parlamentare de tristă amintire din 29 octombrie a aceluiași an, guvernul a luat hotărîrea să pună piatra fundamentală a Cetății universitare. Nu era prima dată cînd avea loc o asemenea inaugurare fără urmări... La 1 octombrie a avut loc deci ceremonia ale cărei scopuri erau evidente. D.E.S.P.A. a denunțat aceasta, arătînd că e vorba de o manevră în preajma alegerilor. Pus în încurcătură, guvernul și-a trimis „băieții”, care, după ce au împrăștiat mitingul organizat de D.E.S.P.A., au fabricat o telegramă în care felicitau guvernul și îi chemau pe toți studenții să asiste la inaugurare. A trecut mult timp de atunci, și în jurul pietrei fundamentale crește din belșug iarba...

În alegerile pentru asociațiile studențești (Atena, Pireu, Salonic), ca și în consiliile administrative, studenții democrați au cîștigat o mare majoritate anul acesta. Și aceasta în ciuda propagandei guvernamentale, a activității ministrului educației naționale, care, luînd cuvîntul în fața studenților din anul întîi, declarase: „Credința în țara noastră înseamnă încrederea și adevărul tineretului la E. R. E...” Același ministru, în cursul vizitei sale la universitate înaintea alegerilor din Facultatea de drept, afirmase în fața studenților anulul doi sprijinul său pentru candidații E.C.O.F. Însă această organizație nu a reușit să cîștige majoritatea decît într-un singur consiliu administrativ, și aceasta numai datorită votului a zeci de polițiști. Este pentru a doua oară la rînd cînd conducerea mișcării studențești se află în minile elementelor democratice. Rezultatul este că de mișcarea studențească se ține seama astăzi în Grecia.

Condițiile de viață ale studenților, impozitele și taxele care-i apasă, lipsa ajutorului din partea statului — acestea sînt problemele la ordinea zilei în cadrul D.E.S.P.A. Este deci evident de ce guvernul manifestă ostilitate față de studenți și pretinde că aceștia continuă „să nu se intereseze de treburile publice”...

Începînd de atunci, s-au petrecut evenimente dramatice, care dovedesc pe de o parte forța mișcării studențești din Grecia, și pe de altă parte atitudinea guvernului și a poliției în fața cererilor legitime ale studenților.

La 31 martie anul acesta, studenții Facultății de fizică de la Universitatea din Atena au organizat o manifestație pe străzile orașului, în timp ce toți studenții declarau greva în universitate în semn de solidaritate cu ei. Poliția a dezlănțuit atacuri împotriva studenților chiar în incinta clădirii universității.

D.E.S.P.A. a hotărît să organizeze o adunare generală a studenților pentru a protesta împotriva acestei violări a drepturilor universitare și în același timp a trimis telegrame de pro-

test unor foruri internaționale, precum și parlamentului Greciei. Presa a consacrat coloane întregi acestui eveniment, conducătorii opoziției au condamnat atitudinea autorităților față de studenți, considerînd-o ca o „confirmare a existenței unui regim dictatorial”. Mobilizarea studenților pentru adunarea lor a fost impresionantă. Ei au manifestat sub lozinci ce cereau drepturi democratice.

Adunarea a obținut un succes imens. Ziarele i-au consacrat primele pagini: „Mii de studenți au denunțat violarea incintei universitare” („To Bima” din aprilie 1962), „Universitatea este sub controlul poliției” („Ethnos” din aprilie 1962), „Tineretul în primele rînduri ale luptei pentru apărarea democrației” („Athinaiki” din 7 aprilie 1962).

Această adunare în cadrul căreia a fost condamnată politica guvernului a avut un larg răsunet în întreaga Grecie. Ministrul educației a încercat să atribuie acțiunile studențești unor „incitații străine”, pentru a declara apoi: „Astăzi nu mai există nici o problemă studențească”...

Așa este? Să vedem. Pe străzile Atenei a început să curgă sînge tînr, au început să urle sirenele poliției, timp de trei zile populația Atenei se simțea ca înaintea unei ocupații străine.

Și iată că o altă manifestație, de data aceasta cea a studenților de la Facultatea de teologie, a provocat năvala furioasă a poliției în sălile universității, unde studenții au fost bătuți fără milă. Nici un cuvînt nu ar putea descrie atitudinea rușinoasă a poliștilor. Cei ce ne guvernează țara urmăresc să inee în sînge glasul tinerei noastre generații.

Era ziua de miercuri 11 aprilie. În cursul nopții, numeroși studenți se găseau la spital, între viață și moarte, și decanul Universității din Atena declara că „atitudinea poliției fusese ireproșabilă”.

Indignarea studenților, împărtășită pe de-a-ntregul de poporul grec, eragata să izbucnească. Studenții au organizat, sub conducerea D.E.S.P.A., o mare adunare în fața universității. Guvernul a hotărît să interzică mitingul, și din zori toate forțele poliției din Atena formau un cordon în jurul universității.

A doua zi, senatul a hotărît în mod arbitrar închiderea universității și a clubului universitar, lipsindu-i astfel pe studenți de mîncare (clubul găzduiește și cantina).

La 13 aprilie, ziarul „Athene News” scria pe prima pagină: „Măsuri care amintesc de Turcia și Iran. Guvernul, infrișoșat, închide universitatea. Numeroase forțe de poliție staționează în fața universității. Studenții se reunesc și pregătesc noi manifestații”.

Vineri 14 aprilie va rămîne pentru mișcarea studențească greacă o zi memorabilă. Ziarele aveau titluri mari și coloane întregi consacrate acestor evenimente: „Manifestația interzisă are loc. Guvernul a făcut să curgă din nou sîngele studenților. Centrul Atenei a devenit un cîmp de bătăie. Zeci de studenți au

fost răniți. Scene de violență și de teroare...” („Eleftheria” din 15 aprilie.) „Spectacolul măsurilor de forță ale guvernului împotriva tineretului grec a fost rușinos. Singele zecilor de studenți și studente căzuți pe străzi face să crească și mai grandios arborele democrației. Tinerii neînfrigați, mîndria fărăi, au înfruntat interdicțiile guvernamentale și atacurile poliției. Evenimentele acestea pot fi comparate cu cele care s-au petrecut în Turcia înainte de căderea regimului Menderes” („Athinaiki” din 14 aprilie 1962).

„Panspoudastiki” scria: „... Împotriva bastoanelor de cauciuc, a furtunurilor, a autovehiculelor poliției, a desfășurării de forțe militare, împotriva urii poliștilor, studenții au opus propria lor armă de neînvinș — un singur strigăt, un singur cuvînt: DEMOCRATIE”.

Timp de patru ore, manifestația studențească împotriva politicii guvernamentale, pentru libertățile academice a dominat străzile Atenei. De la ferestre, din autobuze, de-a lungul trotuarelor, pretutindeni, poporul aplauda, aproba, își una glasurile cu cele ale studenților.

Tineretul a opus o rezistență de neînfrînt violenței poliției și brutalității cu atît mai odioase a poliștilor cu cît în rîndurile acestora se găseau așa-ziși studenți, membri ai E.C.O.F., nedemni să aparțină comunității studențești.

În noaptea aceea, D.E.S.P.A. a dat publicității un comunicat: „Astăzi, poliția și-a reluat acțiunile sale violente, arbitrare. Democrația este persecutată în țara în care s-a născut. Răspunsul studenților a fost magnific, viguros, hotărît. Lupta noastră este o luptă națională. Studenți, fiți vigilenți. Democrația va obține victoria”.

Trei zile mai tîrziu, D.E.S.P.A. a organizat o nouă manifestație de protest, în cursul căreia studenții, emoționați, însă hotărîți, au făcut jurămîntul democrației: „Jur să apăr constituția și democrația, să rămîn credincios tradițiilor tineretului grec și să apăr libertățile academice ale universității. Trăiască democrația!”

S-a hotărît crearea unui organism de coordonare, însărcinat să vegheze la respectarea libertăților academice și care avea să poarte numele „Rezistența democratică universitară a celor 114”. Acest organism este alcătuit din 114 membri, unul pentru fiecare articol al constituției grecești.

Acestea sînt condițiile în care s-a desfășurat anul acesta universitar pentru studenții greci: universitatea închisă, poliția staționînd în fața sălilor și laboratoarelor, strigăte, lovituri, trotoare înșingerate. O realitate dramatică. Și, din nefericire, trebuie să spunem că mulți profesori de-ai noștri s-au ținut deoparte de aceste lupte și uneori au luat chiar partea celor ce ne oprimă.

VASILIO COSTOPOULOS

student, director al relațiilor internaționale și membru al C.C. al Uniunii tineretului democrat din Grecia (S.Y.D.N.E.)

Poliția grecească a folosit și bombe lacrimogene împotriva celor 3 000 de manifestanți care cereau îmbunătățirea tratului

CASA de CULTURĂ a TINERETULUI ȘI STUDENTILOR

1

Iașul — important centru cultural din R.P.R. — se îmbogățește cu noi așezăminte culturale. În cursul acestui an a fost dată în folosință o impunătoare construcție — Casa de cultură a tineretului și studenților.

Construită în apropierea bibliotecii centrale universitare „M. Eminescu”, această nouă clădire se întinde pe o suprafață de 2 160 mp. Sala de spectacole are o construcție adecvată: pardoseala și balconul în pantă, plafonul lucrat din ipsos în ondule, iar pereții — cu romburi din placaj curbat, ceea ce asigură o acustică perfectă.

Cele 760 de fotolii sînt tapisate cu dermatină. Scena, cu o deschidere de 12 metri și fosa pentru orchestră, foaiorul de 500 mp cu tavanul și pereții ornamentați, pardoseala din marmură albă, fumoarul, garderobe, cele două bufete — totul a fost prevăzut aici în așa fel încît spectatorul să se simtă cît mai bine, să vizioneze spectacolele în cele mai bune condiții.

A doua sală — cea de dans și gimnastică, de 400 mp — este prevăzută cu vestibul. Casa de cultură a tineretului mai are o bibliotecă cu 3 încăperi, un depozit de cărți, un fișier și o sală de lectură. Există, de asemenea, o sală de pictură, alta pentru sculptură,

galeriile de expoziții, sala de șah și 8 încăperi pentru activități pe cercuri, unde tinerii pot învăța să pună în scenă o piesă, să interpreteze o suită de dansuri sau să se inițieze în arta fotografică, stenografie etc.

La construcția acestei case de cultură, tineretul a adus o contribuție importantă. Zi de zi, după orele de producție sau după sfîrșitul cursurilor au venit în ajutorul constructorilor tinerii din fabricile Iașului, studenții, elevi. Economii realizate prin munca patriotică a tineretului au fost de 300 000 de lei.

Pulsul casei tineretii

De îndată ce constructorii au pus-o la dispoziția tineretului, toată vara, și în special acum, cînd Iașul și-a mărit din nou populația cu cei peste 13 000 de studenți, casa de cultură a devenit un loc preferat al tinerei generații ieșene.

Deși e încă dimineață, un grup de tineri și-au făcut apariția. Sînt participanți activi la cercurile și formațiile artistice, membrii cenacului literar „M. Eminescu”, cititori ai bibliotecii. Încetul cu încetul, culoarele și sălile prind să freacă de pașii, de rîsul și voia bună a zeci și zeci de tineri care vin să activeze la cor, în echipa de teatru, de dansuri, să picteze și să sculpteze, să fotografieze, să studieze, să facă sport.

În lumea cărților

Biblioteca își întîmpină bucuroasă „oaspeții”. De fapt mulți nu mai sînt „oaspeți”, ci sînt „localnici permanenți” — cum le spune ea. Au fost cazuri cînd unii, printre care Mihai Marcu, electrician, Lazăr Darabă și Mitică Jitaru, zidari pe un șantier de construcții din oraș, au fost săptămîni și luni la rînd nedespărțiți de sala de lectură. Aici s-au pregătit pentru examenul de admitere pe care l-au susținut la Institutul politehnic.

Biblioteca are peste 7 000 de volume, iar numărul cititorilor crește de la zi la zi.

Între artiștii culorii

În holul de la Palatul culturii din Iași a fost deschisă, cu prilejul fazei regionale a celei de-a III-a bienale de artă plastică, expoziția artiștilor plastici amatori din regiunea Iași. Peste 50 de lucrări au fost luate de la cercul de pictură al casei tineretului. Vizitatorii au apreciat cum se cuvine pe tinerii pictori, scriind despre ei cuvinte de laudă în cartea expoziției.

Cine sînt acești artiști ai culorii? Merită evidențiați, așa cum s-au făcut aprecierile cu prilejul expoziției deschise în vară în galeriile casei tineretului și acum, la faza regională, Nicolae Krasovschi, absolvent al Școlii medii „M. Sadoveanu”, care în toamna aceasta și-a dat examenul de admitere la Institutul de arte plastice din București, Violeta Șetraru, care tot în toamna aceasta și-a început cariera de dascăl ca asistentă la Institutul pedagogic, Goncearu Valeriu, student în anul V istorie-filozofie, Baltaru Adrian, elev la Școala medie nr. 5, Mihai Butnic, mecanic, și mulți alții.

Pînă în prezent sînt înscriși la cercul de pictură 25 de pictori amatori, și lista a rămas deschisă...

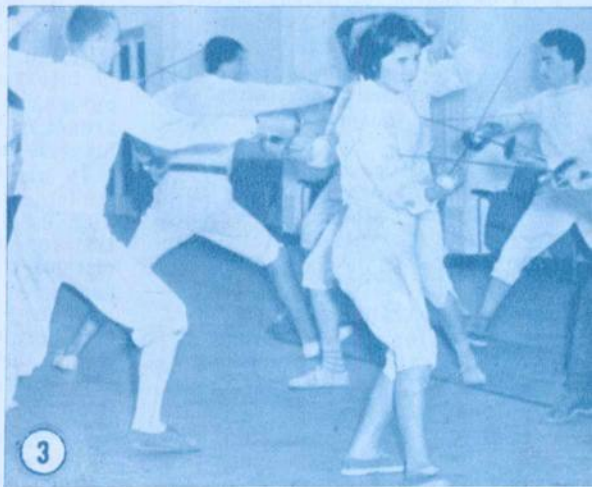
Astă-seară: „Nuntă la castel”

Așa anunța un afiș mare, scris cu litere de o șchioapă, programul din seara zilei de 21 octombrie a.c. susținut la Casa de cultură a tineretului și studenților din Iași. Piesa lui Sütö András „Nuntă la castel” a fost cea de-a doua premieră prezentată în acest an de formația teatrală a casei tineretului. Debutul și l-a făcut cu piesa „Gara mică” de Dan Tărcihă.

În rolurile principale din „Nuntă la castel” au jucat Florin Tănase, student la Institutul agronomic, Coca Gavriluță, elevă în clasa a IX-a la Școala medie nr. 2, Mioara Tîrno-

2

3

4

① Casa de cultură a tineretului și studenților din Iași.

② Membri ai cercului de artă plastică la lucru.

③ Lecție de scrimă.

④ Instrumentiști de la casa de cultură la repetiții.

⑤ Scenă din spectacolul cu piesa „Nuntă la castel” pregătit de formația de teatru a casei de cultură.

⑥ Seară de dans.

veanu, muncitoare la Fabrica „Țesătura“, Constantin Ciofu, salariat la Spitalul de adulți nr. 1, și alții.

Sala este ticsită de lume în fiecare seară când se dau spectacole aici. La casa tineretului prezintă spectacole atât echipele gazde, cât și artiștii Teatrului național „V. Alexandri“, ai Operei de stat și Filarmonicii de stat „Moldova“, formații de amatori din întreprinderile din localitate, precum și artiști și formații de amatori din alte părți din țară care vin la Iași. Numărul spectato-rilor care au participat la toate spectacolele date în această sală se ridică până acum la peste 60 000.

Trompete și chitare, dansuri, cor

S-a înnoptat de-a binelea. Dar nimeni nu pleacă acasă. Ba freamătul se întărește. Alți tineri și tinere pășesc pragul casei de cultură a lor. Se aud acorduri de chitare și sunete de trompete. În formația de muzică instrumentală, majoritatea tinerilor sînt muncitori din întreprinderile Iașului. Noua formație de muzică ușoară a început să dea spectacole atât la sediul Casei de cultură a tineretului, cât și în oraș, la Casa de cultură a sindicatelor, la întreprinderi, în fața muncitorilor etc.

Dansatori în echipa de jocuri populare sînt vreo 50, iar coriști aproape 200. Aceste formații sînt la începutul activității lor. De două ori pe săptămînă, fiecare repetă de zor. Atenți la bagheta dirijorului, la vocea instructorului de dansuri, învață cu hărnicie, cu perseverență arta frumosului. Adrian Mihăescu, student la medicină, Nicoleta Duhol, studentă la politehnică, Vasile Curmei, muncitor la întreprinderea 1 construcții, Mircea Degeratu de la Fabrica de mobilă și mulți alții sînt fruntași la învățătură și în producție și, în același timp, printre cei mai talentați coriști.

Dintre dansatori s-au evidențiat Ioniță Viorica, studentă la Facultatea de matematică, Sioc Gheorghe, muncitor la Trustul regional de construcții, Culească Lucia și Paraschiv Maria de la Fabrica de confecții și alții.

★

Activitatea ce se desfășoară la Casa de cultură a tineretului și studenților din Iași este multiplă. Într-un articol nu poate fi cuprinsă în întregime. Tineretul ieșean ia parte activă la numeroase alte manifestări culturale-educative ce se organizează aici: concerte, spectacole de operă, filme, audii muzicale, seri de dans etc.

Interesante sînt „magazinele științifice“, în cadrul cărora se prezintă noutăți din domeniul științei și tehnicii. Așa au fost cele despre: „Metropolitanul din Moscova“, „Centralele electrice din țara noastră“ și altele. Atractive sînt și conferințele, recenziile, seriile literare. De curind formațiile teatrală și muzicală ale casei tineretului au prezentat un proces literar consacrat volumului „Destin“ de Aurel Mihale.

Și încă multe sînt de spus despre activitatea ce se desfășoară la cel mai tînăr locaș de cultură din Iași: Casa de cultură a tineretului și studenților.

C. MANOLIU

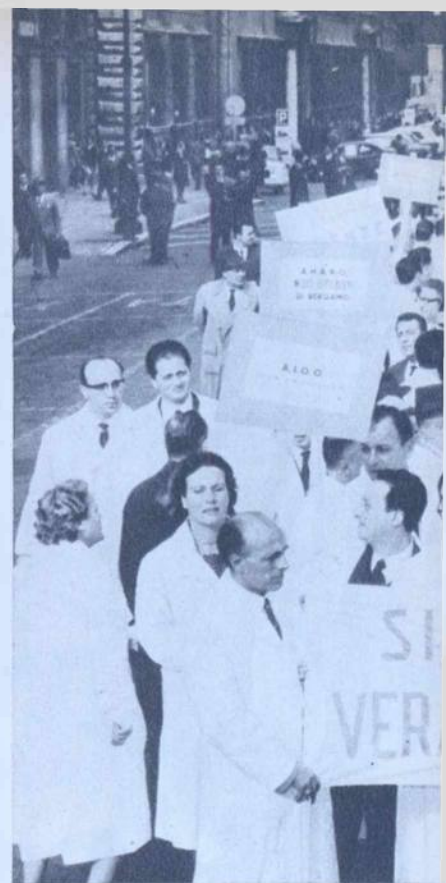

Aventurile lui Oglindă - Oglinjoară

Desene de EM. MIHĂILESCU

FACOLTA DI LETTERE E FILOSOFIA

Un pichet de studenți italieni în fața Facultății de litere și filozofie din Roma. Pancartele lor cer democratizarea învățămîntului

O delegație a U.T.M. a participat la lucrările celui de-al XVII-lea Congres al Federației Tineretului Comunist Italian, care a avut loc la Bari între 25 și 28 octombrie a.c. În continuare, delegația a făcut o vizită oficială în Italia la invitația Federației Tineretului Comunist Italian și a Federației Tineretului Socialist. Timp de trei săptămîni ne-am aflat în mijlocul tinerilor italieni ale căror manifestări de prietenie pentru țara noastră, pentru tineretul român ne-au lăsat frumoase amintiri.

La congres au luat parte peste 500 de delegați din toate provinciile Italiei și invitați din partea organizațiilor de tineret din Algeria, Argentina, Austria, Cuba, R.S. Cehoslovacă, Finlanda, Franța, R.P.F. Iugoslavia, R.P. Polonă, R.P. Română, Somalia, U.R.S.S., Venezuela, precum și o delegație a F.M.T.D. De asemenea, la congres a participat o delegație a C.C. al Partidului Comunist Italian, condusă de tovarășul Luigi Longo, secretar general adjunct al P.C.I., și o delegație a Federației Tineretului Socialist Italian.

Congresul a analizat activitatea depusă de Federația Tineretului Comunist în cei doi ani care au trecut de la ultimul congres, care a avut loc la Genova, și a dezbătut pe larg sarcinile care stau în fața tinerei generații în lupta pentru democrație și o viață mai bună. Pe marginea raportului prezentat de tovarășul Seri, secretar general al F.T.C.I., au luat cuvîntul numeroși tineri care au vorbit despre realitățile concrete ale vieții celor pe care îi reprezentau și și-au manifestat hotărîrea de a-și întări eforturile, alături de toți oamenii cinștiți din țara lor, împotriva exploatării și asupririi, pentru un viitor fericit.

De la tribuna congresului, tineri muncitori din Milano, Torino, Genova au înfățișat aspecte

din lupta pe care o duc, alături de cei vîrstnici, pentru libertăți democratice, pentru salarii mai bune, împotriva exploatării nemiloase la care-i supun cercurile capitaliste hrăpărețe. Rămîn pentru totdeauna întipărite în memoria fiecărui participant clipele în care în sala congresului a apărut un număr mare de tineri purtînd prinse de piept bucăți mari de hîrtie pe care era scris cu cerneală: *Vrem mărirea salariului! Cerem dreptul la organizarea în sindicate! Uniți, vom învinge!* Erau reprezentanții muncitorilor metalurgiști de la Fabrica din Bari „Tubicio Scianatico”, care în acea perioadă se găseau de multe zile în grevă.

Tineri țărani au vorbit în cuvinte simple, dar hotărîte, despre mizeria generată de rînduiele existente în satul contemporan italian. Aici există încă mezzadria (dijma) ca pe timpul feudalismului. Țăranii fac munci grele fără mașini agricole, de dimineața pînă seara, și au în schimb un trai de mizerie. Am avut prilejul în timpul vizitei în Italia să stăm mai mult timp în rîndurile țărănilor din provincia Siena, în satul Santa Lucia. Tinerii de aci ne vorbeau despre viața tristă pe care o duc: plîmă de lipsuri și necazuri. Pămîntul e sărac. Cresc doar vița de vie și măslinele, puțin grîu și foarte greu porumbul. Pe pereții camerei în care se adună locuitorii comunei am dat cu ochii de o lozincă: „*Pentru reforma agrară și pentru lichidarea dijmei*”. Datorită presiunii exercitate de moșieri, reforma agrară urmează să fie parțială, ciuntită, țăranii sînt obligați să plătească pămîntul pe care îl primesc.

— Acum, jumătate din ceea ce producem trebuie să dăm proprietarului. Recolte slabe, muncă multă, cîștig mic. Amară este soarta țărănilor noștri! ne spunea un tînăr cu figura vioaie, dar pe care, anii grei de trudă timpurie au lăsat urme adînci. Mulți tineri italieni de la sate iau drumul orașului, intrînd în cătușele

exploatării capitaliste sau pleacă în străinătate pentru a munci în mine, în porturi.

Un loc deosebit l-au ocupat în cadrul discuțiilor dezbaterile privind necesitatea reformei învățămîntului, care să asigure maselor largi populare accesul la cultură. Mai multe amfiteatre, mai mulți profesori și asistenți, luarea unor măsuri radicale pentru lichidarea analfabetismului, creșterea numărului de burse, grija pentru conținutul științific al învățămîntului — iată doar cîteva dintre revendicările pe care vorbitorii le înfățișau în numele întregii studențimi progresiste a Italiei.

Federația Tineretului Comunist din Italia, tineretul comunist s-au pronunțat din nou pentru pace, dezarmare generală și totală sub strict control internațional, pentru independență națională, împotriva colonialismului și imperialismului.

Congresul a adoptat o serie de hotărîri privind activitatea de viitor a F.T.C.I. în vederea sporirii contribuției tineretului la lupta dusă de întregul popor pentru o viață mai bună. Congresul a ales noul Comitet Central al F.T.C.I. compus din 75 de persoane.

În timpul vizitelor făcute la Roma, Siena, Florența și Veneția am avut prilejul să întîlnim numeroși tineri și vîrstnici, să cunoaștem mai bine munca, viața, aspirațiile poporului, tineretului italian. Am admirat îmbinarea zidurilor străvechi ale imperiului roman cu minunatele opere arhitecturale ale Renașterii, printre care au răsărit clădirile zvelte ale epocii noastre, și am privit cu compătimire spre locuințele sărăcicioase clădite din placaj și resturi de automobile, în care locuiesc săracii Romei — și aceștia sînt destul de mulți.

Am intrat cu emoție în seculara catedrală din Bari pentru a admira nemuritoarele lucrări de artă, am privit involburarea Mării Adriatice de pe cheul luxosului Lungomar, dar am pășit cu durere printre case înghesuite, suprapopulate,

Manifestație a personalului medical din Italia pentru îmbunătățirea condițiilor de viață

trei săptămîni printre tinerii italieni

ANDREI ȘTEFAN

șef al secției relațiilor cu străinătatea a C.C. al U.T.M.

cu mulți copii și puțină lumină, pe care le găsești în partea veche a orașului Bari.

Un tînăr venit dintr-o țară socialistă, care cunoaște grija părintească a statului pentru copii, este impresionat de numărul mare de copii italieni — unii chiar de 12 ani — care servesc în restaurante, spală pardoseala, transportă pachete, muncesc din greu, părăsind timpuriu, cu cunoștințe plăpînde, băncile școlii.

Am discutat cu tineri muncitori din Empoli, Roma, Florența. Vorbindu-ne despre viața lor, despre visurile de viitor, ne spuneau cu îndreptățită durere despre salariul mic pe care îl primesc, despre costul prea mare al chiriei (aproape o treime din salariu), despre alte greutăți financiare. „Trebuie să sacrificăm o parte din timpul liber, aproape două ore în fiecare zi, pentru a putea cîrpi cît de cît salariul“.

Am fost într-una din seri la un miting pentru pace organizat de republicani, socialiști și comuniști în orașelul Matera, din sudul Italiei. În piața Umberto a orașului se adunaseră peste 3 000 de oameni. Ore în șir, orașul a fremătat de lozincile strigate în piață. Am discutat cu cîțiva dintre cei veniți la miting care se interesau despre viața tineretului și poporului nostru. Ne-au întrebat, de asemenea, dacă am văzut în drum spre orașul lor rachetele americane instalate pe niște coline în apropiere de localitatea Altamura. Apoi oamenii aceștia simpli, cu mulți copii, dar fără pămînt, cu brațe vînjoase și figuri dure, ca în tablourile lui Guttuso, ne-au vorbit cu indignare despre faptul că cercurile reacționare ale țării au admis instalarea pe teritoriul Italiei a rachetelor ucigătoare.

— Avem nevoie de pămînt pe care să-l lucrăm pentru noi, de fabrici unde să muncim, de cărți ieftine cu povestiri bune pe care să le citească copiii noștri. Vedeți ce frumos, ce odihnitor este decorul dealurilor colorate de verdele măslinilor. Printre măslini dorim să cultivăm chiparoși și să nu fie sădite aceste rachete aducătoare

de moarte. *Poporul italian nu are nevoie de rachete.*

Într-o după-amiază, atunci cînd soarele se furișă după colinele care împrejmuiesc Florența, am plecat cu unul dintre tinerii care ne însoțeau în piața Michel-Angelo. Am revăzut de la înălțime cunoscutul dom din Florența, piața Signoriei, podul vechi din secolul al XIII-lea aruncat peste șerpuitorul Arno, ne-am oprit puțin privirea asupra turnului bisericii Santa Croce, în care se găsesc mormintele lui Michel-Angelo, Rossini, Luigi Lanzi, G. Nicolini. Ne-am aruncat privirile peste orașul în care sînt expuse minunate opere de artă create de poporul italian, mai ales în timpul luminoasei Renașteri: tablouri ale lui Leonardo da Vinci, Tizian, Rafael, Botticelli, Caravaggio, Tintoretto și mulți alții.

— Oamenii, ne spunea însoțitorul nostru, își iubesc străzile, toate frumusețile acestea. Ele au intrat în rîndul celor dragi, alături de ființele vii: părinți, frați, soții, copii. Ne sînt prea scumpe toate acestea. Ne amintim cu strîngere de inimă de anii războiului, cînd hitleriștii, în retragere, aruncau în aer seculare opere de artă. Urm războiul, ne strîngem rîndurile în jurul celor ce se pronunță pentru pace.

Tinerii din Veneția ne-au vorbit cu căldură despre frumusețea orașului lor, ne-au explicat cu competență semnificația tablourilor lui Tizian, Tintoretto expuse în Galeria Academiei. Dar, mai presus de toate, ei ne-au vorbit despre participarea tineretului la puternicele manifestații organizate pe străzile liniștitei Veneții în vara anului 1960 pentru doborîrea guvernului Tambroni, despre mișcarea grevistă a muncitorilor industriali din Mestra, numită, pe drept cuvînt, „Veneția industrială“.

Invitați de prietenii italieni să vizităm renumitele peșteri de la Castellana, în drum am trecut prin orașelul industrial Putignano, locul unor celebre carnavaluri. Ne-am oprit în mijlocul orașului și am început să discutăm cu un grup de tînere textile care tocmai ieșeau în

pauza de prînz. Din vorbă în vorbă, le-am întrebă cît cîștigă, cum își petrec timpul liber.

— N-avem nici timp să ne odihnim suficient. În fiecare zi lucrăm un număr infinit de ore. Întreaga zi aproape o petrecem în fabrică sau pe drum.

Într-una din seri am fost împreună cu cîțiva tineri italieni la un cinematograf din Roma. Rula filmul lui Passolini „Mama Roma“, cu Ana Magnani în rolul principal. În sală, puțini spectatori, foarte puțini tineri.

— E biletul scump, exagerat de scump. Un tînăr trebuie să plătească pentru un film nou aproape jumătate din salariul unei zile de muncă. Atunci așteaptă pînă filmul se învechește sau este prezentat în vreunul dintre cartiere. Biletul devine mai ieftin.

Le-am vorbit gazdelor noastre, tinerilor italieni, despre țara noastră, despre viața și munca tinerei generații a Romîniei socialiste. Peste tot am întilnit dorința poporului italian de a cunoaște mai bine viața oamenilor muncii din Romînia, bucuria de a afla ce a dat regimul democrat-popular tineretului, întregului nostru popor. Numeroși italieni cu care am discutat, tineri și vîrstnici, au apreciat marile victorii obținute de poporul romîn în anii regimului democrat-popular, și-au exprimat satisfacția față de politica de pace și prietenie între popoare promovată de statul nostru și au menționat deseori rolul pozitiv al propunerilor prezentate de guvernul R.P.R. cu privire la transformarea regiunii Balcanilor și Mării Adriatice într-o zonă denuclearizată, în care să rodească ideile păcii și colaborării.

Ne-am despărțit de prietenii noștri cu sentimentul încrederii depline că lupta dreaptă a tineretului progresist și a întregului popor italian pentru pace, pentru drepturi democratice și o viață mai bună va fi cu siguranță încununată de izbîndă. În această luptă, masele populare din Italia se pot bizui pe solidaritatea deplină a oamenilor muncii din patria noastră socialistă.

d

e foarte multă vreme nu am mai trecut printr-o experiență atât de „amuzantă” cum a fost cea pe care am trăit-o recent timp de o oră și jumătate datorită — credem noi — „curtoaziei” guvernului federal...

Aceasta s-a petrecut când l-am însoțit pe Danny Rubin, redactor al ziarului „Orizonturi noi pentru

urmăreau numai la o distanță de câțiva pași. Pentru a câștiga teren, am depășit răsplintiile, sfidând semnalele roșii. În mai multe rânduri am reușit să ne debarșăm de cele două automobile care ne urmăreau de aproape (conducătorii lor erau niște șoferi experimentați), însă mereu ne pomeneam cu cîte unul dintre celelalte automobile în drumul nostru.

La un moment dat am reușit aproape să dispărem din raza lor vizuală cotind brusce pe o strădușă — ei neputînd face același lucru, deoarece aveau o poziție proastă, în mijlocul șoselei.

urmăreau a intrat după noi. Am încercat să ieșim mergînd înapoi, însă urmăritorii ne barau drumul. Am coborît din vehiculul nostru pentru a le cere să ne lase să trecem. Unul dintre ei ne-a răspuns: „Dar de ce n-ați sta aici un moment?” Le-am cerut din nou să ne deschidă drumul. El a cedat, dar unul dintre ei a mormăit cu vocea scăzută ceva, o insultă probabil. Am mai continuat apoi puțin jocul acesta „de-a v-ați ascunselea” pe străzi, ignorînd mereu semnalele roșii de circulație. Însă ei ne țeseau mereu în drum sau în spate.

Prinși în joc, ne-am oprit la un moment dat în fața unui agent de circulație ca să-i spunem că sîntem urmăriți de o jumătate de oră și că lucrul acesta începea să

ne irite. „Sticlele” a aruncat o privire asupra urmăritorilor și ne-a răspuns: „E-n regulă. Sînt polițiști”.

Cîteva momente mai tîrziu ne-am regăsit pe o străduță murdară. Am coborît din nou din mașină pentru a-i întreba de ce ne urmăresc. Dialogul a fost următorul:

— Ne-am plictisit. De ce vă tot țineți de noi?

Jay Greenberg

tineret”, la Gara El. Prin nenumărate străzi și străduțe am fost urmăriți de opt oameni, care se aflau în patru automobile și care erau înzestrați cu aparate de radio emițătoare-receptoare camuflate în hirtie de ziar.

★

Rubin, care de mult se „bucură” de atenția F.B.I., se găsea la Chicago pentru un turneu de discuții și reuniuni. Marți seara el luase cuvîntul în fața unei grupări studențești pentru drepturile civile de la Universitatea din Chicago. Jocul nostru, de altfel scump (deși guvernul a plătit totul în afară de benzina noastră de automobil), a început pe terenul de parcaj al automobilelor din Ida Noyes. Rubin ne vorbea de oamenii care îl urmăreau și cînd am plecat, pentru a ne convinge singuri, el a luat loc pe scaunul din spate al automobilului și am început împreună plimbarea de „amuzament”.

După scurt timp am remarcat patru automobile, fiecare dintre ele cu cîte doi ocupanți, care ne urmăreau cu priviri cercetătoare. În momentul cînd am trecut pe lângă ei, au și scos un microfon. Am petrecut cîteva vreme plimbîndu-ne prin Hyde Park și am putut constata că fiecare dintre automobilele de urmărire ne pîdea în diferite puncte ale parcului.

După aceea ne-am îndreptat spre sediul despre care era vorba, și una dintre mașinile care ne urmăreau s-a oprit pe terenul alăturat. Ne-am mai învîrțit pe acolo cîtva timp cu „prieteni” pe urmele noastre. Apoi ne-am îndreptat spre biblioteca Harper. Ei ne așteptau acolo.

Plecînd și de acolo, ne-am hotărît să le jucăm o festă. Ne-am plasat deci în spatele mașinii care ne urmărise pînă atunci ca o umbră și am așteptat ca ea să se pună în mișcare. Am mers în spate astfel de-a lungul străzii și apoi, după o vreme, am dat un colț, însă acolo ne-am pomeneit cu altă mașină în urma noastră. Rubin trebuia să meargă la gară. Am încercat deci să scăpăm de urmăritorii noștri. Și atunci, venînd dinspre Jackson Park, pe bulevardul Garfield, au apărut trei automobile (două chiar în spatele nostru, al treilea ceva mai departe).

Cînd au înțeles că încercam să scăpăm de ei, urmăritorii au dat cu totul cărțile pe față. Ne

Spectacolul celor două mașini încercînd să facă marșarier pe bulevardul Garfield la o oră de aglomerație a fost unul dintre momentele cele mai tari.

Mai tîrziu am făcut greșeala să dăm într-o alee fără ieșire. Unul dintre automobilele care ne

f.b.i.

**PE URMELE
STUDENTILOR
DEMOCRAȚI**

— Dar cine vă urmărește? Noi am trecut pur și simplu prin străduța aceasta...

— Atunci de ce nu treceți mai departe? Noi vă lăsăm drumul liber.

— Nu vrem să trecem în fața dv. Preferăm să așteptăm. De fapt, cum vă numiți dv.?

— Dv. sînteți cel care ne urmăreți. Dv. trebuie să vă spuneți numele.

— Roy White.

— Eu mă numesc Jay Greenberg. Încîntat să vă fac cunoștința. Ce faceți pe aici?

— Dar dv. ce faceți?

— Eu conduc tocmăi pe un prieten la o întîlnire.

— Dar cine este prietenul acesta?

— Asta nu vă privește.

— Ia te uită! Ești din cei care pun întrebări? Poate că te gîndești să scrii o carte? Dacă da, trimite-mi și mie un exemplar cu dedicație.

— Ai avea nevoie de așa ceva ca să-l adaugi la dosarul meu? (Mă refeream la groasele dosare pe care le întocmește F.B.I. despre activitatea celor de stînga.)

Am sfîrșit convorbirea cu acești indivizi.

Ne-am continuat drumul, de data aceasta direct spre Gara El. În clipa cînd am ajuns acolo, automobilul poliției a oprit exact în spatele nostru. Cel care pretindea că se numește Roy White a coborît și l-a urmat pe Rubin în gară.

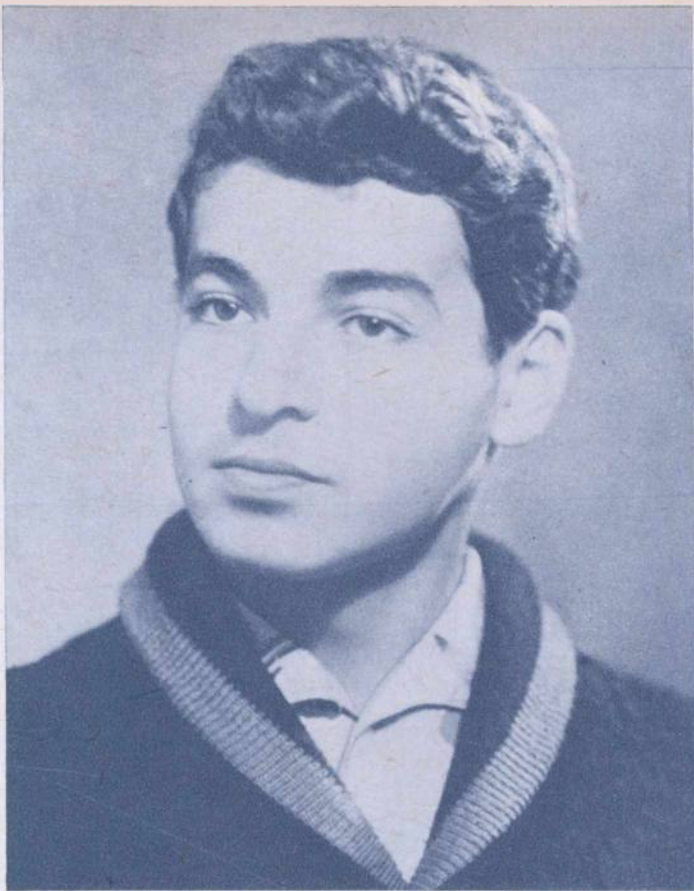
Ne-am apropiat de automobilul lor.

— Acum, poate o să ne lăsați în pace.

— Poți să știi?

Am fost urmăriți din nou prin aleile Hyde Parkului. Cînd, la un moment dat, am luat-o pe o străduță, „umbră” noastră a dispărut, în sfîrșit; nu ne-a mai rămas altceva decît să ne întoarcem acasă.

Am avut astfel ocazia să cunoaștem una dintre metodele prin care poliția americană se ocupă de cei care nu-i sînt pe plac pentru că desfășoară o activitate în slujba progresului.

Jenea Levici

CEL MAI TÎNĂR STUDENT SOVIETIC

de S. SUSANIŢA

Într-un apartament situat într-o casă unde locuieşte Jenea Levici, cel mai tânăr student sovietic, trebuie să te îndrepti spre sud-vest, într-unul din cele mai tinere cartiere ale Moscovei. Casa este mare, cu multe etaje. Şi e locuită mai ales de oameni de ştiinţă şi familiile acestora.

În familia Levici sînt patru persoane. Tatăl lui Jenea este membru corespondent al Academiei de ştiinţe a U.R.S.S. El lucrează în domeniul chimiei fizice. Mama lui Jenea cunoaşte bine o limbă străină şi se ocupă cu traducerile. Această activitate nu o împiedică totuşi să consacre mult timp şi energie copiilor săi. Pentru aceştia ea este nu numai o mamă grijulie, ci şi un prieten credincios, un critic „dezinteresat”, cum îi spun ei.

Cel de-al treilea membru al familiei este Saşa. Are 18 ani şi studiază, la fel ca şi Jenea, la Institutul de ingineri fizicieni, dar este în anul doi.

În sfîrşit, ultimul membru al familiei este Jenea, studentul în vîrstă de 14 ani.

Descrierile oamenilor interesanţi încep de regulă cu un detaliu oarecare din viaţa lor intimă, care să sublinieze faptul că sînt oameni la fel cu ceilalţi. Un savant cu renume mondial este fotografiat cu un şorţ în faţă, ţinînd în mîni o stropitoare de grădină. O stea de cinema pregătind plăcinte cu mere. Un renumit halterofil — mesterind plasa de fluturi pentru fetiţa sa de doi ani. Bine, dar un flăcăiandru de 14 ani? Ce-ar putea face el la această oră de amurg? Să se plimbe? Să lipească timbre? S-o ajute pe mama la curăţatul peştelui sau la frecatul parchetului? În realitate lucrurile s-au dovedit mai simple. Jenea m-a întîmpinat foarte politicos, mi-a făcut cunoştinţă cu mama lui şi s-a retras să înveţe. A revenit la noi abia după două ore.

Dragostea de învăţătură şi dorinţa vie, permanentă de a căpăta noi cunoştinţe s-au vădit la Jenea foarte de timpuriu. De bună-seamă el posedă talente rare. Dar cauza principală a uimitoarelor lui succese o constituie capacitatea de a munci mult zi de zi,

nemaiîntînd seamă de ce se petrece în jurul său.

Primele patru clase, Jenea le-a terminat la fel ca toţi copiii. După aceasta el a început să sară mai multe trepte o dată şi într-un an îşi însuşea programul a două clase. În trei ani, el a învăţat cît în şase. La 1 septembrie, cei de-o vîrstă cu el au intrat în clasa a VIII-a a şcolii medii, iar Jenea — în anul întii de facultate, şi încă la o facultate la care exigenţele faţă de cunoştinţele la fizică şi matematici sînt deosebit de mari. De altfel, Jenea era cunoscut ca bun matematician la această facultate încă mai dinainte. Anul trecut el a fost clasificat primul la concursul de rezolvare a problemelor matematice organizat de această facultate. Jenea a izbutit să-şi împartă în aşa fel timpul ca să realizeze tot ce-şi planificase. Se așeza în faţa cărţilor de 3—4 ore pe zi. Cîte două ore. Învăţătura alterna cu odihna: plimbări, citirea beletristicii, sport, ocupaţii casnice, cinematograf. La începutul verii, Jenea a dat examenul de maturitate şi apoi admiterea la facultate. Dar nici măcar o dată nu şi-a rupt din timpul pentru somn sau odihnă pentru a învăţa, îi erau suficiente orele „obişnuite” din zi.

Jenea este dotat cu o puternică voinţă, e foarte disciplinat şi ştie să-şi organizeze foarte bine timpul. Acum are de-a face cu obiecte de studiu mai complicate, cu un sistem de învăţămînt care pentru el este nou. „A devenit mai greu” — spune Jenea. Şi-a făcut obiceiul să nu amîne nimic pentru a doua zi, să fie pregătit pentru orice lucrare de laborator sau colocviu, să nu rămînă cu nici o problemă nerezolvată. Încă din şcoală a progresat atît de mult la matematici încît vrea să dea examenul pentru primul semestru al anului chiar acum, cu mult înainte de începerea sesiunii. Cu ce scop? Ca să acorde mai mult timp fizicii şi limbii engleze.

Jenea se scufundă cu totul în cărţi; nu mai vede şi nu mai aude nimic afară de... muzică. În casa familiei Levici se găsesc multe înregistrări excelente pe benzi de magnetofon. Muzica lui Beethoven, Liszt, Scriabin, Prokofiev nu numai că nu-l distrage, dar îl şi ajută să se concentreze. Jenea e un „vechi” prieten al muzicii, de mult, încă din copi-

lărie, este un frecvent ascultător al concertelor de la Conservatorul din Moscova.

Lui Jenea i s-au descoperit şi talente muzicale. El a continuat să înveţe vioara pînă în momentul cînd a ajuns la concluzia: „Nu am calităţi muzicale veritabile. De acum înainte trec la categoria ascultătorilor”.

Dacă din cele de mai sus cititorul va trage concluzia că Jenea Levici seamănă aiddoma cu un tînăr „savant rigid” (îl interesează numai lucrurile serioase; de altfel, trebuie adăugat şi interesul faţă de istorie şi biologie), înseamnă, pur şi simplu, că eu m-am pasionat de o anumită latură, deşi, poate, principala latură a vieţii lui.

Mama lui Jenea mi-a povestit ce mîni îndemnitice are acesta. În casa lor el este „şef” peste întreaga aparatură tehnică, începînd cu magnetofonul şi sfîrşind cu maşina de tocat carne. Ca orice tînăr, el are o grijă deosebită pentru a-şi dezvoltă muşchii, pe care doreşte să-i aibă de oţel. În acest scop, Jenea face zilnic exerciţii la aparate speciale. Gimnastica îl ajută ca să înlăture mai repede oboseala cauzată de învăţătură. Îi place să joace tenis de masă şi să înoate. Iarna frecventează bazinul în aer liber.

În timp ce mergem spre staţia autobuzului (Jenea mă însoţeşte, în casa lor există plăcutul obicei de a însoţi pe toţi noii oaspeţi), convorbirea noastră se întoarce din nou la subiectul: facultatea. Jenea îmi povesteşte despre noii săi colegi. Desigur, cu toţii sînt mai în vîrstă decît el, mulţi au experienţă în cîmpul muncii sau au făcut serviciul militar. Jenea s-a împrietenit repede cu tovarăşii din grupa de învăţătură. Despre unii vorbeşte entuziasmat: au mult talent!

Îl întreb: „În ce domeniu al fizicii ai vrea să lucrezi?” Îmi răspunde după o pauză de gîndire:

— Nu ştiu încă. Este foarte important să faci alegerea justă. De aceasta depinde cît de folositor te vei dovedi...

Luîndu-mi rămas bun, îi doresc lui Jenea succese la toate sesiunile de examene. Mă minunez încă o dată de statura lui: la 14 ani are 1,78 m. Şi în acest domeniu el a izbutit să crească mai repede decît cei de vîrstă lui. De data aceasta, în sensul concret al cuvîntului.

EI TRĂIESC SUB FASCISM

Fotografia noastră reproduce o imagine de la una din demonstrațiile studenților portughezi

O colaboratoare a revistei noastre s-a întâlnit cu un conducător al Frontului Național de Eliberare din Portugalia, care, din motive de securitate, trebuie să rămână anonim, și care i-a descris după cum urmează situația din țara sa:

— Portugalia este o țară insuficient dezvoltată, cea mai puțin dezvoltată dintre țările Europei. Fasciștii au luat puterea în 1926, acum 36 de ani. În timp ce băncile și monopolurile realizează profituri mereu mai mari, poporul devine din ce în ce mai sărac. Aș vrea să ilustrez aceasta prin câteva cifre din statisticile oficiale portugheze.

Din venitul național brut, numai 39 la sută este destinat salariilor muncitorilor. Salariul mediu al unui muncitor agricol e de numai 10 dolari pe lună, și cel al unui muncitor industrial — 20 de dolari pe lună. Cei mai mulți locuitori trăiesc într-o miserie extremă. Astfel, consumul de carne pe cap de locuitor nu este decât de 16 kg pe an, iar cifra corespunzătoare pentru lapte este de 30 de litri.

Condițiile cele mai grele se întâlnesc în regiunile rurale. 2 000 de proprietari funciari stăpinesc mai mult de jumătate din suprafața pământurilor cultivabile. 70 la sută dintre țărani nu au pământ, și viața unui muncitor agricol este mai rea decât și-ar putea imagina cineva. Timp de mai multe luni pe an acești țărani riscă să rămână fără lucru. Satele sînt lipsite de electricitate și de orice fel de condiții de viață civilizate.

Aproximativ 40 la sută din populație nu știe să scrie și să citească. La vârsta de 14 ani, mai mult de 60 la sută dintre tineri încep să lucreze fără a putea să mai învețe la școală. Printre studenți numai 2,9 la

sută provin din rindurile clasei muncitoare.

Ne putem pune întrebarea: cum este cu puțință ca această țară săracă să fie în același timp una dintre cele mai înraite puteri coloniale? Cei care exploatează poporul portughez sînt tocmai cei care exploatează coloniile. Aproximativ 75 la sută din capitalurile portugheze sînt legate de monopolurile internaționale. Printre susținătorii colonialismului portughez se află în primul rînd imperialiștii americani, apoi cei englezi, vest-germani. Aceștia din urmă au desfășurat o activitate deosebită în Portugalia în ultima vreme. De asemenea și cei americani. Dacă imperialismul american nu l-ar sprijini pe Salazar, el nu s-ar putea menține la putere.

— *Ce forme îmbracă fascismul în Portugalia?*

— Dictatura ne lipsește de toate drepturile fundamentale. Nu există oficial alt partid politic decât partidul fascist, nu există alte sindicate decât cele conduse de guvern. Grevele sînt interzise. Muncitorii care declară grevă riscă să fie condamnați la închisoare pe 2 pînă la 8 ani. Toate organizațiile pot fi dizolvate de către guvern și nici un fel de asociație nu poate fi constituită fără autorizația guvernamentală.

Cenzura se aplică pretutindeni. Chiar și oamenii care sprijină regimul nu-și pot publica operele decât cenzurate. Alegerile în Portugalia sînt adevărate parodii. Numai 15 la sută din populație are drept de vot. Pentru a putea vota trebuie să știi să scrii și să citești, să fi terminat școala elementară de șapte clase, să ai un anumit salariu minim și să nu fii cunoscut ca democrat. Poliția poate interzice programele de radio și de televiziune și reuniunile politice.

Portugalia este o țară polițistă. În vârful piramidei se găsește P.I.D.E., poliția politică care dirijează întreaga poliție. Poliția politică este un pericol permanent pentru activitatea ilegală prin rețeaua de informatori de care dispune și prin teroarea pe care o răspîndește în țară.

După o arestare arbitrară, trec șapte luni pînă la judecată. În acest timp, arestatul se află cu totul în puterea P.I.D.E. și nu are dreptul să primească vizita unui avocat. Se face uz de tortura rafinată pentru a frînge rezistența victimei, folosindu-se mijloace de torturare fizică și morală, cum ar fi, de exemplu, procedeele care constă în a-l împiedica pe arestat să doarmă timp de mai multe zile. Există, de asemenea, acum, în mai mare măsură decât în trecut, torturi fizice. Conducătorii comuniști sînt obiectul unor procedee de tortură deosebit de crude, cum se cunoaște, de pildă, cazul lui Octavio Pato, internni-

rat în cursul unui val de arestări la începutul anului 1962, o dată cu 4 000 sau 5 000 de persoane, printre care scriitorii, profesorii și avocații cunoscuți.

Mulți dintre acești prizonieri politici au un trecut aspru de activitate ilegală. P.I.D.E. însă își are antene pretutindeni și patrioții trăiesc cu teroarea permanentă de a fi descoperiți, suferă de foame, trebuie să se refugieze din loc în loc, trebuie să facă pe jos îndelungate călătorii pentru a li se pierde urma. Toate acestea le uzează sănătatea și le distrug nervii. Se poate cita cazul Candidei Ventura, care a petrecut 17 ani în ilegalitate. În urma arestării, ea se află la fortăreața din Caxias din 1960 și viața îi este în mare primejdie.

Cel care cade în mâinile poliției politice nu știe niciodată când își va mai recîștiga libertatea. Prin așa-numite „măsuri de securitate“, un deținut politic poate fi închis întreaga viață.

Tineretul joacă un rol activ în rezistența împotriva fascismului. Sute de tineri și-au dat viața în lupta pentru libertate și democrație și mii de deținuți politici sînt tineri.

— *Puteți să ne vorbiți despre acțiunile împotriva regimului lui Salazar?*

— Întregul nostru popor este ostil fascismului, însă e necesară o muncă metodică pentru organizarea unei insurecții naționale. Trebuie pregătită o largă mișcare de masă. Și participarea, într-o formă sau alta, la această luptă comportă multe riscuri. Dacă, de exemplu, cineva își oferă locuința ca loc de întrunire, el riscă să fie arestat de P.I.D.E.

Însă voința de a rezista este atât de puternică, încît nici chiar amenințarea cu torturile nu o poate zdruncina. În cursul lunii mai a anului acesta, mii de tineri au difuzat manifeste prin care demascau regimul salazarist. La 1 Mai a avut loc la Lisabona o demonstrație la care au participat peste 100 000 de persoane, cei mai mulți fiind tineri. Manifestanții au luptat timp de mai multe ore cu poliția care încerca să interzică demonstrația. Și în alte locuri s-au petrecut acțiuni asemănătoare. Potrivit cifrelor oficiale, au fost înregistrați 20 de morți și 200 de răniți, însă în realitate numărul victimelor a fost mult mai ridicat.

Se organizează, de asemenea, greve, în ciuda interdicțiilor. Prin acțiunea lor grevistă, trei sute cincizeci de muncitori de la o întreprindere au reușit să obțină ziua de lucru de opt ore. Și printr-o asemenea luptă sindicală conștiința maselor se dezvoltă.

Nu există încă o organizație generală a tineretului în Portugalia. Sîntem pe cale să refacem bazele Uniunii Tineretului Comunist, care să păstreze legătura cu partidul. Uniunea Tineretului Comunist a existat pînă în 1945, însă a desfășurat o activitate secretă. Munca în rândurile tinerilor are nevoie de cadre și experiență.

— *Vă rugăm să ne spuneți cîteva cuvinte despre importanța mișcării de eliberare din colonii.*

— Pace în Angola! aceasta este una dintre lozincile cele mai importante ale mișcării antisalazariste. Mișcarea de eliberare din Angola și din celelalte colonii reprezintă în același timp o lovitură împotriva fascismului în Portugalia.

Peste 1 000 de soldați din armata colonială au dezertat, ceea ce nu este puțin pentru o țară cu o dictatură de fier, cum e Portugalia. În cazărmi, soldații au refuzat sau au reușit să întîrzie plecarea spre Angola. Sute de muncitori au refuzat să presteze munca gratuită și să plătească așa-numitele impozite de război pe care le pretinde guvernul. Femeile au organizat demonstrații la plecarea fiilor și soților lor chemați sub arme. Au avut loc pe străzile localităților manifestații prin care se cerea terminarea războiului și libertatea pentru Angola. Însă noi știm că nu va fi o adevărată libertate pentru colonii atîta timp cît va dăinui fascismul. Și noi considerăm lupta noastră actuală împotriva războiului ca o parte a luptei împotriva fascismului.

— *Cum vă poate ajuta tineretul din alte țări?*

— Oricum forme de ajutor ne sînt utile. Avem nevoie de ajutor și solidaritate manifestate prin forme ca: articole, interviuri, cum este cel de față, care să informeze cititorii asupra situației din Portugalia, strîngeri de semnături, proteste adresate ambasadelor portugheze etc. Turismul are, de asemenea, o mare importanță: dacă îți ochii deschiși, poți vedea o mulțime de lucruri și după aceea aceste lucruri pot fi povestite.

Pe plan internațional, acordăm o importanță deosebită campaniei pentru amnistierea deținuților politici. Această campanie, care a cîștigat de pe acum teren în numeroase țări, are în același timp rolul de a demasca fascismul.

În urma campaniilor pentru amnistie în țară și pe plan internațional, unii tovarăși și-au recîștigat libertatea, prizonierii bolnavi au primit îngrijire medicală. Un exemplu de actualitate îl constituie cazul lui Arlindo Vicente, candidat la președinția republicii în alegerile din 1958, arestat în septembrie 1961, eliberat în iulie anul acesta în urma protestelor opiniei publice mondiale.

În America Latină au avut loc conferințe prin care se cere amnistierea prizonierilor politici din Portugalia și dreptul pentru cei care trăiesc în exil să se reîntoarcă în țară. Acordăm o foarte mare importanță Conferinței țărilor din Europa occidentală pentru amnistierea deținuților și exilaților politici portughezi. Prin revista dv. vrem să adresăm tineretului lumii un apel pentru a lua parte la lupta pentru amnistie, pentru libertate și democrație în Portugalia.

LIBERTATE PENTRU GREGORIO RODRIGUEZ

Un apel al tinerilor revoluționari spanioli

Gregorio Rodriguez, conducător al tineretului muncitor din Țara Bascilor, membru al Comitetului Central al Uniunii Tineretului Comunist din Spania, a fost arestat la 14 iunie 1962 la Bilbao (în Biscaya) după represiunea care s-a abătut asupra clasei muncitoare spaniole în urma marilor greve din august 1961 și mai 1962. El a căzut în mâinile poliției în timp ce îndeplinea sarcina de a conduce organizația Uniunii Tineretului Comunist Spaniol din regiunea Biscaya. Gregorio Rodriguez a fost arestat împreună cu Ramon Ormazabal, conducător al mișcării muncitorești din Țara Bască și cu pictorul Augustin Ibarrola.

În timpul celor 15 zile cît a fost deținut în beciurile poliției, Gregorio a fost supus torturilor de către membrii brigăzii politice-sociale a poliției. El a suportat această încercare cu fermitatea caracteristică conducătorului dirz, convins de justetea cauzei pentru care luptă. După 15 zile el a fost transferat la închisoarea din Bilbao, unde se găsește în momentul de față.

Gregorio Rodriguez s-a născut la Bilbao, la 27 octombrie 1930, nu departe de locul unde se află încarcerat acum. La vîrsta de 9 ani, cînd trupele franchiste au ocupat Biscaya, Gregorio a trecut frontiera și a fost internat un timp în lagărul de concentrare unde se găseau refugiații republicani spanioli.

După cel de-al doilea război mondial, el a învățat meseria de laminorist, și la vîrsta de 18 ani a intrat în rândurile Tineretului socialist unificat. El și-a făcut debuturile de tînăr revoluționar alături de Miguel Nunez, conducător al clasei muncitoare spaniole, condamnat la 25 de ani închisoare în 1959.

Calitățile lui Gregorio s-au manifestat și s-au dezvoltat repede; tovarășii săi l-au desemnat drept delegat la cel de-al treilea Festival Mondial al Tineretului și Studenților de la Berlin, în 1951.

Cîțiva ani mai tîrziu, Gregorio a primit munci de și mai înaltă răspundere; el și-a îndeplinit misiunea cu abnegație, căutînd mereu să muncească și să activeze mai bine. Exigent și cu mult simț de răspundere, Gregorio a știut mereu să fie vesel, plin de viață și să creadă în jurul său o ambianță plăcută, călduroasă. Sensibilitatea, spiritul său tovarășesc i-au permis să-și ajute tovarășii în luptă și munca lor, pentru a-i face să treacă cît mai ușor momentele grele.

În 1955, Rodriguez a vizitat Helsinkiul ca membru al delegației tineretului spaniol la Adunarea mondială pentru pace și dezarmare. În 1959, Gregorio a fost numit conducător al delegației spaniole la cel de-al VII-lea Festival Mondial de la Viena; în această calitate, el a avut un rol important în combaterea manevrelor provocatoare ale elementelor neofasciste îndreptate împotriva festivalului.

Gregorio Rodriguez este tatăl a doi copii: Josochu — 4 ani și Daniel — 2 ani; viața sa familială a fost o oglindire a vieții sale politice.

Activitatea sa constituie un exemplu viu pentru toți tinerii revoluționari spanioli. Atitudinea lui fermă ne permite să înțelegem mai bine realitatea și forța luptei noastre.

Consiliul de război extraordinar întrunit la Madrid pentru a-i judeca pe patrioții spanioli a pronunțat sentința: 20 de ani închisoare pentru Ramon Ormazabal, 10 ani pentru tînărul Gregorio Rodriguez și alte pedepse grele pentru tovarășii lor.

Noi, tinerii revoluționari spanioli, ne-am luat angajamentul să luptăm pentru eliberarea lui Gregorio și a tovarășilor săi. Noi ne ridicăm glasul de protest cu toată hotărîrea împotriva sentinței Consiliului de război.

Știm că putem conta pe simpatia și solidaritatea tinerilor progresiști din toate țările lumii, care ne ajută să apărăm cauza noastră. Astăzi, în fața intensificării crunte a nedreptăților franchiste, să facem să se audă glasul puternic al tineretului iubitor de pace din întreaga lume.

Împotriva sentinței Consiliului de război!
Cerem amnistie pentru Gregorio Rodriguez și pentru ceilalți deținuți politici!

Libertate poporului spaniol!

UN GEN LARG PREȚUIT

Imi place foarte mult să citesc literatură satirică, să rîd, dar, în același timp, să înțeleg mai bine viața, să învăț a prețui pe oamenii adevărați și să descopăr năravurile trecutului, care se mai manifestă la unii. Iată de ce m-am bucurat cînd am văzut apărînd în librării cartea lui Nicuță Tănase „Ce oameni, domnule!”. Am urmărit articolele și reportajele lui Nicuță, schițele și foiletoanele lui publicate în presă și am observat întotdeauna pasiunea cu care se apropie el de viață, talentul de a arăta aspectele noului care se manifestă la tot pasul, dar și ascuțimea cu care satirizează rămășițele trecutului, ce se mai mențin în mentalitatea unora. Tocmai de aceea am citit cu reală plăcere volumul „Ce oameni, domnule!”, cuprinzînd pamflete, foiletoane, schițe umoristice ale autorului, un interesant volum din genul satiric, atît de prețuit de publicul larg.

Cine sînt acești oameni de ale căror apucături învechite se miră autorul, luînd poziție critică alături de cititor? Sînt elemente care se agață de morala burgheză: șperțari, speculanți, birocrați, oameni fără inimă, cei care înșală în dragoste și prietenie. Pentru a demasca asemenea indivizi, autorul folosește diverse procedee, exagerînd, îngroșînd anumite situații și caractere, așa cum se întîmplă de obicei în genul satiric. Utilizînd o seamă de mijloace grotești, combate pe paraziți, pe cei care fug de muncă, trîndăvind oft și ziua de lungă, pe cei care își însușesc bunuri din avutul obștesc, pe infumurați. Închipuînd conversații, profitînd

de anumite confuzii de persoane, scriitorul sfichiuiește pe procesmani, pe falsii inovatori, pe cei care dau dovadă de slăbiciune față de lipsurile altora. Poți găsi în acest volum, înțepați cu acul satirei, ca într-un insectar, asemenea „exemplare” cum sînt cei care își batjocoresc demnitatea de om, care nu-și respectă familiile, soțiile, critici literari fără talent, cei care cred în misticism, lingușitori, motocicliști înnebuniți de pasiunea vitezei etc.

Cartea are o atmosferă optimistă intrucît îți dai seama lîmpede, citind-o, că asemenea elemente sînt străine vieții noastre noi, că ele sînt combătute de oamenii cinstiți. Sănătatea morală pe care o respiră cartea se datorește punctului de vedere militant pe care-l adoptă autorul, infierînd racilele moralei burgheze de pe pozițiile eticii noastre comuniste.

Iată de ce socotesc lucrarea lui Nicuță Tănase folositoare și o recomand spre a fi citită de cît mai mulți tineri. Și fiindcă îl prețuiesc pe autor vreau să-i fac și o critică: De ce rîde el de umoriștii care aleg mereu aceleași subiecte, de preferință subiecte minore, cînd cade și el în greșeala acestor umoriști? De ce nu caută să atace probleme mai puțin bătătorite, aspecte inedite? În afara acestor observații am o părere bună despre „Ce oameni, domnule!” și cred că e bine să apară cît mai multe lucrări literare satirice.

ION ANGHELUTĂ
profesor
Bacău

Ce să citim

ARSENE MARIA *Soarele răsare în zori*. Editura tineretului — 328 pagini — 5,45 lei.

BALÁSZ BÉLA *Aventurile lui Karl*. Editura tineretului, 144 pagini — 3,05 lei.

* * * *Zile de front* — povestiri din războiul antihitlerist. Editura militară, 276 pagini — 5,60 lei.

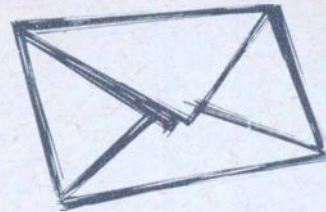
* * * *Prietenul de la catedră*. Editura tineretului, 184 pagini — 3,80 lei.

FELEA V. *Voci puternice*. Editura tineretului, 72 pagini — 3,70 lei.

GORKI M. *Opere*, vol. XXIV. Cuvîntări-mesaje-articole. 1907—1928. Editura pentru literatură universală, 702 pagini — 24,40 lei.

IAKUB KOLAS *La răsăritie* — Roman. Traducere din limba rusă de Rose Hefter și Andrei Ivanovski. Editura pentru literatură universală, 680 pagini — 18,90 lei.

PAVEL SPASOV *Rechinii...* — Roman. Traducere din limba bulgară de Claudia Pătrașcu și Valentin Deșliu. Editura pentru literatură universală, 536 pagini — 12,60 lei.

Cine
vrea
să
corespundeze
cu
noi?

Fred Herzberg, Eiche b/Berlin, Mühlentstrasse 9, R.D.G.; 29 de ani, învățător, căsătorit, dorește să corespundeze cu tineri din țara noastră, în limbile engleză și germană.

Margot Schilling, Berlin-Mahlsdorf, Hönnowstrasse 94, R.D.G.; 15 ani, pe diferite teme, în limba germană.

Dr. Fallnski Seweryn, Bytom, Chobrego 30, R.P. Polonă; schimb filatelic, în limbile rusă, engleză, germană.

Walerian Gerela, Czestochowa, Wrzosowa Stara Huta B2, R.P. Polonă; 21 de ani, îl interesează schimbul de informații și fotografiile cu privire la filme, teatru etc. Poate corespunde în limbile rusă, germană, engleză.

Lothar Bielert, Darstfach 122 Bernburg/Saale, R.D. Germană; 22 de ani, dorește schimb filatelic, de vederi, de discuri cu muzică clasică și de jaz, informații cinematografice, teatrale etc.

Jery Wypych W. Dzialy Czarnowskie pocz Dabrowka pow. Wotomin k/w—wy, R.P. Polonă; 21 de ani, îl interesează schimbul de corespondență cu privire la tablouri, vederi, reviste etc., în limbile engleză, rusă, germană.

Arjan, Pintu Air 32, Djakarta V/11, Indonezia; 17 ani, se ocupă cu filatelia, colecționarea de cărți poștale ilustrate și monede, în limba engleză.

Szostak Stanislaw, Olesnica Al Toswl „E”, R.P. Polonă; 20 de ani, colecționează stampă despre floră și faună. I se poate scrie în limbile rusă, germană, engleză.

Klara Zösch, Zeitz auf dem Gebinde 22, R.D.G.; solicită schimb de timbre și ilustrate.

Regina Noack, Berlin-Mahlsdorf, Briesner-Weg 129, R.D.G.; 16 ani, o interesează filmele, muzica, sportul, corespundează în limba germană.

Waltraut Bothfür, Sukow, Kreis Schwerin/Mecklenburg, R.D.G.; are 17 ani, îl interesează literatura, geografia, cărțile poștale, ilustrate, corespundează în limbile germană sau rusă.

Teruyo Shimojo, 1—87 Kita Shinmorishoji Asahi, Osaka, Japan; are 16 ani și o interesează desenul, cărțile poștale ilustrate, discurile, literatura, corespundează în limba engleză.

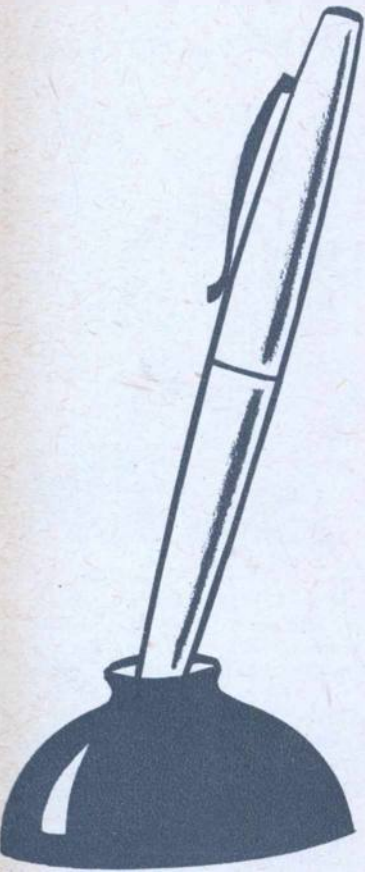
Rimóczi Mihály, Jászladány, Széchenyi út 10 sz, R.P. Ungară; are 18 ani, colecționează cutii de chibrituri, mărci etc. și corespundează în limbile maghiară și germană.

Dietrich Foerster, Magdeburg, Behringster 1, R.D.G.; are 21 de ani și este student. Corespundează în limbile germană sau engleză.

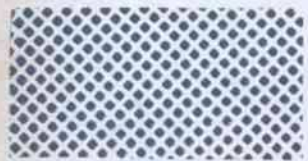
Balatoní Anilc6, Zalaegerszeg Temet6 u 17, R.P. Ungară; are 17 ani și este elevă. Corespundează în limbile maghiară, rusă și germană.

Klaus Bochmann, Preuzlau, P.S.F. 2 978 Kontrollstelle, R.D.G.; are 20 de ani și-l interesează călătoriile, muzica, natura, cărțile poștale ilustrate. Corespundează în limba germană.

Nemeth Judith, Zalacgeresz Mart6s Fl6ra, Ledosykollégium, R.P. Ungară; are 16 ani și este elevă, o interesează fotografiile, cărțile poștale ilustrate, corespundează în limba maghiară.

CARTEA
PRIETENA
NOASTRĂ

POEZIA ÎNCEPUTULUI

Tinerii actori ai secției române a Teatrului de stat din Tg.-Mureș pregătind spectacolul cu piesa „Dacă vei fi întrebat” de Dorel Dorian

A fost inaugurată cea mai tânără scenă din țară: cea a secției române a Teatrului de stat din Tg.-Mureș. Sîntem în seara premierei. Publicul, îmbrăcat de gală, umple foaierele, atent la soneria care îl va invita în sală. În spatele cortinei însă, inimile bat mai tare, emoția crește o dată cu înaintarea acelor ceasului. Un minut, încă unul și... gongul.

Pentru actori, veți spune, premiera e totuși un lucru obișnuit, cu care se întâlnește fiecare de câteva ori într-o stagiune. Dar pentru cei care în seara respectivă erau în spatele cortinei aveau să urmeze un eveniment deosebit, de care își vor aminti probabil toată viața: nu numai primul spectacol de inaugurare a noii scene, ci și începutul unui drum în viață, primii pași într-o profesiune pe care și-au ales-o, la care au visat mult. 13 actori tineri, cea mai proaspătă promoție a Institutului de teatru „I.L. Caragiale”, s-au hotărât să meargă laolaltă și mai departe de anii studenției. Au mai jucat împreună pe scena studioului de pe lângă institut. Dar în seara aceasta era de fapt primul contact cu publicul pe care-l vor sluji de acum încolo, arta lor contribuind la educarea lui politică și estetică în spiritul celor mai înalte principii de viață, principiile comuniste.

... Și spectacolul a început. Pe scenă se deapănă povestea tânărului inginer Armașu din piesa „Dacă vei fi întrebat”. Conștiința lui este adînc zguduită de o întâmplare tragică la care a fost martor: schingiuirea și asasinarea unui comunist, muncitorul Panait Vancea, în preajma zilei de 23 August 1944. Schimbul de replici e viu, curgător. Personajele comunică între ele. Odiioasei familii de exploatare a Roznovanilor i se opun luminoasa figură a lui Vancea, cinstea, curățenia sufletească a inginerului, care încă n-a găsit răspuns la numeroasele întrebări care-l frământă, puritatea sentimentelor Elenei. Ancheta în jurul cazului Vancea se transformă pe scenă într-o pasionantă dezbateră etică din care spectatorul învață că n-ai dreptul în nici o împrejurare să stai deoparte, să fii simplu martor. Trebuie să te situezi ferm de partea dreptății, să militezi pentru adevăr, pentru că altfel ajungi să fii aspru judecat și de propria-ți conștiință. Sub direcția de scenă a lui Mihail Raicu, tinerii actori Mihai Gingulescu, Anca Roșu, Barbu Baranga, Valeriu Popescu, Minodora Condur, C. Diplan, Valentina Iancu, Gabi Daicu, ală-

turi de ceilalți interpreți, au creat o valoroasă întruchipare a ideilor piesei lui Dorel Dorian.

Întotdeauna începutul de drum prilejuiește și o retrospectivă, o privire asupra etapei parcurse. Aceasta îți dă o mai prielnică posibilitate de a vedea perspectivele, orizontul, viitorul. Cu grijă de părinte, partidul, regimul nostru democrat-popular le-au creat și acestor tineri optime condiții pentru a-și valorifica talentul, a îmbrățișa profesiunea aleasă. O dată institutul terminat, la locul de muncă au fost așteptați cu dragoste și bucurie. „Sîntem fericiți că acum vom forma un colectiv mare și mai puternic” — spuneau Miron Șuvăgău și Ștefan Ferenczi, care tocmai lucrau la darea de seamă pentru alegerea organelor U.T.M. din teatru. Între membrii acestui colectiv, romîni și maghiari, s-au încheiat repede o caldă prietenie, o colaborare frățească. Tinerii actori se cunoșteau și dinainte. Cu prilejul schimburilor de experiență dintre Institutul de teatru din București și cel din Tg.-Mureș. Actorii maghiari joacă în spectacolele secției române, regizorul Mihail Raicu va monta un spectacol la secția maghiară, iar G. Harag unul la secția română.

Chiar de la început proaspeții absolvenți au început o intensă activitate și pe linie obștească. În Săptămîna poeziei sau în cadrul Lunii prieteniei romîno-sovietice, arta lor a fost mereu prezentă în mijlocul oamenilor muncii.

Dar începutul de drum înseamnă multe visuri, planuri de viitor, dorința pentru mai bine. Și pentru tinerii noștri viitorul se profilează limpede, cu siguranța îndeplinirii năzuințelor. Vor munci mult pentru a-și desăvîrși talentul, cunoștințele dobîndite în institut. Din planuri făcea parte și Concursul tinerilor actori, pentru care se pregăteau intens atunci cînd am fost în teatru. Există un vast repertoriu, mai ales de piese contemporane, romînești și străine, în care fiecare va găsi posibilități de desfășurare a potențelor actoricești, de perfecționare a măiestriei, vor face multe turnee în orașele și satele regiunii, vor pune umărul la înflorirea mișcării artistice de amatori din rîndul celor ce muncesc.

Poezia muncii în slujba oamenilor, aceea de a te realiza în meseria aleasă, a visului tineresc, cutezător, îmbinat cu certitudinea îndeplinirii, — iată ce caracterizează și acest început de drum.

S. VOINESCU

Una dintre sarcinile principale pe care le pune făurirea bazei tehnice-materiale, a unui înalt nivel de viață constă în sporirea într-o foarte mare măsură a producției de energie electrică. Pe plan științific, aceasta înseamnă că vor trebui găsite procedee directe și economice, permițând transformarea energiilor așa-numite primare în energie electrică. Ce cale ar trebui aleasă pentru rezolvarea acestei probleme?

Ca energii primare dispunem, în prezent, în primul rând de energia chimică, acumulată în diferite feluri de combustibil, energia nucleară, energia solară și cărbunele alb, adică energia hidroaeriană. Schema alăturată ne arată procedeele care permit transformarea acestor energii primare în energie electrică. Procedeul principal folosit în zilele noastre constă în arderea diferiților combustibili, transformând astfel energia chimică în energie termică a gazelor sau vaporilor. Energia termică acționează la rândul său o turbină; cu alte cuvinte ea se transformă la rândul său în mișcare (energie cinetică sau mecanică). Această energie mecanică produce, cu ajutorul unui generator, energia electrică. Același proces are loc dacă este înlocuită energia chimică prin energie nucleară.

Prea multe etape puțin economice și inutile

Toate aceste etape prin care trece energia sînt totuși inutile și, mai mult, în cea mai mare parte a cazurilor ele sînt prea costisitoare. Este cazul și cu transformarea energiei termice a gazelor în energia cinetică a turbinelor.

De aceea se încearcă descoperirea unor procedee care să permită obținerea energiei electrice pe cale directă, plecînd de la energiile primare naturale și fără etape intermediare. Unele dintre aceste procedee se dovedesc de multă vreme foarte importante din punct de vedere tehnic, fără a fi destul de dezvoltate spre a putea fi folosite în industrie. Acestea, de pildă, cazul cuplurilor voltaice, care produc energie electrică direct, plecînd de la energia chimică. Aceasta din urmă este furnizată prin combinarea corespunzătoare a diferitelor metale. Pilele electrice sînt folosite ca producători de curent electric în multe

aparate casnice de uz comun, cum ar fi lămpile de buzunar, aparatele de radio portative etc.

Celula de combustibil acționează vehicule

Deși principiul său este de mult cunoscut, „celula de combustibil” care se deosebește de camera de combustie cunoscută astăzi este încă departe de a fi folosită în mod curent, din cauza dificultăților tehnice de care se lovește fabricarea ei. În ea, în locul metalelor, se folosesc ca sursă energetică anumite materii combustibile a căror energie chimică este în general utilizată sub formă de căldură: putem cita printre cele mai importante hidrogenul și diferitele feluri de hidrocarburi în stare gazoasă.

În „celula de combustibil” energia eliberată capătă forma unui curent electric de o anumită tensiune, fără a avea loc inițial o transformare în căldură, așa cum se întîmplă în cazul unei camere de combustie obișnuite. Anumite celule de acest fel sînt în prezent capabile să producă suficientă energie pentru a acționa vehicule.

Celula de radiație — celula fotoelectrică — produce curent electric fără a necesita supraveghere

Metodele descrise mai sus nu sînt utilizate pînă în prezent pentru transformarea energiei nucleare. Altfel stau lucrurile cu folosirea energiei radiante. Aceasta din urmă, fie că e vorba de cea solară, fie de cea a flăcării sau a cor-

poate fi obținută energia electrică fără turbine

purilor incandescente, este capabilă să degajeze, în așa-zisele celule fotoelectrice, electronice, electronice ale căror emanații sînt destul de puternice pentru a face să funcționeze instrumente de măsurare sau de transmisie. Alte celule au ca sursă de energie razele gama, emise de nucleu radioactive, altele, în sfîrșit, razele beta ale anumitor nucleu. Exploatarea lor industrială rămîne totuși o problemă nerezolvată, chiar la nivelul unei uzine de producție a energiei de dimensiuni reduse.

Alte metode directe elaborate pentru producția de energie electrică, plecînd de la energia termică, au atins același stadiu de dezvoltare. În principiu, este perfect indiferent dacă această energie termică are drept sursă energia chimică sau energia nucleară. Totuși experiența pare a fi dovedit că pilele atomice pot de acum încolo fi considerate drept cele mai bune producătoare de căldură.

Energie electrică, pornind direct de la energia calorică

Schița alăturată reprezintă trei procedee utilizabile. Generatorul termoelectric folosește principiul pilelor termoelectrice. Să luăm două bare de metal — sau, mai bine-zis, de semiconductor — diferite, ale căror capete se ating, să stabilim un contact cu ajutorul unui fir conducător între cele două extremități și să încălzim punctul de contact al celor două bare. Vom vedea că în conductor circulă un curent electric. Alegerea unor metale corespunzătoare și mînuirea abilită vor avea ca rezultat un dispozitiv cu o putere considerabilă. În prezent se studiază posibilitățile de a folosi aceste generatoare termoelectrice în pilele atomice.

Generatorul termoelectric folosește energia termică emisă de unul dintre poli unei diode care seamănă cu lămpile de radio. Sub efectul căldurii, polul

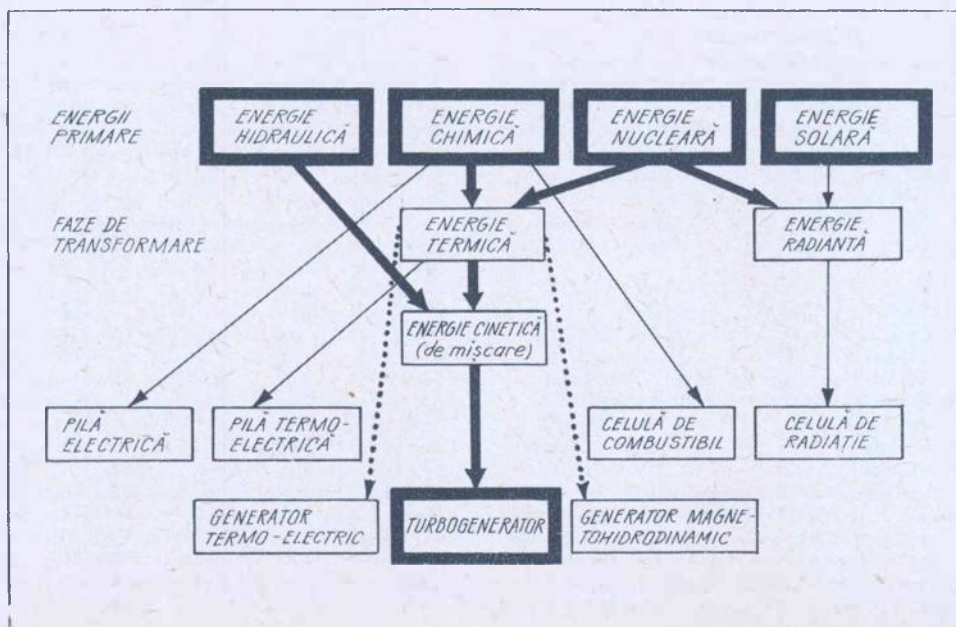
diodei emite electroni, care pot fi dirijați după dorință, obținîndu-se o cantitate de căldură.

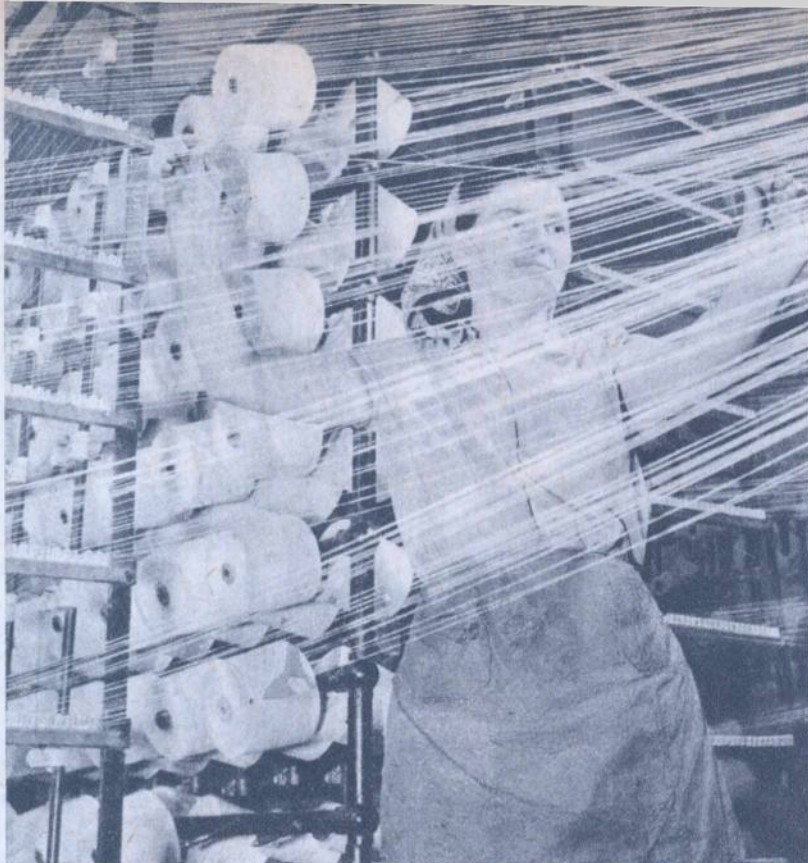
Bineînțeles, mai rămîn să fie rezolvate multe probleme înainte de a se putea lua în considerație aplicarea principiului generatorului termoelectronic acționat prin căldura normală sau cea a pilelor atomice.

Transformator de energie magnetohidrodinamică

Lucrul acesta se referă mai ales la generatorii așa-numiți magnetohidrodinamici. Acești generatori folosesc căldura care rezultă din disocierea parțială a gazelor. De pe urma acestei disocieri apar ioni încărcăți electric pozitiv — pozitroni și ioni încărcăți negativ — electroni. Sînt necesare temperaturi de mai multe mii de grade pentru a putea disocia cantități de gaz ce pot fi măsurate. Particulele purtătoare de sarcini electrice astfel produse pot fi triate după felul încărcării lor într-un cîmp magnetic, adică pozitive și negative. Între cele două puncte unde se concentrează sarcinile pozitive și negative se produce un curent electric. Atomii rămași neutri conduc restul energiei sub formă de căldură pe etape următoare ale procesului de transformare. Pare rezonabil să considerăm că principiul va putea fi aplicat unei pile atomice.

În felul acesta s-a reușit recent să se obțină rezultate importante la Institutul energetic din Moscova. În timp ce eficacitatea turbinelor cu vapori nu depășește niciodată 40—42%, transformatorii de energie magnetohidrodinamică ating un debit considerabil superior.

de la puful de bumbac

în MA-
GA-
ZI-
NE

Din păienjenișul acesta de fire albe vor ieși poplinuri, șifoane etc.

— Aveți „Tomis“?
— Dați-mi 3 m de „Taifun“.
Două nume care sugerează litoralul, vântul care umflă și răscolește marea, valuri înspumate. Probabil că așa au gândit și cei ce-au botezat astfel două dintre foarte căutatele materiale folosite la îmbrăcămintea pentru vînt și umezeală. Le găsești în rafturile magazinelor. La unul admiră finețea țesăturii și tușeul, gama foarte variată de culori pastelate, la celălalt rezistența, impermeabilitatea, potrivirea coloritului cu nuanțele anotimpurilor pline de ploii, ceață, vînturi.
V-ați întrebat vreodată cum s-au născut unele lucruri, ce au fost la început, cum au ajuns așa cum trebuie ca să le putem folosi pentru nevoile, confortul nostru?

Am pornit într-o zi pe urmele lui „Tomis“, ale „Taifunului“ și ale altor produse care-și au locul de naștere același: la Fabrica de textile „Constantin Ivănuș“ din Pucioasa.

O clădire mare, modernă, cu un colorit însoțit, optimist, caracteristic pentru stilul arhitecturii noastre noi, mi-a ieșit în întâmpinare. Este filatura. Față de vechea filatură are o capacitate de 3 ori mai mare, fiind utilată cu mașini moderne, cea mai mare parte fabricate în țara noastră. Te rătăcești în halele imense, largi, luminate din plin ziua și noaptea, prevăzute cu instalații de aer condiționat.

Mari baloturi de puf alb își așteptau rîndul la prelucrare. Ajunge în mîini harnice bumbacul. Mai ales mîini de femei care au o atît de veche tradiție în arta țesutului. Numai că astăzi talentele lor se manifestă pe alte făgășuri: trebuie să simtă pulsul mașinilor, să le corecteze mersul cînd greșesc, să controleze rezultatele. Le-am întîlnit aici pe bri-

gadiera Elisabeta Sătescu, pe maistra Neacșa Mihai de la flyere, pe inovatoarea Elena Căloiu, ajutor de maistru 1 tot la flyere, pe Mihaela Dobrescu, maistru la ringuri, pe Victoria Hristu, șefă la controlul tehnic de calitate. Ca albinele roiau printre mașini, cu ochii și urechile de strajă la mersul lor ritmic, ca de ceasornic. Și firele albe odată toarse, răsucite, își urmau cuminiți drumul, îngroșînd bobinele, care apoi vor merge la războaie.

80% dintre muncitorii fabricii sînt tineri. Pe utemista Elisabeta Păjan, din secția preparație, am întîlnit-o lîngă mașina ei. Din spate îi urmăream cu admirație îndemînarea. Cu iuteala fulgerului prindea în acele subțiri cîț un fir de păr firele la fel de gingașe. Măiestria dă întotdeauna senzația de ușurință privitorului. Ușurința aceasta însă este rodul unei munci îndelungate, asidue, al ambiției de a învăța permanent, al strădaniilor concentrate în vederea unui scop etc. Numai așa poți ajunge la măiestrie. Așa au ajuns frunzele în muncă și utemistele Antoaneta Ionescu din secția năvăditsau Steliana Necula, țesătoare și bună elevă în clasa a XI-a a liceului seral.

Fără îndoială că în ce privește învățarea meseriei tinerii au primit un sprijin susținut din partea muncitorilor mai în etate, cum este Victoria Badea. Munceste aici de 20 de ani și este permanent exemplu. Dorința celor vîrstnici de a transmite experiența în muncă ca un bun cîștigat de-a lungul vieții se vedește foarte bine și în acest caz: maistrul de la țesătorie Mihai Gr. Ion, și el vechi în această întreprindere, a ținut ca și fiul său, Mircea, să deprîndă aceeași meserie. Mircea s-a bucurat însă de alte condiții pentru a învăța. După ce a venit să lucreze pe lîngă tatăl său,

În secția finisaj a Fabricii de textile „Constantin Ivănuș“ din Pucioasa

a urmat școala de calificare și astăzi este și el un maistru țesător apreciat.

Sub îndrumarea organizației de partid, sindicatul, în colaborare cu organizația U.T.M., se ocupă de calificarea muncitorilor, în special a celor tineri. În întreprindere funcționează școli de calificare pentru fiecare schimb, care acum se extind în așa fel încît să corespundă gradelor diferite de pregătire a tinerilor. La școlile serale, tinerii își îmbogățesc nivelul de cultură generală, devin mai bine pregătiți, pentru a putea ține pasul cu tehnica în permanentă evoluție.

Alături de înzestrarea fabricii cu utilaj nou, modern (s-au montat recent 12 mașini de canetat automate, 40 de războaie, de asemenea automate, iar 20

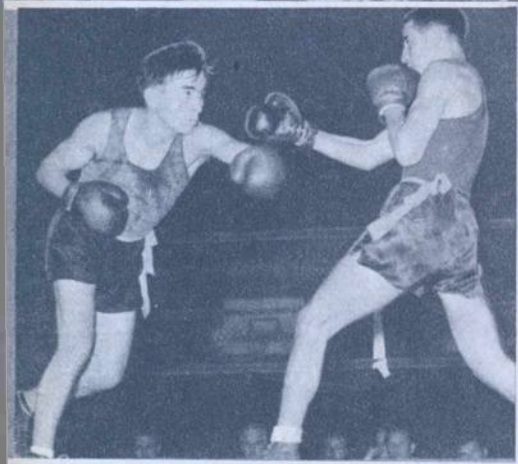
sînt în curs de montare, un urzitor nou și 5 jigăre automate), calificarea tot mai bună a muncitorilor contribuie la permanentă îmbunătățire a calității produselor, la lărgirea sortimentelor. Pentru că ceea ce se realizează aici face parte integrantă din viața noastră de toate zilele muncitorii, inginerii, tehnicienii se străduiesc ca poplinurile, zefirurile, șifoanele, olandina etc să aibă o calitate corespunzătoare. Unele dintre aceste produse iau drumul altor țări.

De la puful de bumbac în magazine... un drum lung și sinuos pentru care se cheltuiesc cunoștințe, muncă, grijă. Toate pentru a-i mulțumi pe consumatori, a căror exigență este în continuă creștere.

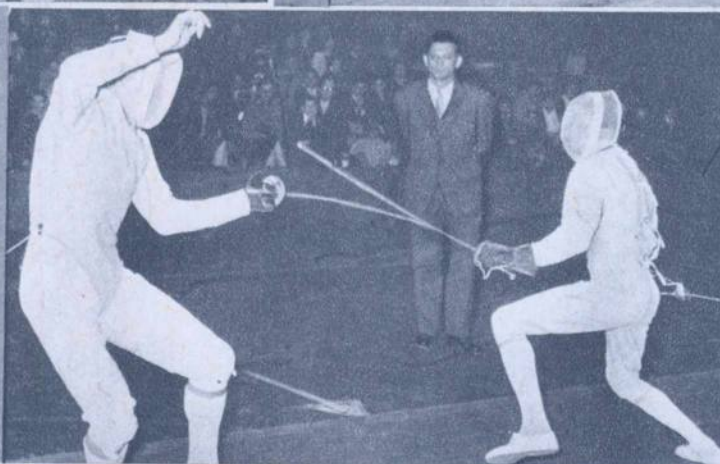
M. NECULU

Hocieul pe gheață este un sport care s-a dezvoltat la noi abia în ultima vreme

Șchima este larg răspândită în țara noastră

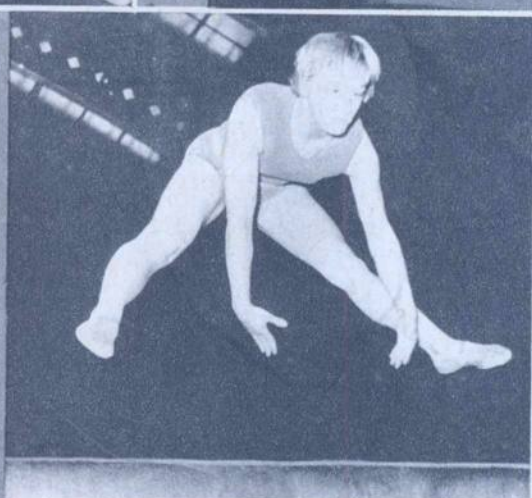

Cristina Patraulea, campioană de patină artistică

de sport existente în țara noastră

Gimnastica este sportul preferat de mulți reprezentanți ai tinerei generații

Retrospectivă la o glorioasă aniversare

Ce înseamnă pentru mișcarea noastră sportivă aniversarea a 15 ani de la instaurarea republicii? Iată: creșterea fără precedent a sportului de masă (astăzi U.C.F.S. are peste 3 milioane de membri), construirea a mii de baze sportive simple și complexe, dotarea cu echipament și material corespunzător a asociațiilor și cluburilor sportive, creșterea numărului de cadre de specialitate (antrenori și profesori de educație fizică), afirmarea Republicii Populare Române în sportul european și mondial (sportivi și sportive din țara noastră au cucerit numeroase titluri de campioni ai Europei și ai lumii, plus titluri de campioni olimpici), prezența noastră într-o serie de foruri sportive internaționale etc.

La competițiile sportive populare, despre care sub regimul burghez-moșieresc nici nu putea fi vorba, participă anual peste două milioane de oameni ai muncii — tineri și vîrstnici, bărbați și femei de pe toate meleagurile țării. În acest an, de pildă, la crosul „Să întîmpinăm 1 Mai” au participat 1 059 913 concurenți, la Spartachiada de vară a tineretului — peste 2 100 000. Aproape 400 000 de oameni ai muncii fac zilnic gimnastică în producție. „Cupa agriculturii”, competiție sportivă devenită tradițională pentru tineretul sătesc, cunoaște în fiecare an un succes crescînd. Sportul de performanță se dezvoltă neconținut. Tinerii sportivi ai republicii noastre au stabilit în decursul anilor numeroase recorduri mondiale, olimpice sau europene; recordurile țării au fost depășite, ele fiind astăzi de valoare internațională. Între anii 1957 și 1961, sportivii noștri au cucerit 3 titluri de campioni olimpici, 10 — de campioni mondiali, 27 — de campioni europeni, 97 — de campioni balcanici, 11 — de campioni mondiali universitari. În același rîstimp, numele sportivilor romîni a însoțit 34 de recorduri mondiale la diferite discipline sportive. În ceea ce privește Jocurile olimpice, sportivii romîni au avut la ultimele ediții o comportare frumoasă, întrecînd țări cu veche tradiție în sport. Este semnificativ, printre altele,

că la olimpiadele de la Helsinki, Melbourne și Roma — în decurs de numai 8 ani — reprezentanții Republicii Populare Romîne au cucerit 27 de medalii olimpice (9 de aur, 10 de argint și 8 de bronz), în timp ce, vreme de o jumătate de secol, pe vremea burghez-moșierimii, sportivii romîni abia au putut cîștiga două medalii olimpice. În acest an — anul celei de-a XV-a sărbătoriri a republicii —, sportivii romîni se prezintă cu un frumos bilanț. Menționăm aci doar cîteva din cele mai răsunătoare performanțe obținute în anul 1962:

- echipa feminină a R.P.R. a cucerit titlul de campioană mondială la handbal în 7;
- Olga Orban-Szabo, campioană mondială la floretă;
- reprezentativa de fotbal-juniori s-a clasat pe primul loc în turneul U.E.F.A., competiție fotbalistică la care participă cele mai bune formații de juniori din Europa;
- echipajul feminin de schif 4+1 rame a cîștigat titlul european;
- Iolanda Balaș, recordmană mondială la săritura în înălțime, a cîștigat titlul de campioană europeană la această probă;
- reprezentativa de rugbi a obținut pentru a patra oară consecutiv „Cupa păcii”; în meciuri interțări: R.P.R.-Franța 3—0; R.P.R.-Italia 11—6;
- tînărul Dorin Giurgucă a ieșit învingător la criteriul european de juniori la tenis de masă;
- la atletism, sportivii romîni au obținut succese în Crosul balcanic și la Jocurile balcanice, precum și într-o serie de întîlniri interțări.

Drumul creșterii mai departe a mișcării sportive continuă. Prin grija părintească a partidului, prin sprijinul moral și material acordat de statul democrat-popular, sportivii patriei au toate condițiile pentru a înscrie noi succese în cartea de aur a republicii noastre populare.

Echipa română în atac (România—Franța 3—0 [0—0])

Echipa română de tineret care a învins pe cea a R.D. Germane în meciul de rugbi de la Wittenberg

BRAVO RUGBIȘTI!

București, 11 noiembrie 1962 — Pe marele stadion al Capitalei, iubitorii sportului cu balonul oval — și nu numai ei — au trăit din nou clipele bucuriei. XV-le „cocoșului galic” a fost nevoit să plece iarăși steagul în fața rugbiștilor români. Victoria echipei noastre este cu atât mai valoroasă cu cât — așa cum se exprimau cronicarii de specialitate — „a fost obținută în fața unui adversar, venit la București, hotărât să continue șirul aproape neîntrerupt al succeselor reputeate în ultimii ani și să obțină revanșa după două... încercări nereușite (1960: București, 5—11; 1961: Bayonne, 5—5)”.

Intr-adevăr, naționala de rugbi a Franței, care domină de patru ani consecutiv cea mai mare competiție europeană de rugbi („Turneul ocelor 5 națiuni”), se vede în ultima vreme nevoită să apeleze la toate forțele pentru a ține piept echipei noastre. Trimisul special al ziarului francez „L'Aurore” remarcă după meciul de la București: „Rezultatul meciului (3—0 pentru R.P. Română — n.n.) arată că românii au început să mai fie ucenici în acest sport. Iată că de trei sezoane «XV-le» nostru eşuează cu regularitate în meciurile cu România. Această continuitate a rezultatelor nu mai poate fi pusă pe seama hazardului. De ce înaintașii noștri n-au putut să-și impună jocul? Pentru că ei n-au reușit să se pună la aceiași diapazon cu românii decât la începutul partidei. După aceea au cedat ritmului superior înșpus de înaintarea românilor, în care linia a III-a a acționat formidabil. Punctele victoriei obținute de Penciu n-au fost altceva decât concluzia logică a unei încontestabile dominări teritoriale”.

Wittenberg. Pe stadionul „Păcii” din acest oraș, situat pe râul Elba, cam în mijlocul R.D. Germane, reprezentativa de tineret a țării noastre juca în aceeași zi (11 noiembrie) și la aceeași oră (15) cu formația de tineret a R.D. Germane. „Speranțele” rugbiului românesc și-au impus net superioritatea nu numai prin scorul realizat (53—6), ci mai cu seamă prin maniera de joc: acțiuni colective, cu pase la mână, combativitate și multă fantezie. Adversarii noștri, cu o formație în care au figurat și jucători din prima echipă a R.D.G., n-au putut rezista unui adevărat iureș lansat de rugbiștii români.

Comportarea remarcabilă a echipei noastre de tineret l-a determinat pe arbitru meciului — Roger Erbiti (Franța) — să-i felicite pe jucători și pe antrenor. De altfel, după meci, d-l Erbiti ne-a declarat: „Stafeta pe care acum o ducе cu succes prima div. garnitură de rugbi are un schimb de nădejde — acești tineri plini de talent, cu o concepție modernă de joc. I-am văzut pe jucătorii români de două ori: pe seniori, anul trecut la Bayonne (cînd am fost arbitru de tușă), iar pe tineri, acum, în meciul cu R.D. Germană. Îmi pot permite cred să apreciez corespunzător rugbiul românesc, a cărui ascensiune este remarcabilă”.

Toate cele de mai sus ne scutesc de prea multe comentarii. Rugbiștii români au încheiat anul competițional cu succese de mare prestigiu. Am dori să adăugăm încă două cuvinte: „Bravo, băieți!”

I. DAMIAN

● DIN TOATE SPORTURILE ● DIN TOATE SPORTURILE ●

DIN TOATE SPORTURILE ●

PATINAJ — Anul viitor (între 4 și 10 februarie), la Budapesta, vor avea loc Campionatele europene de patinaj artistic și dansuri. Organizatorii au trimis invitații de participare tuturor țărilor europene afiliate la federația internațională.

OLINĂ — Turneul final al Campionatului republican de olină pe 1962 l-a găzduit Buzăul. Titlul de campioană a țării a revenit — pentru a doua oară consecutiv — echipei Combinatului poligrafic București. Iată numele componentelor formației campioane: Cristinescu, Dinu, Seștenaru, Valda, Bărbieru, Anton, Dacău, Lucuț, Ghișă, Iancu și Ciobanu. Antrenor — Al. Rafailescu.

FOTBAL — Conducerea tehnică a reprezentativei de fotbal a Angliei va fi încredințată în sezonul viitor antrenorului Alf Ramsey de la Ipswich Town. Noul antrenor al naționalei engleze va debuta în noua funcție cu prilejul meciului Franța-Anglia din cadrul „Cupei Europei” interțări.

BOX — O splendidă victorie internațională a obținut recent reprezentativa de box a țării noastre. Întîlnind la Belgrad echipa națională a Iugoslaviei, pugiliștii români au cîștigat cu scorul de 6—4. Punctele echipei noastre le-au realizat Clucă, Puiu, Mihalic, Löw, Nicolau și Mariuțan.

CICLISM — În vederea participării la ediția jubiliară (a X-a) a „Turu-lui Egiptului”, Federația de ciclism a R.D. Germane a selecționat o echipă de tineri alergători, între care se numără Frank, Krause, Fessler, Kaufmann, Marks.

HANDBAL — O nouă competiție internațională de mare amploare: Campionatul mondial studentesc. Prima ediție a noului campionat se va desfășura în Suedia, între 1 și 6 ianuarie 1963. La întreceri va fi prezentă și o selecționată studentescă din țara noastră.

● DIN TOATE SPORTURILE ● DIN TOATE SPORTURILE ●

DIN TOATE SPORTURILE ●

JOCURI DISTRACTIVE

Itinerar
1962

1	V	A	R	3	4	S	5	6	V	7	A	8	9	10	11	12	13	14
2	A	L	T	O							B	I	R	L	A	D		
3	R	I		L											G	R	I	U
4	N	A	V	O	D	A	R	I			D	E	A	C	E			
5	A	N	I		U	T	A				H	A	R	T	A			
6			T	E	M	A						U	I	A				
7	P	A	N	A								S	A					
8			A									I						
9																		
10																		
11																		
12																		
13																		
14																		

ORIZONTAL: 1) În palatul științei și culturii din acest oraș s-au desfășurat între 10 și 16 august 1962 lucrările celei de-a VI-a Adunări a organizațiilor membre ale F.M.T.D. — Capitala Yemenului, țară al cărei popor a răsturnat tirania și și-a deschis calea spre progres; 2) Voce în cor — Centru industrial din peisajul Moldovei unde harnicii metalurgiști au îndeplinit sarcinile de producție, au redus rebuturile și au produs peste plan zeci de mii bucăți de rulmenți; 3) În inima Africii! — Academician sovietic căruia i s-a decernat Premiul „Nobel” pe anul 1962 pentru fizică — Produsul de aur al holdelor; 4) La uzina de superfosfați și acid sulfuric din această localitate a intrat de curând în funcțiune o nouă linie de granulare a superfosfatului, care va permite uzinei să producă anual până la 520 000 tone de superfosfat granulat — Pace în limba lui Shakespeare; 5) Se schimbă într-o noapte feerică, cu dans și voie bună... (pl.) — Uzinele textile Arad — Este consultată de cîte ori se alcătuieste un itinerar...; 6) Itinerar... 1962 — Vasul care a găzduit la Helsinki delegația tineretului sovietic la cel de-al VIII-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților; 7) Stilou... medieval! — Țară din sudul Asiei despre care s-a vorbit mult și în acest an — Din Apusenii! 8) Să fie distruse, în scopul fericirii tuturor oamenilor de pe glob! (sing.) — Pronume... cu multe sute! — Îl gonesc hocheiștii pe luciul gheții...; 9)

Pete... din Neptun! — Fișie de pămînt — Element chimic; 10) Plasă pescărească — În țările socialiste este o chestiune de onoare — „Leul de...”, premiu cu care a fost distins filmul sovietic „Flăcări și flori (Copilăria lui Ivan)” la Festivalul internațional al filmului de la Veneția 1962; 11) Scinteiază în cupele care se ciocnesc cu prilejul Anului nou în jurul pomului de iarnă împodobit sărbătorește... — Zeitate la romani — ...-Bator, capitala R.P. Mongole, țara care în acest an a devenit al 108-lea membru al U.N.E.S.C.O.; 12) Patria lui Ulise — Afluent al Oltului și munți în Carpații Sudici — Des! 13) Simbolul vieții noi în agricultura noastră — Monedă poloneză; 14) Tot — Verb conjugat la adunări, festivaluri de tineret din toate țările lumii.

VERTICAL: 1) Orașul din R.P. Bulgaria unde a avut loc între 23 și 29 septembrie 1962 cel de-al XIII-lea Congres al Federației internaționale de astronautică — Unul dintre cei doi cosmonauți sovietici care au efectuat cu succes pentru prima oară în lume un zbor în grup, cu navele cosmice „Vostok”; 2) Prietenie, înțelegere și ajutor reciproc — Batracian de pe malul lacurilor; 3) File de cartel — A predat orașului Helsinki... ștabela festivalului! — Ridicat; 4) De unul singur — Planetă în direcția căreia Uniunea Sovietică a lansat la 1 noiembrie a.c. o rachetă cosmică, avînd la bord o stație automată interplanetară — Cosmos!

5) Oraș etiopian — De două ori în Mamaia! — Dorința legitimă a tuturor popoarelor; 6) Preocupare pașnică, dar... cu arma în mînă! — Gălăgie — Tîrg (prescurtat); 7) Așa cum ne este tinerețea sau viața noastră fericită — Se întind pe văile rîurilor importante; 8) Roman-epopee al scriitorului sovietic Muhtar Auezov, distins cu Premiul „Lenin” — Proaspăt centru siderurgic din țara noastră — A apărea; 9) Din Ciuc! — Oraș în regiunea Iași — Eroicul popor a cărui luptă pentru apărarea patriei sale libere în fața acțiunilor cercurilor agresive din S.U.A. se

bucură de sprijinul și solidaritatea tuturor oamenilor cinștiți de pe glob; 10) Sere! — ...yamistad! — Deopotrivă (pl.); 11) Țară în nordul Africii care după mulți ani de lupte și-a cucerit independența — Munți la poalele cărora s-a desfășurat în acest an campionatul mondial de fotbal; 12) Povestită — După el se muncește în economia noastră socialistă — Bile! 13) Cu alte cuvinte — Diminutiv masculin — Fluviul din romanul lui Mihail Șolohov; 14) Vocale — Aici a avut loc în zilele de 21—22 septembrie 1962 întîlnirea conducătorilor organizațiilor de copii din țările regiunii Balcanilor și zona Mării Adriatice.

ARTĂ (6,6)

Se dau șase litere diferite: consoanele N, D, R, K și vocalele I și A. Combinați-le spre a forma numele și prenumele unui artist al poporului al R.S.F.S.R., care a dat recent spectacole și în țara noastră și a obținut mari succese.
Un amănunt: se pot repeta unele litere.

SURPRIZĂ!

A	I	L	T	S	I	U	C	I	N	A
S	L	U	I	I	N	S	C	E	M	C
R	A	M	A	N	O	I	E	S	U	N
O	L	I	R	O	T	I	T	I	C	R
V	I	I	N	U	L	I	U	A	T	O
E	S	T	E	T	L	I	R	Z	U	R
R	T	A	R	E	U	M	E	A	T	U

Găsind cheia, veți putea descifra un text... tradițional în preajma noului an!

DEZLEGAREA JOCULUI DIN NUMĂRUL TRECUT

DIN VIAȚA TINERETULUI SOVIETIC

ORIZONTAL: 1) Comunism — Minsk; 2) Oșanin — Oșel — Ts; 3) Mir — Sovietici; 4) Sita — Va — Hr — Ora; 5) Încă — Knipper; 6) Muncitori — Ii; 7) Oz — Atomică — Lei; 8) Lin — Ar — Valsul; 9) Inar — Ico — Atlet; 10) Sătuc — Sirma — Vi; 11) Ușori — Iuri; 12) Orașe — Curenta; 13) Apa — Tenori — Aer; 14) Ft — Păduri — Tula.

VERTICAL: 1) Comsomolist — Af; 2) Osii — Uzina — Opt; 3) Martin — Natura; 4) Un — Anca — Rusă; 5) Nis — Cita — Costa; 6) Inovatori — Reed; 7) Va — Om — Csi — Un; 8) Moi — Krișoi — Cor; 9) Tehnica — Riuri; 10) Metri — Alămuri; 11) Ili — Pi — Stare; 12) Copilul — Inău; 13) Știre — Elev — Tel; 14) Ks — Arie — Tînră.

AFIȘ

Nouă zile dintr-un an

BUCURIILE VACANȚEI

Brazii și-au pus căciuli fugulate de nea și fulare din mătasea fină și răcoroasă a zăpezii. Stau și așteaptă împodobii de sărbătoare. În liniștea polenilor, coșurile cabanelor din lemn cafeniu fumegă aromele unor lulele turcești. Decor de iarnă la munte...

Credem că s-a auzit pînă aici risul cristalin al clopoțelului care a vestit marea recreație a vacanței. Ca în fiecare an, zilele de odihnă ale vacanței de iarnă a elevilor, frunțași la învăță-

tură, vor fi petrecute sus, în înălțimi, în aerul parfumat de conifere și împropătat de ozon.

Cu multe zile înaintea vacanței au avut loc, aproape în toate școlile, adevărate... ședințe turistice. Pe mese s-au aflat întinse hărți, iar în jurul profesorului diriginte, atenți, stăteau — adunați ciorchine — copiii. După ce au fost ascultate mai multe păreri, s-au definitivat traseele. Preferințele s-au îndreptat, în toate cazurile, către poteciile munților, cărora iarna le imprimă un farmec specific.

Bucuriile vacanței sînt un stimulent la învățătură. Cei cu note bune și-au pregătit încă de mult rucsacurile, siguri că-l așteaptă zile ca-n basme.

Popas la Școala medie nr. 13 „Mihai Viteazul” din București. În servieta profesorului Mihai Petrescu se află, gata pregătit, un calet cu scoarțe de carton, un veritabil „jurnal de bord”... Dirigințele clasei a IX-a a fost solicitat de foarte mulți colegi. Excursiile pe care le organizează rămîn neuitate. Fiecare dintre ele poartă veritabile... tolbe cu surprize. În timpul popasurilor au loc seri de cîntece și poezie, concursuri „Cine știe câștigă!”, întreceri sportive. Ceva mai mult: imaginile cele mai frumoase rămîn imortalizate pe peliculă. Așadar, colecția clasei se va îmbogăți acum cu un album nou, cu peisajul de basm al Bucegilor iarna.

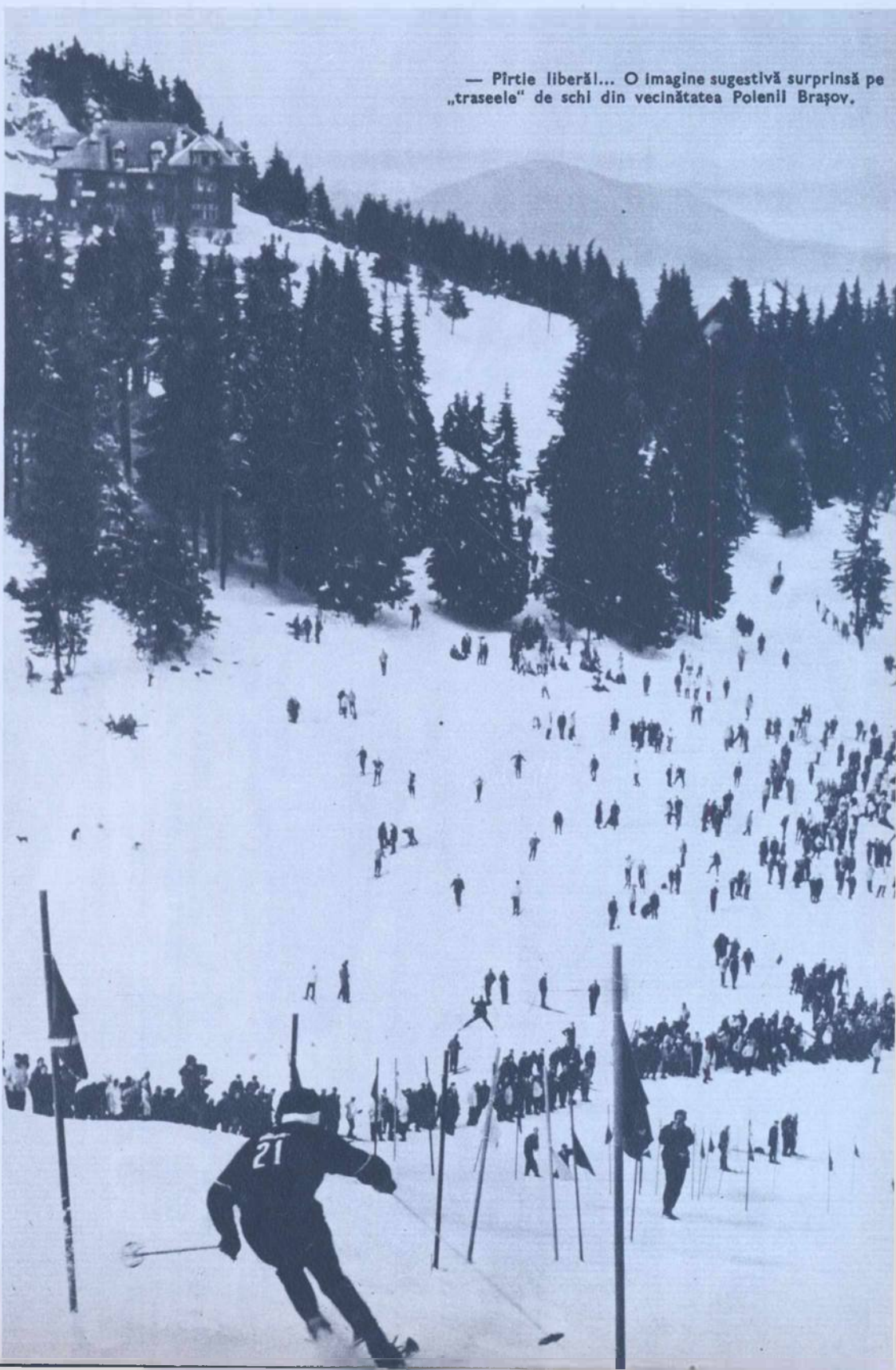
La una dintre cabanele de pe Cioplea, cale de 20 de minute de gara Predeal, se vor aduna elevii metalurgişti ai Școlii profesionale de ucenici „23 August”. Prezența lor acolo a devenit o tradiție. Mulți, chiar după ce termină școala și ajung lucrători pricepuți sau meșteri, se reped aproape la fiecare sfîrșit de săptămînă pe meleagurile cunoscute, urcă pînă la Clăbucet și pun în practică cele învățate pe schiuri. Nici nu poate fi o odihnă mai plăcută și mai sănătoasă! Și la această școală se află profesori buni organizatori. Muntele este specialitatea lor. Cunosce la perfecție traseele, marcajul, știu să te poarte prin locurile cele mai frumoase, cele mai pitorești. Au reușit să le însuflească elevilor lor dragostea pentru înălțimi, să-i înarmeze cu dîrzenia drumețului adevărat, care nu privește viscolul și furtuna prin geamurile pictate de ger, ci pornește să le înfrunte, gustînd plăcerea obrazilor pișcați de ger, pe care se topește cîte un fulg, ca o lacrimă. Aproape 100 de viitori metalurgişti au pornit, cu rucsacurile în spate, să cînte, să se amuze, să se odihnească, să admire frumusețile naturale ale patriei.

O concurență serioasă în domeniul organizării exemplare le-o va face Școala medie nr. 7 „Ion Luca Caragiale”. Un lot de aproape 200 de elevi de la această școală își vor petrece o parte dintre zilele vacanței de iarnă în localitățile Sinaia, Bușteni, Predeal, Timișul de Jos. Ei vor participa la concursuri de schi, înfruntînd, ca și în anii trecuți, pe puternicii lor colegi din școlile brașovene, fiindcă s-a statornicit o frumoasă tradiție a întîlnirilor multilaterale între echipele Școlii medii nr. 7 și școlile din orașul de la poalele Timpei. Își vor măsura forțele, în primul rînd, schiorii și hocheiștii, apoi voleibaliștii, baschetbaliștii, „specialiștii” în tenis de masă și șah. În perspectivă — dispute aprige și, lucrul cel mai important, noi prietenii...

Programul excursiilor și al taberelor de vacanță este însă deosebit de vast. Elevii din Cluj și Oradea, de pildă, și-au dat întîlnire în aceste zile la Stîna de Vale, frumoasa stațiune de munte din Apuseni. Școlarii din Satu-Mare, Baia Mare și Sighet vor călători spre Borșa și Mogoșa, unde îi așteaptă, printre altele, un teleferic dat încă de anul trecut în folosință. Elevii bănățeni vor urca pe Semenic, la cabanele din jurul barajului de la Văliug. La celălalt capăt al țării, în Moldova, tinerii din Iași, Suceava, Bacău, Piatra Neamț sînt așteptați la cabanele din masivul Rarău. În sfîrșit, copiii minerilor din Valea Jiului, ca și cei din orașele oltene, vor face popas în Parîng, printre crestele puțin bătătorite ale Retezatului.

Îată, așadar, o imagine succintă a acestei vacanțe turistice, o imagine vie a grijii de care se bucură tînașă generație, micii cetățeni ai Romniei populare.

VALERIU CHIOSE
TIBERIU STAMA

— Pirtie liberă!... O imagine sugestivă surprinsă pe „traseele” de schi din vecinătatea Poenii Brașov.

